

Liabona

**Taler fra
generalkonferansen**

**Nye syttier og nytt
presidentskap for
Søndagsskolen kalt**

Én hyrde, av Howard Lyon

Her besøker Jesus Kristus nephittene i Amerika som oppfyllelse av en profeti han delte med Jerusalems innbyggere:

“Jeg har andre får som ikke er av denne hjord. Også dem må jeg føre frem, og de skal høre min røst, og det skal bli én hjord og én hyrde” (Johannes 10:16; se også 3 Nephi 15:21).

MØTET LØRDAG FORMIDDAG

- 4 Velkommen til konferansen
President Thomas S. Monson
- 6 Prisen – og velsignelsene – ved å være disippel
Eldste Jeffrey R. Holland
- 9 Den frydefulle byrden ved å være disippel
Eldste Ronald A. Rasband
- 12 Kristus, Forløseren
Eldste Carlos H. Amado
- 15 Beskyttelse mot pornografi – et Kristus-rettet hjem
Linda S. Reeves
- 18 Åndelige virvelvinder
Eldste Neil L. Andersen
- 22 En uvurderlig arv av håp
President Henry B. Eyring

LØRDAG ETTERMIDDAG

- 26 Oppholdelse av Kirkens funksjonærer
President Dieter F. Uchtdorf
- 28 Rapport fra Kirkens revisjonsavdeling, 2013
Kevin R. Jergensen
- 28 Statistisk rapport, 2013
Brook P. Hales
- 29 La deres tro synes
Eldste Russell M. Nelson
- 32 "Jeg har gitt dere et forbilde"
Eldste Richard G. Scott
- 35 "Dersom dere elsker meg, da holder dere mine bud"
Eldste Robert D. Hales
- 39 La oss ikke ta feil vei
Eldste Claudio D. Zivic
- 41 Hva tenker du på?
Eldste W. Craig Zwick
- 44 Røtter og grener
Eldste Quentin L. Cook

PRESTEDØMSMØTET

- 49 Prestedømmets nøkler og myndighet
Eldste Dallin H. Oaks
- 53 Hva slags menn?
Eldste Donald L. Hallstrom
- 56 Den utvalgte generasjon
Randall L. Ridd
- 58 Sover du gjennom gjenopprettelsen?
President Dieter F. Uchtdorf
- 62 Prestedømsmannen
President Henry B. Eyring
- 66 Vær frimodig og sterk
President Thomas S. Monson

SØNDAG FORMIDDAG

- 70 Takknemlig i alle omstendigheter
President Dieter F. Uchtdorf
- 78 Følg opp
Eldste M. Russell Ballard
- 81 "Frykt ei, jeg er med deg"
Jean A. Stevens
- 84 Deres fire minutter
Biskop Gary E. Stevenson
- 87 Så de kunne bære sine byrder med letthet
Eldste David A. Bednar
- 91 Kjærlighet – selve kjernen i evangeliet
President Thomas S. Monson

SØNDAG ETTERMIDDAG

- 94 Vitnet
President Boyd K. Packer
- 97 Vær tro mot pakten
Eldste William R. Walker
- 100 Lydighet ved vår trofasthet
Eldste L. Tom Perry
- 103 Profeten Joseph Smith
Eldste Lawrence E. Corbridge
- 106 Hvor din skatt er
Eldste Michael John U. Teh
- 108 Om dere mangler visdom
Eldste Marcos A. Aidukaitis
- 111 Jesu Kristi oppstandelse
Eldste D. Todd Christofferson
- 115 Til vi ses igjen
President Thomas S. Monson

KVINNENES FELLESMØTE

- 116 Å holde pakter beskytter oss, forbereder oss og gir oss styrke
Rosemary M. Wixom
- 119 Søsterfelleskap: Å, som vi trenger hverandre!
Bonnie L. Oscarson
- 122 Ønsket: Hender og hjerter til å fremskynde arbeidet
Linda K. Burton
- 125 Døtre i pakten
President Henry B. Eyring
- 72 Generalautoriteter og funksjonærer på generalplan i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige
- 129 Fortegnelse over historier
- 130 De talte til oss: Gjør konferansen til en del av livet
- 132 Nytt fra Kirken

Oversikt over den 184. årlige generalkonferanse

LØRDAG FORMIDDAG, 5. APRIL 2014

Presidium: President Thomas S. Monson.
Leder: President Dieter F. Uchtdorf.
Åpningsbønn: Eldste Carl B. Cook.
Avslutningsbønn: Eldste W. Christopher Waddell. Musikk ved Tabernakelkoret; Mack Wilberg og Ryan Murphy, dirigenter; Clay Christiansen og Richard Elliott, organister: "Så sikker en grunnvoll," *Salmer*, nr. 42; "Press Forward, Saints," *Hymns*, nr. 81, arr. Wilberg, ikke utgitt; "Led, milde lys," *Salmer*, nr. 77, arr. Wilberg, ikke utgitt; "Velg det rette," *Salmer*, nr. 131; "A New Commandment I Give unto You," Gates, pub. av Jackman; "Come, O Thou King of Kings," *Hymns*, nr. 59, arr. Murphy, ikke utgitt.

LØRDAG ETTERMIDDAG, 5. APRIL 2014

Presidium: President Thomas S. Monson.
Leder: President Henry B. Eyring.
Åpningsbønn: Eldste Ian S. Ardern.
Avslutningsbønn: Linda K. Burton.
Musikk ved et blandet kor fra Orem Utah Institutt; Ryan Eggett, dirigent; Bonnie Goodliffe og Linda Margetts, organister: "Lover den Herre Gud," *Salmer*, nr. 29, arr. Manookin, pub. av Jackman; "Før vi ble født," *Liahona*, april 1999, B5, arr. Beebe, pub. av Larice Music; "Ha takk for profeten du sendte," *Salmer*, nr. 17; "Høyt oppå fjellets topp," *Salmer*, nr. 4, arr. Duffin, pub. av Duffin.

PRESTEDØMSMØTET, LØRDAG KVELD, 5. APRIL 2014

Presidium: President Thomas S. Monson.
Leder: President Dieter F. Uchtdorf.
Åpningsbønn: Eldste LeGrand R. Curtis jr.
Avslutningsbønn: Russell T. Osguthorpe.
Musikk ved et prestedømskor fra Brigham Young University-Idaho; Randall Kempton og Kevin Brower, dirigenter; Andrew Unsworth, organist: "Saints, Behold How Great Jehovah," *Hymns*, nr. 28, arr. Kempton, ikke utgitt; "Secret Prayer," *Hymns*, nr. 144, arr. Kasen, utg. av Jackman; "Se, Herren konge er," *Salmer*, nr. 43; "O, bli hos meg" *Salmer*, nr. 52, arr. Kempton, ikke utgitt.

SØNDAG FORMIDDAG, 6. APRIL 2014

Presidium: President Thomas S. Monson.
Leder: President Henry B. Eyring.
Åpningsbønn: Eldste L. Whitney Clayton.
Avslutningsbønn: Neill F. Marriott. Sang og musikk ved Tabernakelkoret; Mack Wilberg, dirigent; Richard Elliott og Andrew Unsworth, organister: "Gå, du som elsker

Gud," *Salmer*, nr. 39; "On This Day of Joy and Gladness," *Hymns*, nr. 64; "La oss stevne frem," *Salmer*, nr. 170, arr. Elliott, ikke utgitt; "Lær meg å vandre i lys av Guds Sønn," *Salmer*, nr. 193; "Et barns bønn," *Barnas sangbok*, 6, arr. Perry, pub. av Jackman; "Led oss, o du store Jehova," *Salmer*, nr. 48, arr. Wilberg, ikke utgitt.

SØNDAG ETTERMIDDAG, 6. APRIL 2014

Presidium: President Thomas S. Monson.
Leder: President Dieter F. Uchtdorf.
Åpningsbønn: Biskop Dean M. Davies.
Avslutningsbønn: Eldste Benjamin De Hoyos.
Sang og musikk ved Tabernakelkoret; Mack Wilberg og Ryan Murphy, dirigenter; Linda Margetts og Bonnie Goodliffe, organister: "Hvor det er skjønt, min Herre Gud," *Salmer*, nr. 80, arr. Murphy, ikke utgitt; "Jeg står helt forundret," *Salmer*, nr. 111, arr. Murphy, ikke utgitt; "Lytt, lytt, nasjoner!" *Salmer*, nr. 168; "Come, Let Us Anew," *Hymns*, nr. 217, arr. Wilberg, ikke utgitt.

LØRDAG KVELD, 29. MARS 2014, KVINNENES FELLESMØTE

Presidium: President Thomas S. Monson.
Leder: Bonnie L. Oscarson.
Åpningsbønn: Emri Elizabeth Smith.
Avslutningsbønn: Ofa Kaufusi.
Musikk ved et blandet kor fra Primær, Unge kvinner og Hjelpeforeningen i staver langs Wasatch Front; Emily Wadley, dirigent; Bonnie Goodliffe, organist: "Lytt, lytt, nasjoner!" *Salmer*, nr. 168; "Daughters in His Kingdom," Creamer, ikke utgitt, akkompagnert av orgel, fløyte, fiolin og cello; "Jeg er Guds kjære barn," *Salmer*, nr. 187, arr. DeFord, ikke utgitt; medley, arr. Mohlman, ikke utgitt: "O, må jeg følge deg," *Salmer*, nr. 201, og "Elsk du din neste," *Salmer*, nr. 190; "La oss stevne frem," *Salmer*, nr. 170, arr. Huff, ikke utgitt.

TALER FRA KONFERANSEN

For å få tilgang til konferansetaler på Internett på mange språk, kan du gå inn på conference.lds.org og velge et språk. Talene er også tilgjengelige på mobil-appen Gospel Library. Lydopptak fra konferansen skal normalt være tilgjengelig ved distribusjonstrene innen seks uker etter konferansen.

BUDSKAP FOR HJEMMELÆRERE OG BESØKENDE LÆRERINNER

Som budskap for hjemmelærere og besøkende lærerinner velger du den talen som best dekker behovene til dem du besøker.

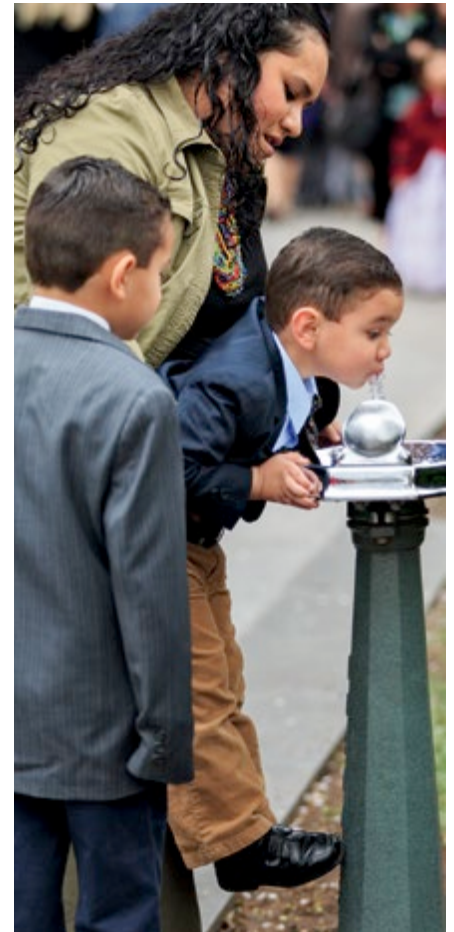
OMSLAGSSIDEN

Forsiden: Foto: Christina Smith.

Siste omslagsside: Foto: Leslie Nilsson.

FOTO FRA KONFERANSEN

Bilder fra generalkonferansen i Salt Lake City ble tatt av Welden C. Andersen, Cody Bell, Randy Collier, Weston Colton, Scott Davis, Craig Dimond, Nathaniel Ray Edwards, Lloyd Eldredge, Ashlee Larsen, John Luke, Leslie Nilsson, Christina Smith og Byron Warner; i Gilbert, Arizona, USA, av Jamie Dale Johnson; i Highlands Ranch, Colorado, USA, av Rebecca Morgeneegg; i Mexico City, Mexico, av Israel Gutiérrez; i Norcross, Georgia, USA, av David Winters; i Palmyra, New York, USA, av Brent Walton; i Pleasant Grove, Utah, USA, av Jeremy Hall; i Raymond, Alberta, Canada, av Rhonda Steed; i St. Petersburg, Russland, av Vladimir Egorov; i São Paulo, Brasil, av Lauren Fochetto; i Sydney, Australia, av Colin Ligertwood; i Ulaanbaatar, Mongolia, av Kylie Sneddon; i Wien, Østerrike, av Frank Helmrich; og Washington, Utah, USA, av James Iliff Jeffery.

Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Helliges internasjonale tidsskrift

Det første presidentskap: Thomas S. Monson,
Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

De tolv apostlers quorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry,
Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard,
Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland,
David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson,
Neil L. Andersen

Redaktør: Craig A. Cardon

Rådgivere: Jose L. Alonso, Mervyn B. Arnold,
Shayne M. Bowen, Stanley G. Ellis, Christoffel Golden

Administrerende direktør: David T. Warner
Director of Family and Member Support:

Vincent A. Vaughn

Director of Church Magazines: Allan R. Loyborg

Økonomiansvarlig: Garff Cannon

Redaksjonssjef: R. Val Johnson

Assisterende redaksjonssjef: Ryan Carr

Writing and Editing Team: Susan Barrett, Brittany Beattie,
David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Mindy
Raye Friedman, Lori Fuller, Garrett H. Garff, LaRene Porter Gaunt,
Jennifer Grace Fallon, Michael R. Morris, Sally Johnson Odekirk,
Joshua J. Perkey, Jan Pinborough, Richard M. Romney,
Paul VanDenBerghe, Marissa Widdison

Kunstnerisk ansvarlig: J. Scott Knudsen

Bileredaktør: Tadd R. Peterson

Design Team: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, C. Kimball Bott,
Tom Child, Nate Gines, Colleen Hinckley, Eric P. Johnsons,
Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Mark W. Robison, Brad Teare,
K. Nicole Walkenhorst

Koordinator for opphavsrett: Collette Nebeker Aune

Produksjonssjef: Jane Ann Peters

Produksjonsteam: Kevin C. Banks, Connie Bowthorpe Bridge,
Julie Burdett, Bryan W. Gygi, Denise Kirby, Ginny J. Nilson,
Gayle Tate Rafferty

Forhåndstrykk: Jeff L. Martin

Trykkerisjef: Craig K. Sedgwick

Øversettelse: Statsautorisert translator Petter Svanevik

Distribusjonssjef: Stephen R. Christiansen

Distribusjon: Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, Department
of MSR Sveagatan 8A, 441 32 Alingsås, Sverige
Abonnementsinformasjon: For abonnement eller adresseforandring
vennligst kontakt kundeservice

Telefon: +46 (0) 8500 655 20

E-post: rctestockholm@ldschurch.org

Internett: store.lds.org

Abonnementspris pr. år: NOK 64 (inkl. mva. og porto)

Send manuskripter og spørsmål til *Liahona*, Rm. 2420,

50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024,

USA; e-post til: liahona@ldschurch.org; eller på internett:

liahona.lds.org.

*Liahona*s lokalredaksjon:

Redaksjonens adresse:

Ole Podhorny

Vestbrynet 13

1519 MOSS

Tlf.: 69 27 17 04

Nyhetsredaktør: Ole Podhorny

Liahona (et navn fra Mormons bok som står for «kompass»
eller «veiviser») utgis på albansk, armensk, bislama, bulgarsk,
kambodjansk, cebuano, kinesisk, kinesisk (forenklet), kroatisk,
tsjekkisk, dansk, nederlandsk, engelsk, estisk, filjansk, finsk, fransk,
tysk, gresk, ungarsk, islandsk, indonesisk, italiensk, japansk,
kiribati, koreansk, latvisk, litauisk, gassisk, marshallsk, mongolsk,
norsk, polsk, portugisisk, rumensk, russisk, samoansk, slovensk,
spansk, svensk, swahili, tagalog, tahitisk, thai, tongansk, ukrainsk,
urdu og vietnamesisk. (Hyppigheten varierer for de forskjellige
språkområder.)

© 2014 Intellectual Reserve, Inc. Ettertrykk forbudt.

Trykt i USA.

Tekst og bildemateriale i *Liahona* kan kopieres til ikke-
kommerisielt bruk i kirken eller i hjemmet. Bildemateriale kan ikke
kopieres hvis det er påført anmerking om at kopiering ikke er
tillatt. Spørsmål om opphavsrett rettes til Intellectual Property Office,
50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150, USA; e-post:
cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

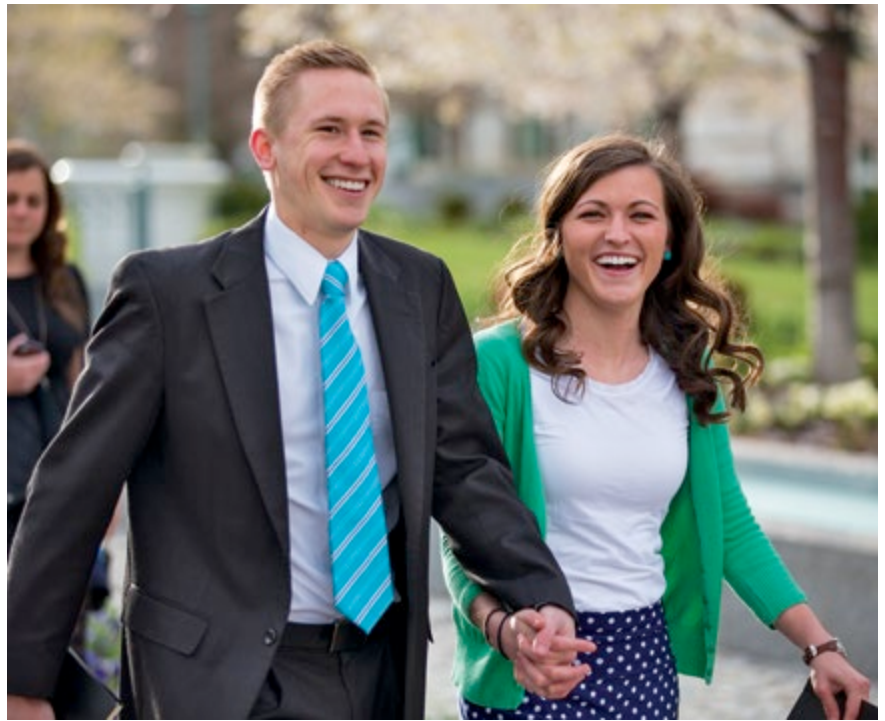
For Readers in the United States and Canada:

May 2014 Vol. 78 No. 5. LIAHONA (USPS 311)

Norwegian (ISSN 1522-9238) is published monthly by The Church
of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake
City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada,
\$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt
Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address.
Include address label from a recent issue; old and new address
must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt
Lake Distribution Center at address below. Subscription help line:
1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American
Express) may be taken by phone or at store.lds.org. (Canada Poste
Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address
changes to Distribution Services, Church Magazines,
P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

OVERSIKT OVER TALERE

Aidukaitis, Marcos A., 108
Amado, Carlos H., 12
Andersen, Neil L., 18
Ballard, M. Russell, 78
Bednar, David A., 87
Burton, Linda K., 122
Christofferson, D. Todd, 111
Cook, Quentin L., 44
Corbridge, Lawrence E., 103
Eyring, Henry B., 22, 62, 125
Hales, Robert D., 35
Hallstrom, Donald L., 53
Holland, Jeffrey R., 6
Monson, Thomas S., 4, 66,
91, 115
Nelson, Russell M., 29
Oaks, Dallin H., 49
Oscarson, Bonnie L., 119
Packer, Boyd K., 94
Perry, L. Tom, 100
Rasband, Ronald A., 9
Reeves, Linda S., 15
Ridd, Randall L., 56
Scott, Richard G., 32
Stevens, Jean A., 81
Stevenson, Gary E., 84
Teh, Michael John U., 106
Uchtdorf, Dieter F., 26, 58, 70
Walker, William R., 97
Wixom, Rosemary M., 116
Zivic, Claudio D., 39
Zwick, W. Craig, 41

EMNEOVERSIKT

Avhengighet, 15, 58
Bønn, 15, 56, 62, 81
Den hellige ånd, 22, 94, 100
Disippelens vei, 6, 9, 18, 122
Død, 12, 111
Eksempel, 32, 62
Christofferson, D. Todd, 111
Evig liv, 22
Familie, 44, 49
Foreldreansvar, 94
Forfølgelse, 6
Forsoning, 12, 15, 18, 87, 111
Generalkonferanse, 4, 115
Gjenopprettelsen, 58
Gud Faderen, 81, 94
Handlefrihet, 35, 56, 100
Håp, 22
Integritet, 29, 66
Jesu Kristus, 6, 9, 12, 18, 22,
29, 32, 36, 39, 58, 70, 87,
94, 103, 111
Joseph Smith, 22, 39, 66, 103
Kirkens navn, 78
Kjærlighet, 6, 32, 41, 58, 91,
115, 119
Kommunikasjon, 41
Kvinner, 49, 119
Lydighet, 6, 18, 35, 84, 100
Medlemsmisjonærer, 78
Medlidenhet, 91
Misjonærarbeid, 32, 78
Mormons bok, 18
Mot, 6, 18, 66
Motgang, 9, 18, 70, 81, 87,
106
Myndighet, 49
Nestekjærlighet, 91
Offer, 97
Omvendelse, 39, 84

Ondskap, 29
Oppstandelsen, 12, 111
Ordinanser, 94
Pakter, 22, 84, 87, 116, 122,
125
Pionerer, 70, 97
Pornografi, 15, 53, 58
Prestedømme, 49, 53, 62
Prioritering, 58, 106
Profeter, 97, 103, 108
Rettferdighet, 6, 111
Sannhet, 29, 94, 103, 108
Selvdisiplin, 84
Selviskhhet, 58
Skriftene, 29, 56
Slekthistorie, 44
Søsterfelleskap, 119, 125
Takknemlighet, 70
Teknologi, 44, 56, 108
Templer, 4, 44, 97, 116
Tilgivelse, 91
Tjeneste, 9, 32, 53, 58, 62,
119, 122
Tro, 29, 78, 81, 97, 100, 108
Vennlighet, 91
Verdighet, 53
Visdom, 103, 108
Vitnesbyrd, 94
Ydmykhet, 106
Ærlighet, 62
Åpenbaring, 103, 108

Av president Thomas S. Monson

Velkommen til konferansen

Vi er... forenet i vår tro og i vårt ønske om å lytte til og lære av budskapene som vil bli presentert for oss.

Mine kjære brødre og søstre, det er en stor glede å ønske velkommen til denne verdensomspennende konferansen i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. Vi er samlet som en stor familie, mer enn 15 millioner sterk, forenet i vår tro og i vårt ønske om å lytte til og lære av budskapene som vil bli presentert for oss.

De siste seks månedene har gått fort mens arbeidet i Kirken har gått uhindret fremover. Det var mitt privilegium for litt over en måned siden å innvie Gilbert Arizona tempel, en praktfull bygning. Kvelden før innvielsen fant et kulturarrangement sted i Discovery Park i nærheten. Tolv tusen unge mennesker fremførte et 90-minutters program. Dansen, sangen og musikkfremførelsene var enestående.

Dette området hadde hatt en spesielt tørr periode, og jeg tror mange bønner hadde blitt oppsendt til himmelen i løpet av de foregående ukene om sårt tiltrengt regn. Dessverre kom det like før forestillingen og fortsatte gjennom hele fremførelsen! Til tross

for at ungdommene var gjennomvåte på grunn av regnet og nedkjølt på grunn av den lave temperaturen, følte vi alle Herrens ånd. Programmets tema, "Vær tro mot pakten" – tenk på det: "Vær tro mot pakten" – ble fremstilt på praktfullt vis av smilende og entusiastiske unge menn og unge kvinner. Til tross for kulde og regn var dette en trosfylt og inspirerende opplevelse som disse unge menneskene alltid vil verdsette og fortelle sine barn og barnebarn om i årene som kommer.

Dagen etter fant innvielsen av Gilbert Arizona tempel sted. Det ble Kirkens 142. tempel i drift. I motsetning til kvelden før var dagen vakker og fylt med solskinn. Sesjonene var virkelig inspirerende. Sammen med meg hadde jeg president Henry B. Eyring, eldste og søster Tad R. Callister, eldste og søster William R. Walker, og eldste og søster Kent F. Richards.

I mai vil Fort Lauderdale Florida tempel bli innviet. Andre templer er planlagt ferdigstilt og innviet senere i år. I 2015 forventer vi å ferdigstille og

innvie nye templer i mange deler av verden. Denne prosessen vil fortsette. Når alle de tidligere bekjentgjorte templene er ferdigstilt, vil vi ha 170 templer i drift over hele verden.

Selv om vi nå konsentrerer oss om å fullføre de tidligere bekjentgjorte

templene og ikke vil bekjentgjøre noen nye templer i den nærmeste fremtid, vil vi fortsette prosessen med å kartlegge behov og finne steder for templer i tiden fremover. Bekjentgjørelser vil så bli gjort på fremtidige generalkonferanser.

Vi er et tempelbyggende og et tempelbesøkende folk.

Brødre og søstre, vi gleder oss til å lytte til de budskapene som vil bli presentert for oss i dag og i morgen. De som skal tale til oss, har søkt himmelens hjelp

og veiledning mens de har forberedt sine budskap.

Måtte vi – både her og andre steder – bli fylt med Herrens ånd og bli oppbygget og inspirert mens vi lytter og lærer. I Jesu Kristi, vår Frelasers navn. Amen. ■

Av **eldste Jeffrey R. Holland**
i De tolv apostlers quorum

Prisen – og velsignelsene – ved å være en disippel

Vær sterke. Etterlev evangeliet trofast selv om andre rundt dere ikke etterlever det i det hele tatt.

President Monson, vi er glad i deg. Du har gitt ditt hjerte og din helse til ethvert kall Herren noen gang har gitt deg, spesielt det hellige embede du nå innehar. Hele Kirken takker for din standhaftige tjeneste og din usvikelige pliktroskap.

Med beundring for og oppmuntring til alle som trenger å være standhaftig i disse siste dager, sier jeg til alle, og spesielt Kirkens ungdom, at hvis dere ikke allerede har gjort det, vil dere en dag måtte forsvare deres tro eller kanskje til og med tåle å bli behandlet dårlig bare fordi dere er medlem av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. Slike øyeblikk vil kreve både mot og høflighet fra deres side.

En misjonærsøster skrev for eksempel nylig til meg: “Min ledsager og jeg så en mann som satt på en benk på torget og spiste lunsj. Da vi nærmet oss, så han opp og så misjonærnavneskiltene våre. Med et forferdelig ansiktsuttrykk spratt han opp og løftet hånden for å slå meg. Jeg dukket akkurat i tide, men da spyttet han maten sin over hele meg og begynte

å banne på verste vis mot oss. Vi gikk vår vei og sa ingenting. Jeg prøvde å tørke maten bort fra ansiktet, bare for å kjenne en ladning potetmos treffe meg i bakhodet. Iblant er det vanskelig å være misjonær, for akkurat da ville jeg gå tilbake, ta tak i den lille mannen og si: ‘Unnskyld meg!’ Men jeg gjorde det ikke.”

Til denne hengivne misjonæren sier jeg: Kjære barn, du har på din egen ydmyke måte trådt inn i en krets av meget anerkjente kvinner og menn som, slik profeten i Mormons bok Jakob sa, har “overvei[d Kristi] død og påta[tt] seg hans kors og [båret] verdens skam.”¹

Jakobs bror Nephi skrev dette om Jesus: “Og på grunn av sine misgjerninger skal verden akte ham for intet. Derfor pisker de ham og han tåler det, og de slår ham og han tåler det, ja, de spytter på ham og han tåler det på grunn av sin kjærlige vennlighet og sin langmodighet mot menneskenes barn.”²

I tråd med Frelserens egen erfaring har profeter og apostler, misjonærer

og medlemmer i hver generasjon betalt en smertelig høy pris for å prøve å følge Guds kall om å løfte den menneskelige familie til “en bedre vei”.³

“Og hvorfor taler jeg lenger [om dem]?” spør forfatteren av Hebreerbrevet.

“[De] som... stoppet gapet på løver, slukket ildens kraft, slapp unna sverdets egg... ble veldige i krig, fikk... hærer til å vike...

fikk sine døde igjen ved oppstandelse [mens] andre ble pint...

[og] måtte tåle hån og hudstrykninger... lenker og fengsel.

De ble steinet, gjennomslått, fristet... døde for sverd... flakket omkring i saueskinn og geiteskinn, de led nød, hadde trengsel og fikk hård medfart.

Verden var dem ikke verd. De streifet omkring i ødemarker og fjelltrakter, og holdt til i grotter og jordhuler.”⁴

Jeg er sikker på at englene i himmelen gråt da de registrerte denne prisen for disippelskap i en verden som ofte er fiendtlig innstilt til Guds bud. Frelseren selv felte sine egne tårer for dem som i hundrevis av år hadde blitt avvist og drept i hans tjeneste. Og nå ble han selv avvist og skulle snart bli drept.

“Jerusalem, Jerusalem!” ropte Jesus, “du som slår i hjel profetene og steiner dem som er sendt til deg! Hvor ofte jeg ville samle dine barn, som en høne samler kyllingene sine under vingene. Men dere ville ikke.

Se, huset deres skal bli liggende øde!”⁵

Og deri ligger et budskap til hver ung mann og ung kvinne i denne Kirken. Dere lurer kanskje på om det er verdt å innta et modig moralsk standpunkt på videregående skole eller dra på misjon, bare for å få deres mest verdsette trosoppfatninger hånet, eller å kjempe mot mye i samfunnet

som iblant latterliggjør et liv i religiøs hengivenhet. Ja, det er verdt det, fordi alternativet er å få våre “hus”, lagt “øde” – forlatte enkeltpersoner, forlatte familier, forlatte nabolag og forlatte nasjoner.

Her har vi altså byrden til dem som er kalt til å frembringe Messias budskap. I tillegg til å undervise, oppmuntre og hjelpe folk frem (som er den hyggelige delen av disippelskapet), blir fra tid til annen de samme budbringerne kalt til å bekymre seg, advare og noen ganger bare gråte (som er den smertefulle delen av å være disippel). De vet godt at veien til det lovede land, “som flyter av melk og honning”⁶, av nødvendighet går innom Sinai-fjellet med dets “du skal” og “du skal ikke”.⁷

Dessverre er budbringerne av guddommelig forordnede bud ofte ikke mer populære i dag enn de var i oldtiden, slik minst to søstermisjonærer fulle av spytt og potetmos nå kan bevitne. *Hat* er et stygt ord, men det finnes dem i dag som vil si med den

korrupte Akab: “Jeg hater [profeten Mika] fordi han ikke spår godt om meg, men bare ondt.”⁸ Den slags hat for en profets ærlighet kostet Abinadi livet. Som han sa til kong Noah: “Fordi jeg har fortalt dere sannheten, er dere sinte på meg... Fordi jeg har talt Guds ord, har dere stemplet meg som gal”⁹, eller vi kan legge til fordomsfull, patriarkalsk, trangsynt, uvennlig, snever, gammeldags og en olding.

Det er som Herren selv beklaget til profeten Jesaja:

“[Disse] barn... [vil ikke] høre Herrens lov.

De sier til seerne: Dere skal ikke se! – og til profetene: Dere skal ikke skue for oss det som rett er! Tal smigrende ord til oss, se synkvervinger!

Vik av fra veien, bøy av fra stien! Få Israels Hellige bort fra vårt ansikt!”¹⁰

Dessverre, mine unge venner, er det karakteristisk for vår tid at hvis folk vil ha noen guder i det hele tatt, vil de at de skal være guder som ikke krever stort, behagelige guder, myke guder som ikke bare lar være å gyng

båten, men ikke engang ror den, guder som klapper oss på skulderen, får oss til å fnise og så ber oss løpe av sted og plukke ringblomster.¹¹

Snakk om at mennesket skaper Gud i sitt bilde! Noen ganger – og dette synes som den største ironien av alle – påkaller disse menneskene Jesu navn som en som var denne typen “behagelig” Gud. Jaså? Han som sa at ikke bare skulle vi la være å bryte budene, men vi skulle ikke engang *tenke* på å bryte dem. Og hvis vi tenker på å bryte dem, har vi allerede brutt dem i vårt hjerte. Høres det ut som “behagelig” lære, en som er en fryd for øret og er populær på den lokale møteplassen?

Og hva med dem som bare ønsker å se på synd eller røre den på avstand? Jesus sa skarpt: Hvis øyet frister deg, da riv det ut. Hvis hånden frister deg, da hogg den av.¹² “Jeg er ikke kommet for å bringe fred, men sverd.”¹³ Han advarte dem som trodde han bare uttalte beroligende banaliteter. Ikke rart at ved preken

etter preken bønnfalt de “ham om å dra bort fra bygdene deres.”¹⁴ Ikke rart at ved mirakel etter mirakel ble ikke hans makt tilskrevet Gud, men djevelen.¹⁵ Det er åpenbart at spørsmålet på mange støtfangere, “Hva ville Jesus gjort?” ikke alltid vil gi et populært svar.

På høyden av sitt virke på jorden sa Jesus: “Dere skal elske hverandre, likesom jeg har elsket dere.”¹⁶ For å forvise seg om at de forsto nøyaktig hva slags kjærlighet det var, sa han: “Dersom dere elsker meg, da holder dere mine bud,”¹⁷ og “den som... bryter et eneste av disse minste bud,

og lærer menneskene dette, han skal kalles den minste i himlenes rike.”¹⁸ Kristus-lik kjærlighet er det største behov i verden delvis fordi rettferdighet alltid var ment å ledsage den. Hvis kjærlighet skal være vår leveregel, som det *må* være, må vi ved hans ord som er kjærligheten personifisert, forsake overtredelser og ethvert snev av forsvar for dem i andre. Jesus forsto helt klart det mange i vår moderne kultur synes å glemme: at det er en avgjørende forskjell mellom befalingen om å tilgi synd (som han hadde en uendelig evne til å gjøre), og advarselen

mot å tolerere den (som han aldri gjorde en eneste gang).

Venner, spesielt mine unge venner, fatt mot. Ren Kristus-lignende kjærlighet som strømmer fra sann rettferdighet, kan forandre verden. Jeg vitner om at Jesu Kristi sanne og levende evangelium finnes på jorden, og dere er medlemmer av hans sanne og levende Kirke som prøver å spre det. Jeg bærer vitnesbyrd om dette evangelium og denne Kirke, med et spesielt vitnesbyrd om gjengitte prestedømsnøkler som låser opp frelsende ordnansers kraft og virkning. Jeg er mer sikker på at disse nøklene har blitt

gjengitt og at disse ordinansene igjen er tilgjengelige gjennom Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, enn jeg er på at jeg står foran dere ved denne talerstolen og at dere sitter foran meg på denne konferansen.

Vær sterke. Etterlev evangeliet trofast selv om andre rundt dere ikke etterlever det i det hele tatt. Forsvar deres tro med høflighet og medfølelse, men forsvar den. En lang fortid med inspirerte røster, herunder dem dere vil høre på denne konferansen, og den røst dere nettopp hørte, president Thomas S. Monsons, viser veien til kristent disippelskap. Det er en snever sti, og det er en smal sti uten mye spillerom på visse steder, men vi kan følge den med glede og hell, "med standhaftighet i Kristus og... et fullkomment, klart håp og kjærlighet til Gud og alle mennesker."¹⁹ Ved tappert å følge denne kursen vil dere smi urokkelig tro og finne sikkerhet mot onde vinder som blåser, til og med piler i virvelvinden, og dere vil føle Forløserens klippe-lignende styrke, og hvis dere bygger hengivent disippelskap på denne, *kan* dere ikke falle.²⁰ I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Jakobs bok 1:8.
2. 1 Nephi 19:9.
3. 1 Korinterbrev 12:31; Ether 12:11.
4. Hebreerne 11:32–38.
5. Matteus 23:37–38.
6. 2 Mosebok 3:8.
7. Se 2 Mosebok 20:3–17.
8. 2 Krønikebok 18:7.
9. Mosiah 13:4.
10. Jesaja 30:9–11.
11. Se Henry Fairlie, *The Seven Deadly Sins Today* (1978), 15–16.
12. Se Matteus 5:29–30.
13. Matteus 10:34.
14. Markus 5:17.
15. Se Matteus 9:34.
16. Johannes 15:12.
17. Johannes 14:15.
18. Matteus 5:19; uthevelse tilføyd.
19. 2 Nephi 31:20.
20. Se Helaman 5:12.

Av **eldste Ronald A. Rasband**
i De syttis presidentskap

Den frydefulle byrden ved å være en disippel

Å oppholde våre ledere er et privilegium. Med det følger et personlig ansvar for å dele byrden og være Herrens disipler.

Den 20. mai i fjor hamret en massiv tornado løs på en forstad til Oklahoma City i den sentrale delen av USA, og etterlot seg en fure i terrenget som var mer enn 1,6 km bred og 27 km lang. Dette uværet, som førte til en rekke ødeleggende tornadoer, endret landskapet og menneskers liv på sin vei.

Bare en uke etter det massive uværet fikk jeg i oppdrag å besøke området hvor boliger og eiendeler lå strødd utover de smadrede og herjede nabolagene.

Før jeg dro, snakket jeg med vår kjære profet, president Thomas S. Monson, som verdsetter slike ærend for Herren. Med respekt ikke bare for hans embede, men også for hans godhet, spurte jeg: "Hva vil du jeg skal gjøre? Hva vil du at jeg skal si?"

Han tok ømt hånden min, som han ville ha gjort med hvert enkelt av ofrene og hver av dem som hjalp til med oppryddingen, om han hadde vært der, og sa:

"Fortell dem først at jeg er glad i dem.

Fortell dem så at jeg ber for dem.

Til slutt må du takke alle dem som hjelper til."

Som medlem av De syttis presidentskap kunne jeg føle vekten på skuldrene i de ord Herren talte til Moses:

"Kall sammen for meg sytti menn av Israels eldste, de som du vet er folkets eldste og dets tilsynsmenn..."

Så vil jeg komme ned og tale med deg der. Jeg vil ta av den Ånd som er over deg [Moses], og legge på dem, så de kan bære byrden av folket sammen med deg, og du ikke skal bære den alene."¹

Dette er ord fra gammel tid, men Herrens veier er ikke endret.

I Kirken i dag har Herren kalt 317 syttier som tjenestegjør i åtte quorumer, for å bistå De tolv apostler med å bære byrden som er lagt på Det første presidentskap. Jeg føler med glede dette ansvaret i dypet av min sjel, og det samme gjør mine brødre. Men vi er ikke de eneste som bistår i dette strålende arbeidet. Som medlemmer av Kirken over hele verden har alle den fantastiske muligheten til å være til velsignelse for andre.

Jeg hadde lært av vår kjære profet hva de uværsrammede trengte – kjærlighet, bønner og takknemlighet for hjelpende hender.

I ettermiddag vil hver av oss løfte høyre arm i rett vinkel og oppholde Det første presidentskap og De tolv apostler som profeter, seere og åpenbarere i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. Dette er ikke bare en formalitet, og heller ikke er det forbeholdt dem som er kalt til tjeneste på generalplan. Å oppholde våre ledere er et privilegium. Med det følger et personlig ansvar for å dele byrden og være vår Herre Jesu Kristi disipler.

President Monson har sagt:

“Vi er omgitt av mennesker som trenger vår oppmerksomhet, vår oppmuntring, vår støtte, vår trøst og vår vennlighet – enten det er familie-medlemmer, venner, bekjente eller fremmede. Vi er Herrens hender her på jorden, med befaling om å tjene og bygge opp hans barn. Han er avhengig av oss alle...”

‘Alt dere gjorde mot én av disse... det gjorde dere mot meg’ [Matteus 25:40].²

Vil vi reagere med kjærlighet når vi får anledning til å avlegge et besøk, ta en telefon, skrive et brev eller bruke en

dag til å dekke andres behov? Eller vil vi være som den unge mannen som sa han hadde fulgt alle Guds bud:

“Alt dette har jeg holdt. Hva er det så jeg mangler?”

Jesus sa til ham: Vil du være fullkommen, da gå og selg det du eier, og gi det til de fattige. Så skal du få en skatt i himmelen. Kom så og følg meg!³

Den unge mannen ble kalt til en større tjeneste ved Herrens side for å gjøre arbeidet for Guds rike på jorden, men han vendte seg bort, “for han hadde stor rikdom.”⁴

Hva med våre jordiske eiendeler? Vi kan se hva en tornado kan gjøre med dem i løpet av minutter. Det er så viktig for hver enkelt av oss å prøve å samle våre åndelige skatter i himmelen – ved hjelp av tid, talenter og handlefrihet i tjeneste for Gud.

Jesus Kristus gir fortsatt oppfordringen “Kom så og følg meg!”⁵ Han vandret rundt i sitt hjemland sammen med sine tilhengere på en uselvisk måte. Han fortsetter å vandre sammen med oss, støtte oss og lede oss. Å følge hans fullkomne eksempel er

å anerkjenne og hedre Frelseren, som har båret alle våre byrder ved sitt hellige og frelsende sonoffer, den største av alle tjenestegjæringer. Han ber hver og en av oss om å være i stand til og villig til å påta oss den frydefulle “byrden” ved å være en disippel.

Mens jeg var i Oklahoma, fikk jeg anledning til å møte noen av familiene som var rammet av de mektige virvelvindene. Da jeg besøkte familien Sorrels, ble jeg spesielt rørt av opplevelsen til deres datter Tori, en femteklassing ved Plaza Towers barneskole. Hun og hennes mor er her sammen med oss i dag.

Tori og en håndfull venner søkte tilflukt på et toalett idet tornadoen raste gjennom skolen. Lytt mens jeg leser Toris egne ord om den dagen:

“Jeg hørte at noe traff taket. Jeg trodde bare det var hagl. Lyden ble høyere og høyere. Jeg ba om at vår himmelske Fader ville beskytte oss alle og bevare oss. Plutselig hørte vi en høy sugende lyd, og taket forsvant rett over hodet på oss. Det var mye vind, og skrot som fløy rundt og traff meg over hele kroppen. Det

ble mørkere ute, og det så ut som om himmelen var svart, men det var den ikke – det var innsiden av tornadoen. Jeg bare lukket øynene og håpet og ba om at det snart ville være over.

Plutselig ble det stille.

Da jeg åpnet øynene, så jeg et stoppskilt rett foran meg! Det berørte nesten nesen min.”⁶

Tori, hennes mor, tre av hennes søsken og mange venner som også var på skolen sammen med henne, overlevde på mirakuløst vis tornadoen. Syv av skolekameratene gjorde det ikke.

Den helgen ga prestedømsbrødrene mange velsignelser til medlemmer som hadde lidd i stormen. Jeg følte ydmykhet da jeg ga Tori en velsignelse. Da jeg la hendene på hodet hennes, kom jeg til å tenke på et favorittskriftsted: “Jeg vil gå foran dere. Jeg vil være ved deres høyre og ved deres venstre hånd, og min Ånd skal være i deres hjerter og mine engler rundt om dere og støtte dere.”⁷

Jeg rådet Tori til å huske den dagen en Herrens tjener la hendene på hodet hennes og uttalte at hun hadde blitt beskyttet av engler i uværet.

Å anstrenge seg for å redde en annen er, under enhver omstendighet, et evig mål på kjærlighet. Dette er den slags tjenestegjerning jeg så i Oklahoma den uken.

Ofte får vi anledning til å hjelpe andre i deres nød. Som medlemmer av Kirken har vi alle det hellige ansvar for “å bære hverandres byrder, så de kan være lette”⁸, “å sørge med dem som sørger”⁹ og “løft[e] de hengende hender, og gi kraft til de vaklende knær.”¹⁰

Brødre og søstre, hvor takknemlig Herren er for hver og en av dere, for de utallige timer og tjenestegjerninger, enten de er store eller små, som dere så generøst og vennlig gir hver dag.

Kong Benjamin sa i Mormons bok: “Når dere er i deres medmenneskers

tjeneste, er dere jo i deres Guds tjeneste.”¹¹

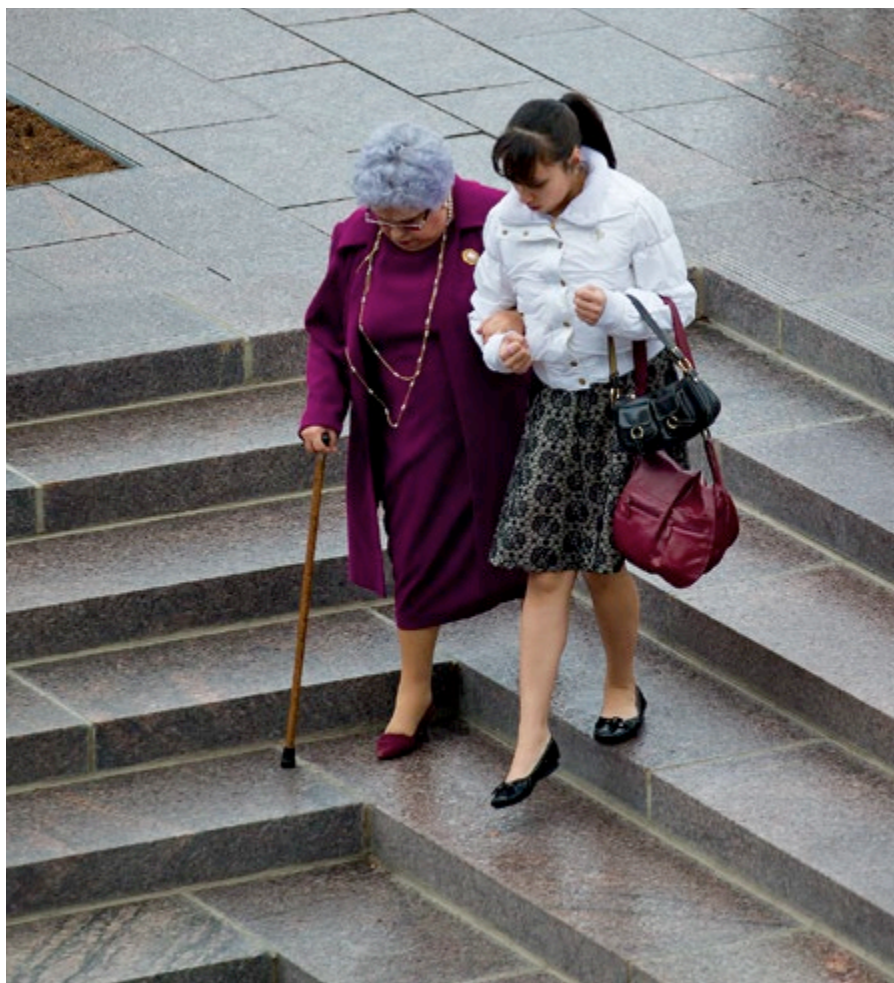
Et fokus på å hjelpe våre brødre og søstre kan lede oss til å ta guddommelige beslutninger i vårt daglige liv og forberede oss til å verdsette og elske det Herren elsker. Ved å gjøre dette, vitner vi ved måten vi lever på at vi er hans disipler. Når vi er engasjert i hans arbeid, føler vi hans Ånd hos oss. Vi vokser i vitnesbyrd, tro, tillit og kjærlighet.

Jeg vet at min Forløser Jesus Kristus lever, at han taler til og gjennom sin profet, vår kjære president Thomas S. Monson, i vår tid.

Måtte vi alle finne den gleden som kommer av den hellige tjeneste å bære hverandres byrder, selv de enkle og små. Det ber jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. 4 Mosebok 11:16–17.
2. Thomas S. Monson, “Hva har jeg gjort for noen i dag?” *Liahona*, nov. 2009, 86, 87.
3. Matteus 19:20–21.
4. Matteus 19:22.
5. Matteus 19:21.
6. Victoria (Tori) Sorrels opplevelse, fortalt 16. jan. 2014.
7. Lære og pakter 84:88.
8. Mosiah 18:8.
9. Mosiah 18:9.
10. Lære og pakter 81:5.
11. Mosiah 2:17.

Av **eldste Carlos H. Amado**

i De sytti

Kristus, Forløseren

[Forløserens] offer velsignet alle, fra Adam, det første, til det siste av alle mennesker.

Jesus Kristus, Guds sønn, ble født og døde under unike omstendigheter. Han levde og vokste opp i ringe kår, uten materielle ting. Han sa om seg selv: “Revene har huler, og himmelens fugler har reder, men Menneskesønnen har ikke det han kan helle sitt hode til” (Lukas 9:58).

Han mottok aldri æresbevisninger, tjenester, anerkjennelse eller fortrinnsbehandling av politiske ledere på jorden eller av de religiøse lederne på sin tid. Heller ikke satt han i de fremste setene i synagogene.

Hans forkynnelse var enkel, og selv om store skarer fulgte etter ham, besto hans tjenestegjerning alltid av å velsigne folk en etter en. Han utførte utallige mirakler blant dem som tok imot ham som en som var sendt fra Gud.

Han ga sine apostler myndighet og kraft til å gjøre mirakler og “større gjerninger” enn han selv gjorde (Johannes 14:12), men han delegerte aldri til dem det privilegium å tilgi synder. Hans fiender ble sinte da de hørte ham si: “Gå bort, og synd ikke mer” (Johannes 8:11), eller “Dine synder er deg forlatt” (Lukas 7:48). Denne retten tilhørte bare ham fordi han er Guds Sønn, og fordi han ville betale for syndene med sin forsoning.

Hans makt over døden

Hans makt over døden var en annen guddommelig egenskap. Den store Jairus, en synagogeforstander, “bad ham om å komme hjem til sitt hus. For han hadde en eneste datter... og hun lå for døden” (Lukas 8:41–42). Mesteren hørte hans bønn, og mens de gikk, kom en tjener til Jairus og sa: “Din datter er død. Umak ikke Mesteren mer!” (Lukas 8:49). Da han kom inn i huset, ba Jesus alle om å gå ut, og straks tok han henne i hånden og sa til henne: “Stå opp!” (Lukas 8:54).

Ved en annen anledning, mens han var på reise til byen Nain, møtte han et gravfølge hvor en enke gråt etter å ha mistet sin eneste sønn. Full av barmhjertighet rørte han ved båret og sa: “Unge mann, jeg sier deg: Stå opp” (Lukas 7:14). Da folket så miraklet, utbrøt de: “En stor profet er oppreist iblant oss, og... Gud har gjestet sitt folk” (Lukas 7:16). Dette miraklet ble enda mer bemerkelsesverdig fordi de allerede hadde erklært den unge mannen juridisk død og var på vei for å begrave ham. Da to unge mennesker var bragt tilbake til livet, forbauset hans makt og myndighet over døden de troende, og fylte spotterne med frykt.

Det tredje tilfellet var det mest imponerende. Marta, Maria og Lasarus

var søsken som Kristus besøkte ofte. Da noen informerte ham om at Lasarus var syk, ble han værende i to dager før han dro av sted for å komme til familien. Da han trøstet Marta etter brorens død, vitnet han kategorisk for henne: “Jeg er oppstandelsen og livet. Den som tror på meg, skal leve om han enn dør” (Johannes 11:25).

Da Frelseren ba de sørgende om å fjerne steinen fra graven, hvisket Marta forsagt til ham: “Herre, han stinker allerede, for han har ligget der fire dager” (Johannes 11:39).

Jesus påminnet henne så kjærlig: “Sa jeg deg ikke at dersom du tror, skal du se Guds herlighet?” (Johannes 11:40). Og etter å ha sagt dette, utbrøt han med høy røst:

“Lasarus, kom ut!

Da kom den døde ut” (Johannes 11:43–44).

Etter Lasarus’ fire dager i graven, sto Guds Sønnens fiender overfor ugjen-drivelige bevis som de ikke kunne ignorere, svekke eller forvrengte, og “fra den dagen la de [uten grunn og med ond hensikt] planer om å drepe ham” (Johannes 11:53).

Det nye bud

Senere feiret den levende Kristus den siste påskehøytiden i Jerusalem sammen med sine apostler, innstiftet nadverdets ordinans og ga dem budet om å elske hverandre ved oppriktig tjeneste.

Hans lidelse i Getsemane

Etter dette, i det mest opphøyde uttrykk for hans kjærlighet til menneskeheten, og fullstendig frivillig, gikk han tappert og målbevisst for å møte sin mest krevende prøvelse. I Getsemane, i ytterste ensomhet, led han den mest intense smerte og blødde fra hver pore. I total underkastelse for sin Fader sonet han for

våre synder og påtok seg også våre sykdommer og plager for å kunne vite hvordan han kan hjelpe oss (se Alma 7:11–13).

Vi står i gjeld til ham og til vår himmelske Fader fordi hans offer velsignet alle, fra Adam, den første, til den siste av alle mennesker.

Freiserens dom og korsfestelse

Da hans lidelse i Getsemane var over, overga han seg frivillig til sine kritikere. Førrådt av en av sine egne ble han raskt dømt på en måte som var både urettferdig og ulovlig, i en

rettssak som var både manipulert og ufullstendig. Samme natt ble han anklaget for blasfemi, og dømt til døden. I sitt hat og tørst etter hevn – fordi han hadde vitnet for dem at han var Guds Sønn – sammensverget fiendene hans seg for å få Pilatus til å dømme ham. I denne hensikt endret de anklagen fra blasfemi til oppvigleri, slik at han måtte dø ved korsfestelse.

Hans fordømmelse blant romerne var enda mer grusom. Deres spott og hån angående hans åndelige rike, den ydmykende kroningen med en tornekrone, hans smertefulle pisking

og den langvarige smerten av hans offentlige korsfestelse, var alt sammen en klar advarsel til enhver som måtte våge å erklære seg som hans disippel.

I hvert øyeblikk av sin lidelse viste verdens Forløser enestående selvkontroll. Han tenkte alltid på å velsigne andre. Vennlig og kjærlig ba han Johannes ta seg av sin mor Maria. Han ba sin himmelske Fader om å tilgi bødlene som korsfestet ham. Med sitt verk på jorden oppfylt, overga han sin ånd til Gud og tok sitt siste åndedrag. Kristi fysiske legeme ble bragt til graven, og ble der i tre dager.

Forløserens arbeid blant de døde

Mens hans disipler led av sorg, motløshet og usikkerhet, utførte vår Frelser sin tjenestegjering på en ny måte i en annen fase av sin Faders fantastiske plan. I den korte perioden på tre dager arbeidet han utrettelige for å organisere det enorme arbeidet med å frelse sjeler blant de døde. Disse dagene ble noen av de mest håpefulle av alle for Guds familie. Under dette besøket organiserte han sine trofaste

tilhengere, slik at de kunne bringe det glade budskap om forløsning til dem som ikke fikk vite om den strålende planen i jordelivet, eller som hadde forkastet den. Nå ville de få anledning til å bli frigjort fra sitt fangenskap og bli forløst fra både de levende og de døde av Gud (se L&P 138:19, 30–31).

Oppstandelsens førstegrøde

Med sitt arbeid utført i ånde verden vendte han tilbake til jorden

– for å forene sin ånd med sitt fysiske legeme for alltid. Selv om han myndig hadde vist sin makt over døden, viser Skriftenes beretninger om dem han vekket fra de døde før sin oppstandelse, at de bare kom tilbake til et liv som hadde blitt mirakuløst forlenget – de skulle likevel dø.

Kristus var den første som oppsto for aldri mer å dø, for å besitte et fullkomment, evig legeme for alltid. I sin oppstandne tilstand viste han seg for Maria, som så snart hun gjenkjente ham, begynte å tilbe ham. Vår Forløser minnet henne med stor ømhet på sin nye og herlige tilstand: “Rør ikke ved meg! For ennå er jeg ikke faret opp til Faderen!” (Johannes 20:17) – enda et vitnesbyrd om at hans virke i ånde verden var reelt og fullført. Så, med en formulering som bekreftet realiteten av hans oppstandelse, sa han: “Jeg farer opp til min Far og deres Far, min Gud og deres Gud” (Johannes 20:17). Etter å ha gått til sin Fader, vendte han igjen tilbake og viste seg for sine apostler. “[Han viste] dem sine hender og sin side. Da ble disiplene glade, da de så Herren” (Johannes 20:20).

Frelseren vil komme igjen

Jeg vitner om at Kristus vil komme tilbake på en måte som er svært forskjellig fra hans første komme. Han vil komme i kraft og herlighet, sammen med alle de rettferdige og trofaste hellige. Han vil komme som kongenes Konge og herrenes Herre, som Fredsfyrsten, den lovede Messias, verdens Frelser og Forløser, for å dømme levende og døde. Jeg elsker og tjener ham av hele mitt hjerte, og jeg ber om at vi må tjene med glede og engasjement, og at vi må være trofaste mot ham inntil enden. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

Av **Linda S. Reeves**

Annenrådgiver i Hjelpeforeningens presidentskap

Beskyttelse mot pornografi – et Kristus-rettet hjem

Det beste filter i verden... er det personlige indre filteret som kommer fra et dypt og varig vitnesbyrd.

Kjære brødre og søstre, i dag er jeg velsignet med å ha mine 13 eldste barnebarn i forsamlingen. Dette har fått meg til å spørre: "Hva ønsker jeg at mine barnebarn skal vite?" I dag vil jeg snakke åpent til min familie og deres.

Vi som ledere blir stadig mer bekymret over den ødeleggelse som pornografi forårsaker i livet til Kirkens medlemmer og deres familier. Satan angriper voldsommere enn noensinne.

En grunn til at vi er her på jorden, er for å lære å styre lidenskaper og følelser i vårt jordiske legeme. Disse gudgitte følelsene hjelper oss å ønske å gifte oss og få barn. Det intime ekteskapelige forholdet mellom en mann og en kvinne som bringer barn inn i jordelivet, er også ment å være en vakker, kjærlig opplevelse som binder sammen to trofaste hjerter, forener både ånd og legeme og gir en fylde av glede og lykke når vi lærer å sette den andre først. President Spencer W. Kimball sa at i ekteskapet er det "ektefellen som skal stå fremst

i ektemannens eller hustruens bevissthet, og... [ingen] annen interesse, person eller ting skal noensinne komme foran ektefellen...

Ekteskap forutsetter fullstendig troskap og lojalitet."¹

For mange år siden ble et av våre barn merkbart urolig. Jeg gikk inn på rommet hennes, hvor hun betrodde seg til meg og forklarte at hun hadde vært hjemme hos en venn, og ved et uhell hadde sett opprørende og forvirrende bilder og handlinger på TV mellom en mann og en kvinne uten klær. Hun begynte å gråte og ga uttrykk for hvor dårlig hun følte seg på grunn av det hun hadde sett, og ønsket at hun kunne få det ut av tankene. Jeg var så takknemlig for at hun ville betro seg til meg og la meg berolige hennes uskyldige og verkende hjerte, og hjelpe henne å vite hvordan hun kunne få lindring ved Frelserens forsoning. Jeg husker de hellige følelsene jeg hadde da vi knelte sammen som mor og datter, og ba om vår himmelske Faders hjelp.

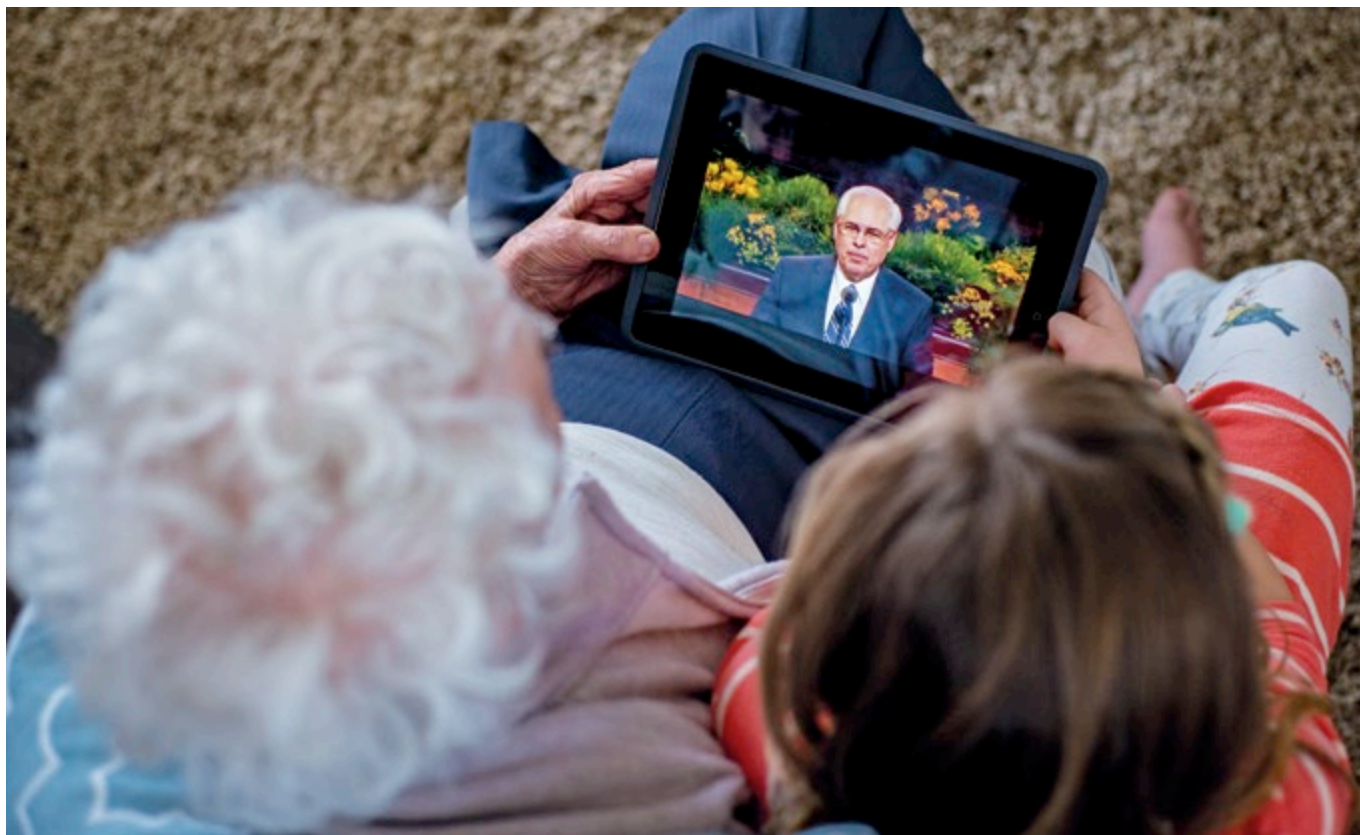
Mange barn, ungdommer og voksne blir uskyldig utsatt for pornografi, men et økende antall både menn og kvinner velger å se på det, og blir fristet tilbake gjentatte ganger til det blir en avhengighet. Disse personene ønsker av hele sitt hjerte å komme ut av denne fellen, men kan ofte ikke klare det alene. Hvor takknemlige vi er når disse som vi er så glad i, velger å betro seg til oss som foreldre, eller til en leder i Kirken. Vi gjør klokt i å ikke reagere med sjokk, sinne eller avvisning, noe som kan få dem til å bli tause igjen.

Vi som foreldre og ledere må jevnlig snakke med våre barn og ungdommer, og lytte med kjærlighet og forståelse. De trenger å vite om farene ved pornografi, hvordan det tar overhånd i livet, og forårsaker tap av Ånden, forvrengte følelser, svik, skadede forhold, tap av selvkontroll og nesten totalt forbruk av tid, tanker og energi.

Pornografien er mer motbydelig, ond og grov enn noensinne før. Når vi snakker med våre barn, kan vi sammen utarbeide en familieplan med normer og grenser, og være proaktive for å beskytte vårt hjem med filtre på elektroniske enheter. Foreldre, er vi klar over at mobile enheter med Internett-kapasitet, ikke datamaskiner, er den største faren?²

Unge og voksne, hvis dere er fanget i Satans felle av pornografi, husk hvor barmhjertig vår kjære Frelser er. Er dere klar over hvor dypt Herren elsker og verdsetter dere, også nå? Vår Frelser har evnen til å rense og helbrede dere. Han kan fjerne smerten og sorgen dere føler, og gjøre dere rene igjen ved sin forsonings kraft.

Vi som ledere er også dypt bekymret for ektefellene og familiene til dem som lider av pornografiavhengighet.

Raymond, Alberta, Canada

Eldste Richard G. Scott har sagt: “Hvis du selv er fri for alvorlige synder, skal du ikke unødvendig lide konsekvensene av andres synder... Du kan ha medfølelse... Likevel skal du ikke påta deg ansvar for disse gjerningene.”³

Vit at dere ikke er alene. Det finnes hjelp. Det finnes rehabiliteringsmøter for ektefeller, herunder telefonmøter, noe som gjør det mulig for ektefeller å ringe til et møte og delta fra sitt eget hjem.

Brødre og søstre, hvordan beskytter vi våre barn og ungdommer? Filtre er nyttige hjelpemidler, men det beste filter i verden, det eneste som til syvende og sist vil fungere, er det personlige indre filteret som kommer fra et dypt og varig vitnesbyrd om vår himmelske Faders kjærlighet og vår Frelsers sonoffer for hver enkelt av oss.

Hvordan kan vi lede våre barn til dyp omvendelse og tilgang til vår Frelsers forsoning? Jeg er glad i profeten Nephis erklæring om hva hans folk gjorde for å styrke ungdommene på hans tid: “Vi taler om Kristus, vi

gleder oss i Kristus, vi forkynner om Kristus, [og] vi profeterer om Kristus... så våre barn kan vite hvilken kilde de kan se hen til for å få forlatelse for sine synder.”⁴

Hvordan kan vi gjøre dette i vårt hjem? Noen av dere har hørt meg fortelle hvor overveldet min mann Mel og jeg var som foreldre til fire små barn. I møte med utfordringene med å være foreldre og å holde tritt med

livets krav, følte vi desperat behov for hjelp. Vi ba og tryglet om å få vite hva vi skulle gjøre. Svaret var tydelig: “Det går fint om huset er rotete og barna fortsatt går i pyjamas og noen oppgaver er ugjort. Det eneste som egentlig må gjennomføres i hjemmet, er daglig skriftstudium og bønn og ukentlig familiens hjemmeaften.”

Vi prøvde å gjøre disse tingene, men de var ikke alltid førsteprioritet, og midt i kaoset ble de noen ganger forsømt. Vi endret fokus og prøvde å ikke bekymre oss for de mindre viktige tingene. Fokuset ble å snakke, glede oss, forkynne og vitne om Kristus ved å gjøre vårt beste for daglig å be og studere Skriftene og ha ukentlig familiens hjemmeaften.

En venn advarte nylig og sa: “Når du ber søstrene om å lese i Skriftene og be mer, blir de stresset. De føler allerede at de har for mye å gjøre.”

Brødre og søstre, fordi jeg vet det av min egen og min manns erfaring, må jeg vitne om velsignelsene ved daglig skriftstudium og bønn og ukentlig familiens hjemmeaften.

Dette er nettopp de vanene som lindrer stress, gir veiledning i livet og gir hjemmet mer beskyttelse. Så, hvis pornografi eller andre utfordringer rammer familien, kan vi be Herren om hjelp og forvente betydelig veiledning fra Ånden, vel vitende om at vi har gjort det som vår Fader har bedt oss om å gjøre.

Brødre og søstre, hvis dette ikke har blitt vaner i vårt hjem, kan vi alle begynne nå. Hvis våre barn er eldre og nekter å bli med oss, kan vi begynne med oss selv. Når vi gjør det, vil Åndens innflytelse begynne å fylle vårt hjem og vårt liv, og med tiden vil kanskje barna reagere positivt.

Husk at levende apostler også har lovet at hvis vi søker etter våre forfedre og klargjør våre egne slektsnavn for templet, vil vi bli beskyttet nå og hele livet hvis vi holder oss verdige til en tempelanbefaling.⁵ Store løfter!

Ungdom, ta ansvar for deres eget åndelige velvære. Slå av telefonen om nødvendig, syng en Primær-sang, be Gud om hjelp, tenk på et skriftsted, forlat en kino, tenk på Frelseren, ta verdig del i nadverden, studer *Til styrke for ungdom*, vær et eksempel for deres venner, snakk med mor eller far, gå til biskopen, be om hjelp, og søk profesjonell rådgivning om nødvendig.

Hva vil jeg at mine barnebarn skal vite? Jeg vil at de og dere skal vite at jeg vet at Frelseren lever og elsker oss. Han har betalt prisen for våre synder, men vi må knele for vår Fader i himmelen og i dyp ydmykhet bekjenne våre synder og be ham om tilgivelse. Vi må ønske å forandre vårt hjerte og våre ønsker, og være ydmyke nok til å søke hjelp og tilgivelse fra dem vi måtte ha skadet eller sviktet.

Jeg vet at Joseph Smith så Gud, vår himmelske Fader og vår Frelser Jesus Kristus. Jeg vitner om at vi har

en levende profet på jorden, president Thomas S. Monson. Jeg vitner også om at vi aldri vil bli ledet på villspor hvis vi følger rådene fra Guds profet. Jeg vitner om kraften i våre pakter og templets velsignelser.

Jeg vet at Mormons bok er sann! Jeg kan ikke forklare denne fantastiske bokens kraft. Jeg vet bare at Mormons bok, sammen med bønn, formidler kraften til å beskytte familier, styrke forhold og gi personlig frimodighet for Herren. Jeg bærer vitnesbyrd om dette i Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Spencer W. Kimball* (2006), 199–200.
2. Se Clay Olsen, “What Teens Wish Parents Knew” (tale ved en konferanse i organisasjonen Utah Coalition Against Pornography, 22. mars 2014), utahcoalition.org.
3. Richard G. Scott, “Hvordan befri seg for tunge byrder,” *Liahona*, Nov. 2002, 88.
4. 2 Nephi 25:26.
5. Se David A. Bednar, “Barnas hjerter skal vendes,” *Liahona*, nov. 2011, 24–27; Richard G. Scott, “Gleden ved å forløse de døde,” *Liahona*, nov. 2012, 93–95; Neil L. Andersen, “Find Our Cousins!” (tale holdt på slektshistoriekonferansen RootsTech 2014, 8. feb. 2014); lds.org/prophets-and-apostles/unto-all-the-world/find-our-cousins.

Av **eldste Neil L. Andersen**
i De tolv apostlers quorum

Åndelige virvelvinder

La ikke virvelvindene trekke dere ned. Dette er deres tid – til å stå sterkt som vår Herre Jesu Kristi disipler.

Velkommen, alle sammen – spesielt de unge som er både her i Konferansesenteret og over hele verden. Dere er en utvalgt generasjon, og jeg taler spesielt til dere.

For mange år siden mens vi besøkte familien i Florida, traff en tornado bakken ikke langt fra oss. En kvinne som bodde i en husvogn, søkte tilflukt på badet. Husvognen begynte å riste. Det gikk en stund. Så hørte hun naboens stemme: “Jeg er her i stuen.” Da hun kom ut av badet, oppdaget hun til sin store forbauselse at tornadoen hadde løftet og flyttet husvognen gjennom luften med en perfekt landing på toppen av naboens husvogn.

Mine unge venner, verden vil ikke bevege seg rolig frem mot Frelserens annet komme. Skriftene erklærer at “alle ting skal være i forvirring.”¹

Brigham Young sa: “Det ble åpenbart til meg i denne kirkes begynnelse at Kirken skulle spre seg, ha fremgang, vokse og utvides, og at i samme forhold som evangeliet ble spredt blant jordens nasjoner, skulle også Satans makt vokse.”²

Mer urovekkende enn profeterte jordskjelv og kriger³ er de åndelige virvelvindene som kan rykke dere opp fra deres åndelige grunnvoll og bringe deres ånd til steder dere aldri trodde var mulig, og noen ganger merker dere knapt nok at dere har blitt flyttet.

De verste virvelvindene er djevelens fristelser. Det har alltid vært synd i verden, men den har aldri vært så lett tilgjengelig, umettelig og akseptabel. Det finnes naturligvis en mektig kraft som vil undertrykke syndens virvelvinder. Den kalles omvendelse.

Ikke alle virvelvinder i livet forårsakes av dere selv. Noen kommer på grunn av andres gale valg, og noen kommer ganske enkelt fordi dette er jordelivet.

Som ung gutt led president Boyd K. Packer av den lammende sykdommen polio. Da eldste Dallin H. Oaks var syv år gammel, døde hans far plutselig. Da søster Carol F. McConkie

Trær som vokser opp i et vindfullt miljø, blir sterkere.

i Unge kvinners presidentskap var tenåring, tok foreldrene ut skilsmisse. Utfordringer kommer, men hvis dere stoler på Gud, vil de styrke deres tro.

I naturen blir trær som vokser opp i et vindfullt miljø, sterkere. Når vinden slår mot et ungtre, gjør krefter inne i treet to ting. Først stimulerer de røttene til å vokse raskere og spre seg lenger. For det andre begynner krefter i treet å lage cellestrukturer som faktisk gjør stammen og grenene tykkere og mer fleksible for trykket av vinden. Disse sterkere røttene og grenene beskytter treet mot vinder som ganske visst vil komme igjen.⁴

Dere er uendelig mer dyrebare for Gud enn et tre. Dere er hans sønner eller døtre. Han har gjort deres ånd sterk og i stand til å stå imot livets virvelvinder. Virvelvindene i deres ungdom kan, i likhet med vinden mot et ungt tre, øke deres åndelige styrke og forberede dere for årene fremover.

Hvordan kan dere forberede dere for deres virvelvinder? “Husk at det er på vår Forløseres klippe som er Kristus, Guds Sønn, at dere må bygge deres grunnvoll, så djevelen, når han sender ut sine mektige vinder... sine piler i hvirvelvinden... når all hans hagl og hans mektige storm slår mot

dere, skal det ikke ha noen makt... til å trekke dere ned... [på grunn av] klippen dere er bygget på.”⁵ Dette er deres sikkerhet i virvelvinden.

President Thomas S. Monson har sagt: “Der Kirkens og samfunnets normer før stort sett var forenlige, er det nå en bred kløft mellom oss, og den blir stadig bredere.”⁶ Denne kløften kan for noen piske opp sterke åndelige virvelvinder. La meg gi et eksempel.

I forrige måned sendte Det første presidentskap og De tolv apostlers quorum et brev til Kirkens ledere over hele verden. Der sto det blant annet: “Endringer i sivilrett må ikke, og kan i virkeligheten ikke endre den morallov som Gud har fastslått. Gud forventer at vi skal støtte og holde hans bud uavhengig av avvikende meninger eller trender i samfunnet. Hans kyskhetslov er tydelig: Seksuell omgang er bare riktig mellom en mann og en kvinne som er lovlig viet som mann og hustru. Vi oppfordrer dere til å repetere... læren som finnes i ‘Familien – En erklæring til verden.’”⁷

Mens verden glir lenger bort fra Herrens kyskhetslov, gjør ikke vi det. President Monson sa: “Menneskenes Frelser sa om seg selv at han var i verden, men ikke av verden. Vi kan også være i verden, men ikke av verden ved å forkaste falske ideer og læresetninger og ved å være trofaste mot det som Gud har befalt.”⁸

Selv om mange stater og velmenende personer har omdefinert ekteskapet, har ikke Herren det. Helt i begynnelsen innstiftet Gud ekteskap mellom en mann og en kvinne – Adam og Eva. Han bestemte at hensiktene med ekteskapet skulle gå langt utover voksnes personlige tilfredsstillelse og selvrealisering. Enda viktigere er det at det danner den ideelle ramme for barns fødsel, oppdragelse og omsorg. Familien er himmelens skatt.⁹

Hvorfor fortsetter vi å snakke om dette? Som Paulus sa: “Vi har ikke det synlige for øye, men det usynlige.”¹⁰ Som vår Herre Jesu Kristi apostler har vi ansvar for å undervise om vår Skapers plan for sine barn og advare

mot konsekvensene av å ignorere hans bud.

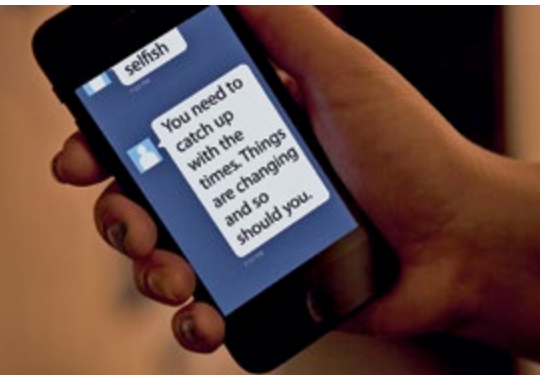
Jeg snakket nylig med en laurbærpike fra USA. Jeg siterer fra e-postmeldingen hennes:

“Det siste året har noen av mine venner på Facebook begynt å publisere sitt syn på ekteskapet. Mange var for homofilt ekteskap, og flere av Kirkens ungdommer viste at de ‘likte’ innleggene. Jeg kommenterte dem ikke.

Jeg bestemte meg for å erklære min tro på det tradisjonelle ekteskapet på en gjennomtenkt måte.

Ved siden av profilt bildet mitt tilføyde jeg bildeteksten ‘Jeg tror på ekteskap mellom en mann og en kvinne.’ Nesten øyeblikkelig begynte jeg å få meldinger. ‘Du er egoistisk.’ ‘Du er fordømmende.’ Én sammenlignet med meg en slaveeier. Jeg fikk dette innlegget fra en god venn som er et sterkt medlem av Kirken: ‘Du må følge med i tiden. Ting forandrer seg, og det burde du også.’

“Jeg argumenterte ikke imot,” sa hun, “men jeg fjernet heller ikke uttalelsene mine.”

Etter å ha erklært sin tro på tradisjonelt ekteskap, fikk en laurbærpике en rekke negative meldinger fra venner.

Hun avslutter slik: "Slik President Monson har sagt, må man noen ganger 'stå alene'. Forhåpentligvis vil vi ungdommer stå sammen om å være tro mot Gud og hans levende profeters læresetninger."¹¹

Vi skulle vise spesiell omtanke for dem som sliter med tiltrekning til samme kjønn. Det er en virvelvind med voldsom kraft. Jeg vil uttrykke min kjærlighet og beundring for dem som tappert konfronterer denne prøven på tro og er trofaste mot Guds bud!¹² Men alle, uavhengig av deres beslutninger og tro, fortjener vår godhet og omtanke.¹³

Frelseren lærte oss å elske ikke bare våre venner, men også de som er uenige med oss – og til og med de som avviser oss. Han sa: "Om dere nå elsker dem som elsker dere, hva lønn har dere da? ... Og om dere hilser bare på deres brødre, hva stort gjør dere da?"¹⁴

Profeten Joseph Smith advarte og sa at vi skulle "være på vakt mot selvgodhet" og være vennlig innstilt mot alle menn og kvinner til vi føler "at vi gjerne skulle bære dem på våre skuldre".¹⁵ I Jesu Kristi evangelium er det ingen plass for latterliggjørelse, mobbing eller fordommer.

Hvis dere har et spørsmål angående råd fra Kirkens ledere, kan dere drøfte deres ærlige betenkeligheter med deres foreldre og ledere. Dere trenger styrken som kommer av å stole på Herrens profeter. President Harold B. Lee sa: "Den eneste sikkerheten vi har som medlemmer av denne Kirken, er å lære å gi akt på de ord og befalinger Herren vil gi gjennom sin profet... Det vil være enkelte ting som krever tålmodighet og tro. Dere vil kanskje ikke like det som kommer... Det kan gå på tvers av deres politiske oppfatning... deres sosiale oppfatning [eller] virke inn på deres sosiale liv. Men hvis dere lytter til dette med tålmodighet og tro, som om det kom fra Herrens egen munn... [vil] helvetes porter ikke få makt over dere... og Gud Herren vil drive mørkets makter bort fra dere..." (L&P 21:6)."¹⁶

En annen effektiv beskyttelse mot livets virvelvinder er Mormons bok.

Da president Henry B. Eyring var tenåring, flyttet familien til en ny by. Han opplevde først flyttingen som ubehagelig, og fikk få venner. Han

følte at han ikke passet inn blant elevene på skolen. Virvelvindene spant. Hva gjorde han? Han la sin energi i Mormons bok, og leste den mange ganger.¹⁷ Flere år senere vitnet president Eyring: "Jeg [elsker å] gå tilbake til Mormons bok og nyte av den dypt og ofte."¹⁸ "[Den] er det mest kraftfulle skriftlige vitnesbyrd vi har om at Jesus er Kristus."¹⁹

Herren har gitt dere en annen måte å stå urokkelig på, en åndelig gave som er sterkere enn djevelens virvelvinder! Han sa: "Stå på hellige steder og vær urokkelige."²⁰

Da jeg var tenåring, var det bare 13 templer i Kirken. Nå er det 142. 85 prosent av Kirkens medlemmer bor mindre enn 320 kilometer fra et tempel i drift. Herren har gitt deres generasjon større tilgang til sine hellige templer enn noen annen generasjon i verdens historie.

Har dere noen gang stått i templet, kledd i hvitt, og ventet på å utføre dåp? Hva følte dere? Det er en påtakelig følelse av hellighet i templet. Frelserens fred kuer verdens virvelvinder.

Følelsen dere har i templet, er et mønster for følelsen dere ønsker å ha i deres liv.²¹

Finn deres bestefedre og bestemor og deres fjerne slektninger som har gått foran dere. Ta med dere navnene til templet.²² Når dere lærer om deres forfedre, vil dere se mønstre for livet, for ekteskapet, for barn, mønstre for rettferdighet og fra tid til annen mønstre som dere ønsker å unngå.²³

I templet vil dere senere lære mer om verdens skapelse, om mønstrene i Adam og Evas liv og ikke minst om vår Frelser Jesus Kristus.

Mine unge brødre og søstre, vi elsker dere inderlig, beundrer dere og ber for dere. La ikke virvelvindene trekke dere ned. Dette er deres tid – til å stå sterkt som vår Herre Jesu Kristi disipler.²⁴

Bygg deres grunnvoll enda mer solid på Forløserens klippe.

Verdsett høyere hans uforlignelige liv og læresetninger.

Følg hans eksempel og hans bud med større flid.

Ta dypere imot hans kjærlighet, barmhjertighet og nåde, og de mektige gavene ved hans forsoning.

Hvis dere gjør det, lover jeg at dere vil se virvelvindene for det dere er – prøver, fristelser, distraksjoner eller utfordringer for å hjelpe dere å vokse. Og hvis dere lever rettskaffent i år etter år, kan jeg forsikre dere om at deres erfaringer om og om igjen vil bekrefte for dere at Jesus er Kristus. Den åndelige klippen under deres føtter vil være solid og trygg. Dere vil glede dere over at Gud har satt dere her for å være en del av de siste forberedelsene for Kristi strålende gjenkomst.

Frelseren sa: "Jeg skal ikke etterlate dere farløse, jeg kommer til dere."²⁵ Dette er hans løfte til dere. Jeg vet at dette løftet er sikkert. Jeg vet at han lever, i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Lære og pakter 88:91.
2. *Discourses of Brigham Young*, red. John A. Widtsoe (1954), 72.
3. Se Dallin H. Oaks, "Forberedelse til det annet komme," *Liahona*, mai 2004, 7–10.
4. Se A. Stokes, A. H. Fitter og M. P. Coultts, "Responses of Young Trees to Wind and Shading: Effects on Root Architecture," *Journal of Experimental Botany*, årg. 46, nr. 290 (sept. 1995), 1139–46.
5. Helaman 5:12.
6. Thomas S. Monson, "Prestedømmets kraft," *Liahona*, mai 2011, 66.

7. Brev fra Det første presidentskap, 6. mars 2014; se også David A. Bednar, "Vi tror at vi må være kyske," *Liahona*, mai 2013, 41–44; Dallin H. Oaks, "Ingen andre guder," *Liahona*, nov. 2013, 72–75; *Til styrke for ungdom* (hefte, 2011), 35–37.
8. Thomas S. Monson, *Liahona*, mai 2011, 67.
9. Eldste Russell M. Nelson har sagt: "Ekteskapet er støpeskjeen for samfunnets orden ... Det er ikke bare en forening mellom ektemann og hustru, det omfatter også partnerskap med Gud" ("Plei ditt ekteskap," *Liahona*, mai 2006, 36). Se også Matteus 19:5–6.
10. 2 Korinterbrev 4:18.
11. Privat korrespondanse og samtale, 17. mars 2014; se også Thomas S. Monson, "Våg å stå alene," *Liahona*, nov. 2011, 60–67.
12. Se Jeffrey R. Holland, "Hjelp for personer som tiltrekkes av samme kjønn," *Liahona*, okt. 2007, 40–43.
13. Selv da antikristen Korihor forsøkte å ødelegge folkets tro, beskyttet Guds lover ham mot gjengjeldelse: "[Det var] ingen lov mot et menneskes tro, for det var stikk i strid med Guds befalinger at det skulle være en lov som ikke behandlet alle mennesker likt... Hvis et menneske ønsket å tjene Gud, hadde han rett til det... men hvis han ikke trodde på ham, var det ingen lov som kunne straffe ham" (Alma 30:7, 9). Ellefte trosartikkel lyder: "Vi fordrer rett til å dyrke Den Allmektige Gud i overensstemmelse med vår egen samvittighet, og innrømmer alle mennesker den samme rett. La dem tilbe hva som helst, hvor som helst og på hvilken som helst måte de ønsker."
14. Matteus 5:46–47.
15. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Smith* (2007), 427, 429.
16. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Harold B. Lee* (2000), 84–85; se også Robert D. Hales, "Generalkonferansen: Styrker tro og vitnesbyrd," *Liahona*, nov. 2013, 6–8.
17. Se Robert I. Eaton and Henry J. Eyring, *I Will Lead You Along: The Life of Henry B. Eyring* (2013), 40.
18. Henry B. Eyring, *Choose Higher Ground* (2013), 38.
19. Henry B. Eyring, *To Draw Closer to God* (1997), 118.
20. Lære og pakter 87:8; se også Lære og pakter 45:32.
21. Se Lære og pakter 52:14.
22. Se Neil L. Andersen, "Find Our Cousins!" (tale holdt på slektshistoriekonferansen RootsTech 2014, 8. feb. 2014); lds.org/prophets-and-apostles/unto-all-the-world/find-our-cousins.
23. Se David A. Bednar, "Barnas hjerter skal vendes," *Liahona*, nov. 2011, 24–27.
24. Se Helaman 7:9.
25. Johannes 14:18.

Av president Henry B. Eyring
Førsterådgiver i Det første presidentskap

En uvurderlig arv av håp

Når dere velger om dere vil inngå eller holde en pakt med Gud, velger dere om dere vil etterlate dere en arv av håp til dem som kanskje vil følge deres eksempel.

Mine kjære brødre og søstre, noen av dere ble invitert til dette møtet av misjonærer i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. Disse misjonærene har kanskje allerede oppfordret dere til å velge å inngå en pakt med Gud ved å bli døpt.

Andre av dere lytter fordi dere takket ja til invitasjonen fra mor eller far, en hustru eller kanskje et barn, gitt dere i håp om at dere ville velge å sette de pakter dere allerede har inngått med Gud, tilbake i sentrum av deres liv. Noen av dere som lytter, har allerede tatt valget om å vende tilbake til å følge Frelseren, og føler i dag gleden av hans velkomst.

Hvem dere enn er og uansett hvor dere måtte være, holder dere i hånden fleres lykke enn dere kan forestille dere. Hver dag og hver time kan dere velge å inngå eller holde en pakt med Gud.

Uansett hvor dere er på veien til å arve det evige livs gave, har dere anledning til å vise mange veien til større lykke. Når dere velger om dere vil inngå eller holde en pakt med Gud, velger dere om dere vil etterlate dere

en arv av håp til dem som kanskje vil følge deres eksempel.

Dere og jeg har blitt velsignet med løftet om en slik arv. Jeg skylder mye av min lykke i livet til en mann jeg aldri har møtt i jordelivet. Han var foreldreløs og ble en av mine oldeforeldre. Han overlot meg en uvurderlig arv av håp. La meg fortelle dere noe av det han gjorde for å skape denne arven for meg.

Hans navn var Heinrich Eyring. Han ble født til stor rikdom. Hans far, Edward, hadde en stor eiendom i Coburg i det som nå er Tyskland. Hans mor var borggrevinne Charlotte Von Blomberg. Hennes far var eiendomsforvalter for kongen av Preussen.

Heinrich var Charlotte og Edwards første sønn. Charlotte døde 31 år gammel, etter å ha født sitt tredje barn. Edward døde kort tid senere, etter å ha mistet all sin eiendom og rikdom i en mislykket investering. Han var bare 40 år gammel. Han etterlot seg tre foreldreløse barn.

Heinrich, min oldefar, hadde mistet begge sine foreldre og en stor verdslig arv. Han var fullstendig blakk. Han skrev i sin historie at han følte at hans

beste håp lå i å reise til Amerika. Selv om han hadde hverken familie eller venner der, følte han håp ved tanken på å reise til Amerika. Han reiste først til New York City. Senere flyttet han til St. Louis i Missouri.

I St. Louis var en av hans kolleger en siste-dagers-hellig. Av ham fikk han en brosjyre skrevet av eldste Parley P. Pratt. Han leste den og studerte deretter alt han kom over om de siste-dagers-hellige. Han ba om å få vite om det virkelig fantes engler som viste seg for mennesker, om det fantes en levende profet og om han hadde funnet en sann og åpenbart religion.

Etter to måneder med omhyggelig studium og bønn hadde Heinrich en drøm der han ble bedt om å bli døpt. En mann hvis navn og prestedømme jeg holder i hellig erindring, eldste William Brown, skulle utføre ordinansen. Heinrich ble døpt i en dam av regnvann den 11. mars 1855, klokken halv åtte om morgenen.

Jeg tror at Heinrich Eyring visste da at det jeg underviser i dag, er sant. Han visste at det evige livs lykke kommer gjennom familieband som fortsetter for evig. Selv da han så nylig hadde funnet Herrens plan for lykke, visste han at hans håp om evig glede var avhengig av andres frie valg om å følge hans eksempel. Hans håp om evig lykke var avhengig av personer som ennå ikke var født.

Som en del av familiens arv av håp, etterlot han seg en historie til sine etterkommere.

I denne historien kan jeg føle hans kjærlighet til dem av oss som skulle følge ham. I hans ord føler jeg håpet om at hans etterkommere måtte velge å følge ham på veien tilbake til vårt himmelske hjem. Han visste at det ikke ville innebære ett stort valg, men mange små. Jeg siterer fra historien hans:

“Siden første gang jeg hørte eldste Andrus tale... har jeg alltid gått på de siste-dagers-helliges møter, og det er svært sjelden at jeg har unnlatt å gå på møter, ettersom det er min plikt å gjøre det.

Jeg nevner dette i historien min så mine barn kan følge mitt eksempel og aldri forsømme denne viktige plikten til å møte sammen med de hellige.”¹

Heinrich visste at på nadverdsmøter kan vi fornye vårt løfte om alltid å minnes Frelseren og ha hans Ånd hos oss.

Det var denne Ånd som støttet ham på misjonen han ble kalt på bare et par måneder etter å ha mottatt dåpspakten. Han etterlot seg som arv sitt eksempel ved å være trofast mot sin misjon i seks år i det som da var

indianerterritoriet. For å bli avløst fra sin misjon gikk han og sluttet seg til et vogntog fra Oklahoma til Salt Lake City, en avstand på ca 1770 km.

Kort tid senere ble han kalt av Guds profet til å flytte til Syd-Utah. Derfra takket han ja til nok et kall om å reise på misjon til sitt hjemland Tyskland. Han fulgte deretter oppfordringen fra en Herren Jesu Kristi apostel om å bidra til å bygge opp de siste-dagers-helliges kolonier i Nord-Mexico. Derfra ble han kalt til Mexico City som heltidsmisjonær igjen. Han foredlet disse kallene. Han ligger begravet på en liten kirkegård i Colonia Juárez i Chihuahua, Mexico.

Jeg nevner ikke dette for å fremheve hans storhet eller på grunn av

det han gjorde for sine etterkommere. Jeg nevner det for hedre ham for det eksempel på tro og håp som var i hans hjerte.

Han tok imot disse kallene på grunn av sin tro på at den oppstandne Kristus og vår himmelske Fader hadde vist seg for Joseph Smith i et skogholt i delstaten New York. Han tok imot dem fordi han hadde tro på at prestedømmets nøkler i Herrens Kirke hadde blitt gjengitt med myndighet til å besegle familier for evig, hvis de bare hadde tilstrekkelig tro til å holde sine pakter.

I likhet med Heinrich Eyring, min stamfar, er kanskje dere den første i familien til å lede an til evig liv langs veien av hellige pakter som inngås og holdes med flid og tro. Hver pakt bringer med seg plikter og løfter. For alle oss, som for Heinrich, er disse pliktene noen ganger enkle, men ofte vanskelige. Men husk at pliktene noen ganger må være vanskelige fordi hensikten er å bevege oss videre langs veien til å leve evig sammen med vår himmelske Fader og hans elskede Sønn Jesus Kristus i familier.

Dere husker sikkert ordene fra Abrahams bok:

“Og det sto en iblant dem som var Gud lik, og han sa til dem som var med ham: Vi vil gå ned, for det er rom der, og vi vil ta av disse elementer, og vi vil skape en jord hvorpå disse kan bo,

og vi vil prøve dem ved dette for å se om de vil gjøre alt som Herren deres Gud befaler dem,

og de som holder sin første prøvestand skal forøkes, og de som ikke holder sin første prøvestand, skal ikke få herlighet i det samme rike med dem som holder sin første prøvestand. Og de som holder sin annen prøvestand, skal forøkes i herlighet evinnelig og alltid.”²

Å holde vår annen prøvestand avhenger av at vi inngår pakter med Gud og trofast utfører de plikter de fordrer av oss. Det krever tro på Jesus Kristus som vår Frelser å holde hellige pakter et helt liv.

Fordi Adam og Eva falt, har vi fristelse, prøvelser og død som vår universelle arv. Vår kjærlige himmelske Fader ga oss imidlertid sin elskede Sønn Jesus Kristus i gave som vår Frelser. Denne store gaven og velsignelsene ved Jesu Kristi forsoning bringer en universell arv – løftet om oppstandelse og muligheten til evig liv for alle som blir født.

Den største av alle Guds velsigelser, evig liv, vil bare bli oss til del hvis vi inngår pakter som tilbys i Jesu Kristi sanne Kirke av hans bemyndigede tjenere. På grunn av fallet trenger vi alle de rensende virkningene av dåp og håndspåleggelse for å motta Den hellige ånds gave. Disse ordinasjonene må utføres av dem som har den rette prestedømsmyndighet. Så, med

hjelp av Kristi lys og Den hellige ånd, kan vi holde alle de pakter vi inngår med Gud, spesielt de som tilbys i hans templer. Bare på denne måten, og med denne hjelpen, kan noen gjøre krav på sin rettmessige arv som et Guds barn i en familie for alltid.

For noen som lytter til meg, kan dette virke som en nesten håpløs drøm. Dere har sett trofaste foreldre sørge over barn som har avvist eller valgt å bryte sine pakter med Gud. Men disse foreldrene kan finne mot og håp i andre foreldres erfaringer.

Almas sønn og kong Mosiahs sønner kom tilbake etter heftig opprør mot Guds pakter og bud. Alma den yngre så sin sønn Corianton vende om fra grov synd til trofast tjeneste. Mormons bok forteller også om mirakelet med at lamanittene satte til side sin tradisjon om å hate rettferdighet, for å slutte en pakt om å dø for å bevare freden.

En engel ble sendt til den unge Alma og Mosiahs sønner. Engelen kom på grunn av deres fedres og

Guds folks tro og bønner. I disse eksemplene på forsoningens kraft som virker i menneskenes hjerter, kan dere finne mot og trygghet.

Herren har gitt oss alle kilden til håp mens vi prøver å hjelpe dem vi er glad i, å motta sin evige arv. Han har gitt oss løfter hvis vi fortsetter å prøve å samle mennesker til ham, selv når de motsetter seg hans invitasjon til å gjøre det. Deres motstand bedrøver ham, men han gir ikke opp, og det skulle heller ikke vi. Han setter det fullkomne eksempel for oss med sin vedvarende kjærlighet: "Og videre, hvor ofte ville jeg ikke ha samlet dere som en høne samler sine kyllinger under sine vinger, ja, du folk av Israels hus som har falt, ja, du folk av Israels hus, dere som bor i Jerusalem så vel som dere som har falt, ja, hvor ofte ville jeg ikke ha samlet dere som en høne samler sine kyllinger, og dere ville ikke."³

Vi kan stole på Frelserens usvikelige ønske om å bringe alle vår himmelske Faders åndebarn tilbake til sitt hjem hos ham. Alle trofaste foreldre, besteforeldre og oldeforeldre deler dette ønsket. Vår himmelske Fader og Frelseren er våre fullkomne eksempler på hva vi kan og må gjøre. De påtvinger aldri rettferdighet fordi rettferdighet må velges. De hjelper oss å skjelne rettferdighet, og de lar oss se at dens frukt er god.

Enhver som blir født inn i verden, mottar Kristi lys som hjelper oss å se og føle hva som er rett og galt. Gud har sendt jordiske tjenere som, ved Den hellige ånd, kan hjelpe oss å forstå hva han vil at vi skal gjøre og hva han forbyr. Gud gjør det attraktivt å velge det rette ved å la oss føle virkningene av våre valg. Hvis vi velger det rette, vil vi finne lykke – med tiden. Hvis vi velger det onde, kommer sorg og anger – med tiden. Disse konsekvensene er sikre. Men

de utsettes ofte i en hensikt. Dersom velsignelsene kom umiddelbart, ville ikke det å velge det rette bygge opp troen. Og siden sorg også noen ganger blir sterkt forsinket, krever det tro å føle behov for å søke tilgivelse for synd tidlig, istedenfor etter at vi føler dens sørgelige og smertefulle virkninger.

Lehi sørget over valgene som noen av hans sønner og deres familier tok. Han var en stor og god mann – en Guds profet. Han vitnet ofte for dem om vår Frelser Jesus Kristus. Han var et eksempel på lydighet og tjeneste da Herren kalte ham til å forlate alle sine jordiske eiendeler for å redde sin familie fra ødeleggelse. Helt på slutten av sitt liv vitnet han fortsatt for sine barn. I likhet med Frelseren – og til tross for hans evne til å oppfatte hva de tenkte og følte, og til å se fremtiden både trist og fantastisk – holdt Lehi armene utstrakt for å trekke sin familie mot frelse.

I dag rettfærdiggjør millioner av Lehis etterkommere hans håp for dem.

Hva kan dere og jeg gjøre for å lære av Lehis eksempel? Vi kan lære av hans eksempel ved å studere Skriftene ydmykt og ved iakttagelse.

Jeg foreslår at dere tenker både kort- og langsiktig når dere prøver å gi deres familie håpets arv. På kort sikt vil det være problemer, og Satan vil brøle. Og det er ting vi må vente tålmodig på i tro, vel vitende om at Herren handler i sin egen tid og på sin egen måte.

Det er ting dere kan gjøre tidlig, mens de dere er glad i, er unge. Husk at daglig familiebønn, familiens skriftstudium og å bære vitnesbyrd på nadverdsmøtet er enklere og mer effektivt når barna er små. Små barn er ofte mer følsomme for Ånden enn vi er klar over.

Når de blir eldre, vil de huske salmene de sang sammen med dere.

Men mer enn musikk vil de huske Skriftenes ord og vitnesbyrd. Den hellige ånd kan bringe alle ting til deres erindring, men ordene i skriftsteder og salmer vil vare lengst. Disse minnene vil utøve en tiltrekningskraft som kan bringe dem tilbake når de en stund, muligens i mange år, vandrer bort fra veien hjem til evig liv.

Vi vil trenge et langsiktig perspektiv når de vi elsker, føler verdens tiltrekning og skyen av tvil synes å overmanne deres tro. Vi har tro, håp og kjærlighet til å veilede oss og til å styrke dem.

Jeg har sett dette som rådgiver til to levende Guds profeter. De er personer med unike personligheter. Men de synes å dele en konsekvent optimisme. Når noen roper varsku om noe i Kirken, svarer de som oftest: "Å, det vil ordne seg." De vet som regel mer om problemet enn de som varsler.

De kjenner også Herrens måte, og derfor er de alltid håpefulle om hans rike. De vet at han står ved roret. Han er allmechtig, og han bryr seg. Hvis dere lar ham være familiens leder, vil ting ordne seg.

Noen av Heinrich Eyrings etterkommere har syntes å komme på avveier. Men mange av hans tippoldebarn drar til Guds templer klokken seks om morgenen for å utføre ordinanser for forfedre de aldri har møtt. De går på grunn av den arv av håp han etterlot seg. Han etterlot seg en arv som mottas av mange av hans etterkommere.

Etter alt vi kan gjøre i tro, vil Herren rettfærdiggjøre våre håp om større velsignelser for vår familie enn vi kan forestille oss. Han ønsker det beste for dem og for oss som hans barn.

Vi er alle barn av en levende Gud. Jesus fra Nasaret er hans elskede Sønn og vår oppstandne Frelser. Dette er hans Kirke. Her finnes prestedømmets nøkler, og dermed kan familier være evige. Dette er vår uvurderlige arv av håp. Jeg bærer vitnesbyrd om at dette er sant, i vår Herre Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Henry Eyrings erindringer, 1896, maskinskrevet, Kirkehistorisk bibliotek, 16–21.
2. Abraham 3:24–26.
3. 3 Nephi 10:5.

Fremlagt av president Dieter F. Uchtdorf
Annenrådgiver i Det første presidentskap

Oppholdelse av Kirkens funksjonærer

Det er foreslått at vi oppholder Thomas Spencer Monson som profet, seer og åpenbarer og president for Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, Henry Bennion Eyring som førsterådgiver i Det første presidentskap og Dieter Friedrich Uchtdorf som annenrådgiver i Det første presidentskap.

De som er enige, kan vise det.
Hvis noen er imot, kan de vise det.
Det er foreslått at vi oppholder

Boyd Kenneth Packer som president for De tolv apostlers quorum og de følgende som medlemmer av dette quorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson og Neil L. Andersen.

De som er enige, bes vise det.
Hvis noen er imot, kan de vise det.

Det er foreslått at vi oppholder rådgiverne i Det første presidentskap og De tolv apostlers quorum som profeter, seere og åpenbarere.

Alle som er enige, bes vise det.

Hvis noen er imot, viser de det ved det samme tegn.

Vi vil nå med oppriktig takknemlighet avløse eldste Tad R. Callister som generalautoritet og medlem av presidentskapet for De syttis quorumer.

De som vil være med og takke ham, kan vise det.

Det er foreslått at vi oppholder eldste Lynn G. Robbins som medlem av presidentskapet for De syttis quorumer.

Alle som er enige, bes vise det.
Noen imot?

Det er foreslått at vi avløser følgende som områdesyttier fra og med 1. mai 2014: Pedro E. Abularach, Julio A. Angulo, Victor A. Asconavieta, Duck Soo Bae, Juan C. Barros, Colin H. Bricknell, Dennis C. Brimhall, Thomas M. Cherrington, Kim B. Clark, Wynn R. Dewsnup, Rodolfo C. Franco, G. Guillermo Garcia, Julio C. González, Mauro Junot De Maria, Larry S. Kacher, David E. LeSueur, Paulo C. Loureiro, Steven J. Lund, Abraham Martinez, Hugo E. Martinez, Sergey N. Mikulin, Christopher B. Munday, Hirofumi Nakatsuka, Chikao Oishi, Alejandro S. Patanía, Renato M. Petla, Anatoly K. Reshetnikov, Jonathan C. Roberts, J. Craig Rowe, Robert B. Smith, Warren G. Tate, Hesbon O. Usi, Taniela B. Wakolo, Randy W. Wilkinson og Chi Hong (Sam) Wong.

De som vil være med og takke disse for deres fremragende tjeneste, bes vise det.

Det er foreslått at vi med takk avløser Russell T. Osguthorpe, David M. McConkie og Matthew O.

Washington, Utah, USA

Richardson som Søndagsskolens generalpresidentskap.

Vi avløser også alle medlemmer av Søndagsskolens generalutvalg.

De som vil være med og takke disse brødrene og søstrene for deres fremragende tjeneste og hengivenhet, bes vennligst vise det.

Det er foreslått at vi oppholder som nye medlemmer av De syttis første quorum, Chi Hong (Sam) Wong og Jörg Klebingat, og som nye medlemmer av De syttis annet quorum, Larry S. Kacher og Hugo E. Martinez.

Alle som er enige, bes vise det.

Noen imot, med det samme tegn.

Det er foreslått at vi oppholder følgende som nye områdesyttier: Julio Cesar Acosta, Blake R. Alder, Alain C. Allard, Taiichi Aoba, Carlos F. Arredondo, Vladimir N. Astashov, Jorge T. Becerra, Michael H. Bourne, Romulo V. Cabrera, Jose Claudio F. Campos, Nicolas Castañeda, Walter Chatora, Fook Chuen Zeno Chow, J. Kevin Ence, K. Mark Frost, Mauricio G. Gonzaga, Leonard D. Greer, Jose Isaguirre, Michael R. Jensen, Adolf Johan Johansson, Tae Gul Jung, Wisit Khanakham, Serhii A.

Kovalov, Sergio Krasnoselsky, Milan F. Kunz, Bryan R. Larsen, Geraldo Lima, W. Jean-Pierre Lono, Tasara Makasi, Khumbulani Mdletshe, Dale H. Munk, Eduardo A. Norambuena, Yutaka Onda, Raimundo Pacheco De Pinho, Marco Antonio Rais, Steven K. Randall, R. Scott Runia, Alexey V. Samaykin, Edwin A. Sexton, Raul H. Spitale, Carlos Walter Treviño og Juan A. Urra.

Alle som er enige, bes vise det. Noen imot?

Det er foreslått at vi oppholder Tad R. Callister som ny generalpresident for Søndagsskolens, med John S. Tanner som førsterådgiver og Devin G. Durrant som annenrådgiver.

De som er enige, kan vise det.

De som er imot, kan vise det.

Vi noterer oss at bror Tanner og bro Durrant begge for tiden er misjonspresident og derfor ikke er tilstede her i Konferansesenteret.

De vil begynne sin tjeneste som Søndagsskolens presidentskap på generalplan etter sin avløsning som misjonspresident i juli 2014.

Det er foreslått at vi oppholder de øvrige generalautoriteter, områdesyttier og generalpresidentskap for hjelpeorganisasjonene slik de nå er sammensatt.

De som er enige, bes vise det.

De som er imot, kan vise det.

Takk, brødre og søstre, for deres oppholdelse og for deres fortsatte tro, hengivenhet og bønner på våre vegne.

Vi ber nå de nykalte generalautoritetene komme frem og innta sine plasser på forhøyningen. ■

Rapport fra Kirkens revisjonsavdeling, 2013

Fremlagt av Kevin R. Jergensen

Administrerende direktør, Kirkens revisjonsavdeling

*Til Det første presidentskap i Jesu Kristi Kirke
av Siste Dagers Hellige*

Kjære brødre Som anvist ved åpenbaring i kapittel 120 i Lære og pakter, er det Rådet for disponering av tiendemidler, som består av Det første presidentskap, De tolv apostlers quorum og Det presiderende biskopsråd, som godkjenner utbetalinger av Kirkens midler. Kirkens enheter utbetaler midler i samsvar med godkjente budsjetter, retningslinjer og fremgangsmåter.

Kirkens revisjonsavdeling, som består av kvalifiserte fagfolk og er uavhengig av alle andre Kirkens avdelinger, har ansvar for å utføre revisjoner i den hensikt å gi rimelig sikkerhet vedrørende bidrag som mottas, utbetalinger

og trygging av Kirkens eiendeler.

På grunnlag av utførte revisjoner er Kirkens revisjonsavdeling av den oppfatning at alt materiale som angår innbetalinger, utbetalinger og Kirkens verdier i året 2013, er regnskapsført og disponert i overensstemmelse med Kirkens godkjente budsjetter, retningslinjer og fremgangsmåter for regnskapsførsel. Kirken følger den praksis som dens medlemmer lærer, om å leve innenfor et budsjett, unngå gjeld og spare til dårligere tider.

Ærbødigst
Kirkens revisjonsavdeling
Kevin R. Jergensen
Administrerende direktør ■

Statistisk rapport, 2013

Fremlagt av Brook P. Hales

Sekretær for Det første presidentskap

Som informasjon til Kirkens medlemmer har Det første presidentskap gitt følgende statistiske rapport om Kirkens vekst og status pr. 31. desember 2013.

Enheter i Kirken

Staver	3050
Misjoner	405
Distrikter.....	571
Menigheter og grener	29 253

Medlemmer av Kirken

Totalt antall medlemmer	15 082 028
Nye registrerte barn.....	115 486
Døpte konvertitter	282 945

Misjonærer

Heltidsmisjonærer	83 035
Kirkens tjenestemisjonærer.....	24 032

Templer

Templer innviet i 2013 (Tegucigalpa Honduras tempel)	1
Templer i drift ved årsskiftet.....	141

Av **eldste Russell M. Nelson**

i De tolv apostlers quorum

La deres tro synes

Dag etter dag på veien mot deres evige fremtid, må dere vokse i tro. Erklær deres tro! La deres tro synes!

Kjære brødre og søstre, vi uttrykker vår dypeste kjærlighet og takknemlighet til dere. Vi er takknemlige for våre oppgaver blant dere.

På en flyreise nylig bekjentgjorde piloten at vi ville møte turbulens under nedstigningen og at alle passasjerer måtte feste setebeltet godt. Ganske riktig, turbulensen kom. Det var virkelig ille. Over midtgangen og et par rader bak meg fikk en vettskremt kvinne panikk. For hvert skremmende fall og rystende hopp, skrek hun høyt. Mannen hennes forsøkte å berolige henne, men til ingen nytte. De hysteriske ropene hennes vedvarte helt til vi kom gjennom området med turbulens og landet trygt. Mens hun var så engstelig, syntes jeg synd på henne. Ettersom tro er motgiften til frykt, ønsket jeg i stillhet at jeg kunne ha styrket hennes tro.

Senere, mens passasjerene forlot flyet, snakket denne kvinnens mann til meg. Han sa: "Beklager at min hustru var så redd. Den eneste måten å berolige henne på var å fortelle henne at 'eldste Nelson er på flyet, så du trenger ikke å bekymre deg.'"

Jeg vet ikke om min tilstedeværelse på det flyet burde berolige henne, men jeg vet at en av realitetene i jordelivet er at vår tro vil bli satt på prøve. Noen ganger kommer disse

prøvene når vi står overfor det som synes å være møter med døden. For denne redde kvinnen ga et voldsomt gyngende fly et av disse øyeblikkene hvor vi står ansikt til ansikt med styrken i vår tro.

Når vi snakker om tro – den tro som kan flytte fjell – snakker vi ikke om tro generelt, men om tro på vår Herre Jesus Kristus. Troen på vår Herre Jesus Kristus kan bli styrket når vi lærer om ham og etterlever

vår religion. Jesu Kristi lære er utformet av Herren for å hjelpe oss å vokse i tro. På dagens folkemål kan imidlertid ordet *religion* bety forskjellige ting for forskjellige mennesker.

Ordet *religion* betyr bokstavelig talt "å ombinde igjen" eller "å knytte tilbake" til Gud.¹ Spørsmålet vi kan stille oss, er om vi er trygt bundet til Gud slik at vår tro synes, eller om vi faktisk er bundet til noe annet. Jeg har for eksempel overhørt samtaler på mandagsmorgener om profesjonelle sportsbegivenheter som fant sted dagen før. For noen av disse ivrige tilhengerne har jeg lurt på om deres "religion" bare ville "knytte dem tilbake" til en eller annen spretende ball.

Vi kan hver enkelt spørre oss selv: Hva tror vi på? Tror vi på et lag? Tror vi på en merkevarer? Tror vi på en kjendis? Selv de beste lagene kan mislykkes. Kjendiser kan falme. Det er bare én som alltid er trygg å tro på, og det er vår Herre Jesus Kristus. Og dere må la deres tro synes!

Gud erklærte i det *første* av sine ti bud: "Du skal ikke ha andre guder foruten meg."² Han sa også: "Se hen til meg i enhver tanke, tvil ikke, frykt ikke."³ Allikevel ser mange bare hen til sin banksaldo for å finne fred eller til medmennesker som forbilder å følge.

Klinikere, akademikere og politikere settes ofte på en trosprøve. Vil deres religion synes eller være skjult i jakten på deres mål? Er de knyttet til Gud eller mennesker?

Jeg fikk en slik prøve for flere tiår siden da en legekollega refset meg for at jeg ikke klarte å skille mellom min faglige kunnskap og min religiøse overbevisning. Han forlangte at jeg *ikke* kombinerte de to. Hvordan kunne jeg det? Sannhet er sannhet! Den er ikke delelig, og ingen del av den kan settes til side.

Enten sannheten kommer fra et vitenskapelig laboratorium eller ved åpenbaring, utgår all sannhet fra Gud. All sannhet er en del av Jesu Kristi evangelium.⁴ Likevel ble jeg bedt om å skjule min tro. Jeg rettet meg ikke etter min kollegas anmodning. Jeg lot min tro synes!

I alle yrker er det strenge krav til nøyaktighet. De lærde verner om sin yttringsfrihet. Men full frihet finnes ikke hvis en del av vår kunnskap regnes som "uakseptabel" av menneskenes forordninger.

Åndelig sannhet kan ikke ignoreres – særlig ikke guddommelige bud. Å holde guddommelige bud gir velsignelser, hver gang! Å bryte guddommelige bud fører til tapte velsignelser, hver gang!⁵

Problemer flourer i denne verden fordi den er befolket av ufullkomne mennesker. Deres mål og ønsker er sterkt påvirket av deres tro eller mangel på sådan. Mange setter andre prioriteter foran Gud. Noen spør om religion er relevant i det moderne liv. Som i alle tidsaldre finnes det også i dag dem som spotter eller fordømmer fri religionsutøvelse. Noen klandrer til

og med religion for en rekke av verdens onder. Riktignok har det hendt at grusomheter har blitt begått i religionens navn. Men å etterleve Herrens sanne religion, noe som innebærer å gjøre sitt ytterste for å bli en sann Jesu Kristi disipler, er imidlertid en livsstil og en daglig forpliktelse som vil gi guddommelig veiledning. Når man utøver sin religion, øver man sin tro. Man lar troen synes.

Herren visste at hans barn ville trenge å lære hvordan de kunne finne ham. "For snever er porten," sa han, "og smal er veien som leder til opphøyelse... og få er de som finner den."⁶

Skriftene gir oss en av de beste måtene å finne vår kurs og holde oss på den. Kunnskap fra Skriftene gir også verdifull beskyttelse. Gjennom alle tider har for eksempel infeksjoner som barsel-feber tatt livet av mange uskyldige mødre og barn. Det gamle testamente hadde imidlertid de riktige prinsippene for håndtering av infiserte pasienter, skrevet for mer enn 3000 år siden!⁷ Mange omkom fordi menneskets søken etter kunnskap ikke hadde tatt hensyn til Herrens ord!

Mine kjære brødre og søstre, hva mangler vi i livet dersom vi "alltid

lærer[, men] aldri kan komme til sannhets erkjennelse"?⁸ Vi kan få stor kunnskap fra Skriftene og motta inspirasjon ved å be i tro.

Å gjøre dette vil hjelpe oss når vi tar daglige beslutninger. Spesielt når menneskenes lover skapes og håndheves, må alltid Guds lover være vår norm. Ved håndtering av kontroversielle saker skulle vi først søke Guds veiledning.

Vi skulle anvende "alle skrifter på oss [så] de [kan] være oss til gagn og undervisning."⁹ Farer lurer når vi prøver å dele oss opp med uttrykk som "mitt private liv" eller "min beste oppførsel". En som forsøker å dele livet inn i slike adskilte deler, vil aldri nå toppen av sin personlige integritet – aldri bli alt som hans eller hennes *sanne* jeg kunne ha blitt.

Fristelsen til å være populær kan sette folkeopinionen foran Guds ord. Politiske kampanjer og markedsføringsstrategier gjør stor bruk av meningsmålinger til å forme sine planer. Resultatene av disse målingene er lærerike. *Men* de kan neppe brukes som grunnlag for å rettferdiggjøre ulydighet mot Guds bud! Selv om "alle gjør det",

kan aldri galt bli rett. Ondskap, villfarelse og mørke vil aldri bli sannhet, selv om det er populært. En advarsel i Skriftene erklærer: "Ve dem som kaller det onde godt og det gode ondt, som gjør mørke til lys og lys til mørke."¹⁰

Etter første verdenskrig ble en ganske dristig sang populær. For å fremme umoral sverget den at 50 millioner mennesker ikke kan ta feil. Men 50 millioner mennesker *kan* faktisk ta feil – fullstendig feil. Umoral er fortsatt umoral i Guds øyne, som en dag vil bedømme alle våre gjerninger og ønsker.¹¹

Sammenlign den frykt og troløshet som er så utbredt i verden i dag, med

troen og motet til min høyt elskede datter Emily, som nå befinner seg på den andre siden av sløret. Da jordelivet forlot hennes kreftbefengte kropp, kunne hun knapt snakke. Men med et smil om munnen sa hun: "Pappa, ikke bekymre deg for meg. Jeg vet at alt vil gå bra!" Emilys tro var synlig – klar og tydelig – i det gripende øyeblikket, akkurat da vi trengte det mest.

Denne vakre, unge fembarnsmoren hadde full tro på sin himmelske Fader, på hans plan og på sin families evige velferd. Hun var trygt knyttet til Gud. Hun var fullstendig trofast mot pakten hun hadde inngått med Herren

og sin mann. Hun elsket sine barn, men følte fred til tross for sin forstående adskillelse fra dem. Hun hadde tro på sin fremtid, og deres også, fordi hun hadde tro på vår himmelske Fader og hans Sønn.

I 1986 sa president Thomas S. Monson: "Vi vil selvsagt oppleve frykt, latterliggjørelse og motgang. La oss ha mot til å utfordre det som er populært, og mot til å stå for prinsipper. Mot, ikke kompromisser, gir oss Guds anerkjennelse... Husk at alle har frykt, men de som møter sin frykt med [tro], har også mot."¹²

President Monsons råd er tidløst! Derfor ber jeg dere, mine kjære brødre

og søstre: Dag etter dag på veien mot deres evige fremtid, må dere vokse i tro. Erklær deres tro! La deres tro synes!¹³

Jeg ber om at dere må være trygt knyttet til Gud og at hans evige sannheter for evig må være risset inn i deres hjerte. Jeg ber også om at dere hele livet må la deres tro synes! I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Når et barn blir født, blir navlestrengen ligert på to steder og klippet mellom disse to ligaturene. En ligatur er en ombinding – en sikker ombinding. Ordet *religion* har latinske røtter: *re*, som betyr “igjen” eller “tilbake til”, og sannsynligvis *ligare*, som betyr “å binde” eller “å ligere”. Dermed forstår vi at religion “knytter troende til Gud”.
2. 2 Mosebok 20:3. I tillegg sa Herren: “Vend om og vend dere bort fra alle deres... avguder og vend... bort fra alle deres styggedommer” (Esekiel 14:6).
3. Lære og pakter 6:36.
4. Se Spencer W. Kimball, *The Teachings of Spencer W. Kimball*, red. Edward L. Kimball (1982), 391.
5. Se Mosiah 2:41; Lære og pakter 58:30–33; 82:10. Dette prinsippet gjelder for alle, for “Gud gjør ikke forskjell på folk” (Apostlenes gjerninger 10:34; se også Moroni 8:12).
6. Lære og pakter 132:22.
7. Se 3 Mosebok 15:13.
8. 2 Timoteus 3:7.
9. 1 Nephi 19:23.
10. Jesaja 5:20.
11. Skriftene lærer oss: “Kom til Herren, Den Hellige. Husk at hans stier er rettferdige. Se, veien for menneskene er smal, men den ligger i rett kurs foran dem, og portens vokter er Israels Hellige, og han holder ingen tjener der. Og det finnes ingen annen vei enn gjennom porten, for han kan ikke bedras, for Gud Herren er hans navn” (2 Nephi 9:41).
12. Thomas S. Monson, “Mot teller,” *Lys over Norge*, jan. 1987, 32. Ved en annen anledning ga president Monson denne inspirerende formaningen: “For å ha et godt liv må vi utvikle evne til å møte vanskeligheter med mot, skuffelse med godt humør og triumf med ydmykhet... Vi er sønner og døtre av en levende Gud, i hvis bilde vi har blitt skapt... Vi kan ikke oppriktig ha denne overbevisningen uten å oppleve en dyp ny følelse av styrke og kraft, styrke til å etterleve Guds bud, kraft til å motstå Satans fristelser” (“Yellow Canaries with Gray on Their Wings,” *Ensign*, juli 1973, 43).
13. “Nekt dere all ugudelighet” (Moroni 10:32). Frykt ikke mennesker mer enn Gud (se Lære og pakter 3:7; 59:5).

Av eldste Richard G. Scott
i De tolv apostlers quorum

“Jeg har gitt dere et forbilde”

Det største eksempel som noen gang har vandret på jorden, er vår Frelser Jesus Kristus ... Han oppfordrer oss til å følge sitt fullkomne eksempel.

Når jeg har grunnet på min plikt til å spre evangeliet, har jeg reflektert over noen av mine nærmeste, hvis gripende innflytelse hjalp meg å finne den gudgitte veien som hjalp min åndelige utvikling. På avgjørende tidspunkter i mitt liv har min himmelske Fader velsignet meg med noen som brydde seg nok om meg til å veilede mine valg i ønsket retning. De etterlevde disse ordene fra Frelseren: “For jeg har gitt dere et forbilde, for at også dere skal gjøre slik som jeg har gjort mot dere.”¹

Da jeg var et lite barn, var ikke far medlem av Kirken, og mor hadde blitt mindre aktiv. Vi bodde i Washington, DC, og min mors foreldre bodde 4000 km unna i delstaten Washington. Noen måneder etter min åttende fødselsdag reiste bestemor Whittle gjennom hele landet for å besøke oss. Bestemor var bekymret over at hverken jeg eller min eldre bror hadde blitt døpt. Jeg vet ikke hva hun sa til mor og far om dette, men jeg vet at en morgen tok hun min bror og meg med til parken og uttrykte sine følelser om viktigheten av å bli døpt og delta regelmessig på Kirkens møter.

Jeg husker ikke detaljene i det hun sa, men ordene hennes rørte ved noe i hjertet mitt, og snart ble min bror og jeg døpt.

Bestemor fortsatte å støtte oss. Jeg husker at hver gang min bror eller jeg fikk i oppdrag å holde tale i Kirken, ringte vi henne for å få noen forslag. Innen få dager kom en håndskrevet tale i posten. Etter en stund forandret forslagene hennes seg til en disposisjon som krevde mer innsats fra vår side.

Bestemor brukte akkurat den rette mengden mot og respekt til å hjelpe far å innse viktigheten av å kjøre oss til Kirken til våre møter. På enhver hensiktsmessig måte hjalp hun oss å føle behov for evangeliet i vårt liv.

Men først og fremst visste vi at bestemor elsket oss og at hun elsket evangeliet. Hun var et fantastisk eksempel! Jeg er så takknemlig for det vitnesbyrdet hun delte med meg da jeg var veldig ung. Hennes innflytelse forandret for evig mitt livs kurs til det bedre.

Senere, da jeg snart skulle bli uteksaminert fra universitetet, ble jeg forelsket i en vakker ung kvinne som het

Jeanene Watkins. Jeg trodde hun også begynte å få dype følelser for meg. En kveld mens vi snakket om fremtiden, vevde hun omhyggelig inn i samtalen en uttalelse som forandret livet mitt for alltid. Hun sa: "Når jeg gifter meg, vil det være med en trofast, hjemvendt misjonær i templet."

Jeg hadde ikke tenkt stort på en misjon før dette. Den kvelden forandret min motivasjon for å vurdere misjonærtjeneste seg dramatisk. Jeg gikk hjem, og jeg klarte ikke å tenke på noe annet. Jeg lå våken hele natten. Jeg var fullstendig distraheret fra mine studier dagen etter. Etter mange bønner fattet jeg beslutningen om å møte biskopen og begynne på min misjonærsøknad.

Jeanene ba meg aldri om å reise på misjon *for henne*. Hun elsket meg nok til å uttrykke sin overbevisning, og ga meg så anledning til å finne ut hvilken vei jeg ville ta. Vi reiste begge på misjon og ble senere beseglet i templet. Jeanenes mot og engasjement for sin tro har gjort hele forskjellen i vårt liv sammen. Jeg er sikker på at vi ikke ville ha funnet lykken vi nyter, uten hennes sterke tro på prinsippet om å tjene Herren først. Hun er et fantastisk godt eksempel!

Både bestemor Whittle og Jeanene elsket meg nok til å uttrykke sin overbevisning om at evangeliets ordinanser og tjeneste for Herren ville være til velsignelse for meg. Ingen av dem tvang meg eller fikk meg til å føle dårlig ved den jeg var. De bare elsket meg og elsket vår himmelske Fader. Begge visste at han kunne gjøre mer med livet mitt enn jeg kunne på egen hånd. Begge hjalp meg tappert på kjærlige måter å finne veien til størst mulig lykke.

Hvordan kan hver enkelt av oss bli en like betydelig innflytelse? Vi må være sikre på at vi er oppriktig glad i

dem vi ønsker å hjelpe i rettferdighet, slik at de kan begynne å utvikle tillit til Guds kjærlighet. For så mange i verden er den første utfordringen ved å ta imot evangeliet å utvikle tro på en Fader i himmelen som elsker dem fullkomment. Det er lettere å utvikle denne troen når de har venner eller familiemedlemmer som elsker dem på lignende vis.

Å gi dem tillit gjennom deres kjærlighet til dem, kan hjelpe dem å utvikle tro på Guds kjærlighet. Ved kjærlig, omtenksom kommunikasjon vil deres liv så bli velsignet ved at dere forteller om ting dere har lært, opplevelser dere har hatt og prinsipper dere

har fulgt for å finne løsninger på deres egne kamper. Vis oppriktig interesse for deres velvære, og bær så vitnesbyrd om Jesu Kristi evangelium.

Dere kan bidra på måter som er forankret i prinsipper og læresetninger. Oppfordre dem dere er glad i, til å prøve å forstå hva Herren vil at de skal gjøre. En måte å gjøre dette på er å stille dem spørsmål som får dem til å tenke, og deretter gi dem tilstrekkelig tid – enten det er timer, dager, måneder eller mer – til å grunne og prøve å finne svarene selv. Dere må kanskje hjelpe dem å vite hvordan de skal be og hvordan de gjenkjenner svarene på sine bønner. Hjelp dem å vite at

Skriftene er en viktig kilde til å motta og gjenkjenne svarene. Slik vil dere hjelpe dem å forberede seg til fremtidige muligheter og utfordringer.

Guds hensikt er “å tilveiebringe mennesket udødelighet og evig liv”.² Det er grunnleggende for alt vi gjør. Noen ganger blir vi så oppslukt av ting vi finner fascinerende, eller så opptatt av dagligdagse oppgaver at vi mister Guds hensikter av syne. Hvis dere konsekvent retter livet inn mot de mest grunnleggende prinsippene, vil dere forstå hva dere skal gjøre, og dere vil frembringe mer frukt for Herren og lykke for dere selv.

Når dere innretter livet etter de grunnleggende prinsippene i frelsesplanen, vil dere bli bedre til å konsentrere dere om å dele det dere vet med andre, fordi dere forstår den evige betydningen av evangeliets ordinanser. Dere vil dele det dere vet på en måte som oppmuntrer deres venner til å ønske å bli styrket åndelig. Dere vil hjelpe deres nærmeste å ønske å bestemme seg for å adlyde alle hans bud og påta seg Jesu Kristi navn.

Husk at enkeltpersoners omvendelse til evangeliet bare er en del av arbeidet. Søk alltid å styrke familier. Undervis med forståelse for

viktigheten av at familier blir beseglet i templet. Med noen familier kan det ta mange år. Slik var det med mine foreldre. Mange år etter at jeg ble døpt, ble min far døpt, og senere ble familien beseglet i templet. Far var beseglet i templet, og mor virket der sammen med ham. Når man har templets beseglingsordinanser i tankene, vil man bidra til å bygge Guds rike på jorden.

Husk at å elske dem er det solide fundamentet for å påvirke dem dere ønsker å hjelpe. Påvirkningen fra min bestemor Whittle og min hustru

Sydney, Australia

Jeanene ville ha vært ubetydelig om jeg ikke først hadde visst at de var glad i meg og ønsket mitt beste.

Som en følgesvenn til den slags kjærlighet, må dere stole på dem. I noen tilfeller kan det virke vanskelig å gjøre det, men prøv å stole på dem. Vår himmelske Faders barn kan gjøre fantastiske ting når de føler at noen har tillit til dem. Ethvert barn av Gud i jordelivet valgte Frelserens plan. Stol på at de vil gjøre det igjen hvis de får anledning.

Del prinsipper med dem som hjelper dem dere elsker, å streve fremover på veien til evig liv. Husk at vi alle vokser linje på linje. Dere har fulgt dette samme mønsteret i deres forståelse av evangeliet. Gjør det *enkelt* når dere deler evangeliet med andre.

Deres personlige vitnesbyrd om Jesu Kristi forsoning er et effektivt hjelpemiddel. Ledsagende ressurser er bønn, Mormons bok og de andre Skriftene, og deres forpliktelse til presedømsordinanser. Alle disse vil lette Åndens veiledning, som er så avgjørende viktig for dere å stole på.

For å være effektive og gjøre som Jesus har gjort,³ må dere konsentrere dere om dette grunnleggende prinsippet i evangeliet: *Jesu Kristi*

forsoning gjør det mulig for oss å bli mer lik vår Fader i himmelen, slik at vi kan leve sammen for evig i våre familieenheter.

Ingen læresetning er mer grunnleggende for vårt arbeid enn Jesu Kristi forsoning. Bær vitnesbyrd ved enhver passende anledning om Frelseren og kraften i hans sonoffer. Bruk skriftsteder som underviser om ham og hvorfor han er det fullkomne mønster for alle.⁴ Dere vil måtte studere flittig. Bli ikke så opptatt med trivielle ting at dere ikke lærer Herrens læresetninger. Med et solid, personlig doktrinært grunnlag vil dere være en god kilde til å dele livsviktige sannheter med andre som så sår trenger dem.

Vi tjener best vår Fader i himmelen ved rettferdig å påvirke andre og tjene dem.⁵ Det største eksempel som noen gang har vandret på jorden, er vår Frelser Jesus Kristus. Hans jordiske virke var fylt med undervisning, tjeneste og kjærlighet til andre. Han satte seg ned med dem som ble regnet for å være uverdige hans selskap. Han elsket hver av dem. Han så deres behov og underviste dem sitt evangelium. Han oppfordrer oss til å følge sitt fullkomne eksempel.

Jeg vet at hans evangelium er veien til fred og lykke i dette liv. Måtte vi huske å gjøre det han har gjort ved å dele vår kjærlighet, tillit og kunnskap om sannheten med andre som ennå ikke har mottatt evangeliets strålende lys. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Johannes 13:15.

2. Moses 1:39.

3. Se Johannes 13:15.

4. Se for eksempel Lukas 22:39–46; Johannes 8:3–11; Filipperne 4:13; Jakobs brev 5:15–16; 1 Johannes 1:7; 2 Nephi 1:15; 2; 25:17–30; 31; Jakobs bok 4; Alma 7; 42; 3 Nephi 11–30; Moroni 10:32–33; Lære og pakter 18:10–16; 19:13–19; 29:3; 88:1–13; 138:2–4; Moses 5:6–12.

5. Se Matteus 22:35–40; Mosiah 2:17.

Av eldste Robert D. Hales
i De tolv apostlers quorum

“Dersom dere elsker meg, da holder dere mine bud”

Å bruke vår handlefrihet til å adlyde betyr å velge å si:
“Gjør hva er rett, la så følgene komme.”

Brødre og søstre, av alle lærdommer vi får fra Frelserens liv, er ingen tydeligere og mer virkningsfulle enn lærdommen om lydighet.

Frelserens eksempel

I det førjordiske råd i himmelen gjorde Lucifer opprør mot vår himmelske Faders plan. De som fulgte Lucifer, endte sin evige fremgang. Vær nøye med hvem dere følger!

Så uttrykte Jesus sin beslutning om å adlyde, og sa: “Fader, din vilje skje, og herligheten være din evindelighet.”¹ Gjennom hele sitt virke “[ble han] utsatt for fristelser, men ga ikke akt på dem.”² Han lærte virkelig “lydighet av det han led.”³

Fordi Frelseren var lydige, sonet han for våre synder, gjorde det mulig for oss å stå opp fra de døde og beredte veien så vi kunne vende tilbake til vår himmelske Fader, som visste at vi ville gjøre feil mens vi lærte lydighet i jordelivet. Når vi adlyder, tar vi imot hans offer, for vi tror at hele menneskeheten kan bli frelst gjennom Jesu Kristi

forsoning ved å adlyde evangeliets lover, ordinanser og bud.⁴

Jesus lærte oss å adlyde med enkle ord som er lette å forstå: “Dersom dere elsker meg, da holder dere mine bud,”⁵ og “Kom så og følg meg.”⁶

Når vi blir døpt, påtar vi oss Kristi navn, og inngår “pakt med Gud at [vi vil] være lydige til [vårt] liv er slutt.”⁷ Hver søndag fornyer vi denne dåpspakten ved å ta del i nadverden og vitne om at vi er villige til å holde budene. Vi søker tilgivelse for tanker, følelser eller handlinger som ikke er i harmoni med vår himmelske Faders vilje. Når vi omvender oss ved å vende oss bort fra ulydighet og begynne å adlyde igjen, viser vi vår kjærlighet til ham.

Forskjellige former for lydighet

Når vi etterlever evangeliet, går vi fremover i vår forståelse av lydighet. Til tider kan vi bli fristet til å praktisere det jeg kaller “det naturlige menneskes lydighet”, hvor vi ulydige forkaster Guds lov til fordel for egen visdom eller egne ønsker eller til og

med popularitet. Ettersom dette er så utbredt, reduserer denne forvrengningen av lydighet Guds normer i vår kultur og våre lover.

Til tider kan medlemmer delta i “selektiv lydighet”, hvor de hevder å elske og hedre Gud mens de velger og vraker hvilke av hans bud og

læresetninger – og hans profeters læresetninger og råd – de fullt ut vil følge.

Noen adlyder selektivt fordi de ikke forstår alle grunnene til et bud, akkurat som barn ikke alltid forstår grunnene til foreldrenes råd og regler. Men vi vet alltid grunnen til at vi følger profetene, for dette er Jesu Kristi Kirke, og det er Frelseren som leder sine profeter i alle evangelieutdelinger.

Etter hvert som vår forståelse av lydighet blir dypere, vil vi forstå handlefrihetens viktige rolle. Da Jesus var i Getsemane, ba han tre ganger til sin Fader i himmelen og sa: “Far! Er det mulig, så la denne kalk gå meg forbi! Men ikke som jeg vil, bare som du vil.”⁸ Gud ville ikke tilside sette Frelserens handlefrihet, men han sendte barmhjertig en engel for å styrke sin elskede sønn.

Frelseren møtte en annen prøve på Golgata, der han kunne ha kalt på legioner av engler for å løfte seg ned fra korset, men han gjorde sitt eget valg om lydighet å holde ut til enden og fullføre sitt sonoffer, selv om det innebar stor lidelse og til og med død.

Åndelig moden lydighet er “Frelserens lydighet”. Motivet er sann kjærlighet til vår himmelske Fader og hans Sønn. Når vi adlyder villig, slik Frelseren gjorde, verdsetter vi vår himmelske Faders ord: “Dette er min Sønn, den elskede! I ham har jeg velbehag.”⁹ Og vi ser frem til å høre når vi trer inn i vår himmelske Faders nærhet: “Vel gjort, du gode og tro tjener! Gå inn til din herres glede!”¹⁰

Å bruke vår handlefrihet til å adlyde betyr å velge: “Gjør hva er rett, la så følgene komme.”¹¹ Det krever selvbeherskelse og bringer frimodighet, evig lykke og tilfredsstillelse til oss og, ved eksempel, til menneskene

rundt oss. Og det innebærer alltid en dyp personlig beslutning om å oppholde prestedømsledere og følge deres læresetninger og råd.

Konsekvenser

Når vi velger om vi vil adlyde, er det alltid nyttig å huske på konsekvensene av våre valg. Forsto Lucifer og hans tilhengere konsekvensene av å velge å forkaste vår himmelske Faders plan? Hvorfor gjorde de i så fall et så forferdelig valg? Vi kan stille oss selv et lignende spørsmål: Hvorfor velger noen av oss å være ulydige, når vi kjenner de evige konsekvensene av synd? Skriftene gir svar: Grunnen til at Kain og noen av Adam og Evas barn valgte å være ulydige, er at "de elsket Satan mer enn Gud."¹²

Vår kjærlighet til Frelseren er nøkkelen til lydighet som Frelserens. Når vi prøver å være lydige i dagens samfunn, erklærer vi vår kjærlighet til og respekt for alle vår himmelske

Faders barn. Likevel er det umulig for denne kjærlighet til andre å endre Guds bud, som ble gitt til vårt beste! For eksempel tar budet "du skal ikke... slå i hjel eller gjøre noe lignende"¹³ utgangspunkt i åndelige lover som beskytter alle Guds barn, også de ufødte. Lang erfaring tilsier at når vi ignorerer denne loven, følger grenseløs sorg. Likevel mener mange at det er akseptabelt å avslutte livet til et ufødt barn på grunn av preferanse eller bekvemmelighet.

Å rettferdiggjøre ulydighet endrer ikke den åndelig lov eller dens konsekvenser, men fører til forvirring, ustabilitet, vandring på ukjente stier, hjelpeløshet og sorg. Som Kristi disipler har vi en hellig forpliktelse til å oppholde hans lover og bud og de pakter som vi påtar oss.

I desember 1831 ble noen av brødrene bedt om å bidra til å dempe uvennlige følelser overfor Kirken. Gjennom profeten Joseph Smith

befalte Herren dem på en uvanlig, til og med overraskende måte:

"Gjør... deres fiender til skamme, be dem møte dere både offentlig og privat...

La dem derfor komme frem med sine sterke argumenter mot Herren ...Intet våpen som blir smidd mot dere, skal ha fremgang,

og hvis noe menneske hever sin røst mot dere, skal han gjøres til skamme i min egen beleilige tid.

Hold derfor mine bud, de er sanne og pålitelige."¹⁴

Lærdommer i Skriftene

Skriftene er fulle av eksempler på profeter som har lært lydighetens lærdommer ved egen erfaring.

Joseph Smith lærte konsekvensene av å gi etter for det store presset som hans velgjører, venn og skriver Martin Harris la på ham. Som følge av Martins anmodninger, spurte Joseph Herren om tillatelse til å låne bort

våre barn: "Husk å lære visdom i din ungdom, ja, lær i din ungdom å holde Guds bud."²⁰

Lydighet gjør oss litt etter litt sterkere, i stand til trofast å utholde prøvelser i fremtiden. Lydighet i Getsemane forberedte Frelseren til å adlyde og holde ut til enden på Golgata.

Mine kjære brødre og søstre, Almas ord uttrykker mitt hjertes følelser:

"Og nå, mine elskede brødre, jeg har sagt disse ting til dere for å vekke dere til en forståelse av deres plikt mot Gud, så dere kan vandre ulastelig for ham...

Og nå vil jeg dere skal være ydmyke og være føyelige og vennlige... [og] alltid være flittige til å holde Guds bud."²¹

Jeg bærer mitt spesielle vitnesbyrd om at Frelseren lever. Fordi han adlød, skal "hvert kne... bøyes og hver tunge... bekjenne at han er [vår Frelser]."²² Måtte vi elske ham så dypt og tro på ham så fullstendig at vi også adlyder, holder hans bud og vender tilbake for å leve sammen med ham for evig i vår Guds rike. Det ber jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Moses 4:2.
2. Lære og pakter 20:22.
3. Hebreerne 5:8.
4. Se 3. trosartikkel.
5. Johannes 14:15.
6. Lukas 18:22.
7. Mosiah 5:8.
8. Matteus 26:39; se også vers 42, 44.
9. Matteus 3:17; se også 3 Nephi 11:7.
10. Matteus 25:21.
11. "Gjør hva er rett," *Salmer*, nr. 133.
12. Moses 5:13.
13. Lære og pakter 59:6.
14. Lære og pakter 71:7–11.
15. Joseph Fielding Smith, *Essentials in Church History*, (1922) 65; se også Lære og pakter 3.
16. 4 Mosebok 12:8.
17. Lære og pakter 28:3.
18. Lære og pakter 28:2.
19. Lære og pakter 130:21; se også vers 20.
20. Alma 37:35.
21. Alma 7:22–23.
22. Mosiah 27:31.

de første 116 manuskriptsidene av Mormons bok så Martin kunne vise dem til sin familie, men Herren ba Joseph om å si nei. Martin ba Joseph inntrengende om å spørre Herren igjen. Etter Josephs tredje anmodning ga Herren fem bestemte personer tillatelse til å se manuskriptet. "I en høytidelig pakt forpliktet Martin seg til denne avtalen. Da han kom hjem og det ble lagt press på ham, glemte han sin høytidelige ed og lot andre få se manuskriptet, med det resultat at det ble fravristet ham ved list"¹⁵ og ble borte. Som følge av dette ble Joseph refset av Herren og ble nektet å fortsette å oversette Mormons bok. Joseph led og omvendte seg fra sin overtredelse som var å gi etter for press fra andre. Etter en tid fikk Joseph lov til å gjenoppta sitt oversettelsesarbeid. Joseph lærte en verdifull

lekse om lydighet, som var til nytte for ham resten av livet!

Profeten Moses gir et annet eksempel. Da Moses lydig tok en etiopisk hustru, gikk Mirjam og Aron imot ham. Men Herren irettesatte dem og sa: "Munn til munn taler jeg med [Moses]."¹⁶ Herren brukte denne hendelsen til å undervise medlemmer av Kirken i vår evangelieutdeling. I 1830 hevdet Hiram Page at han mottok åpenbaring for Kirken. Herren irettesatte ham og lærte de hellige: "Du skal være lydig mot de ting som jeg skal gi til [Joseph], likesom Aron,"¹⁷ "for han mottar dem likesom Moses."¹⁸

Lydighet gir velsignelser, "og når vi mottar en velsignelse fra Gud, er det ved lydighet mot den lov den er betinget av."¹⁹

Lydighet undervises ved eksempel. Ved vår levemåte underviser vi

Av eldste Claudio D. Zivic

i De sytti

La oss ikke ta feil vei

Jeg ber om at vi ikke må miste veien av syne, slik at vi alltid kan være forbundet med himmelen.

En liten gutt øvde på piano, og en selger som så ham gjennom vinduet, spurte: "Er moren din hjemme?"

Barnet svarte: "Og... hva tror du?"

Våre fem kjære barn spiller piano, takket være min hustrus motivasjon! Når læreren kom hjem til oss, pleide vår sønn Adrián å løpe og gjemme seg for å hoppe over timen sin. Men en dag skjedde det noe fantastisk! Han begynte å elske musikk så høyt at han fortsatte å øve på egen hånd.

Hvis vi kunne nå dette punktet i vår omvendelsesprosess, ville det være fantastisk. Det ville være vidunderlig å ha et ønske dypt i vårt hjerte om å holde budene uten at noen stadig minnet oss på det, og å ha en fast overbevisning om at vi, hvis vi følger den rette vei, vil motta velsignelsene som er lovet i Skriftene.

For mange år siden dro jeg til Arches nasjonalpark sammen med min hustru, vår datter Evelin og en venn av familien. En av de mest berømte buene der kalles Delicate Arch. Vi bestemte oss for å gå ca 2 km opp i fjellet for å nå buen.

Vi tok fatt på stien med stor entusiasme, men etter å ha gått et lite stykke, trengte de andre å hvile. På grunn av mitt ønske om å komme frem, bestemte jeg meg for å fortsette

videre alene. Uten å følge med på hvilken vei jeg burde ta, fulgte jeg etter en mann foran meg som syntes å bevege seg fremover med stor sikkerhet. Veien ble stadig vanskeligere, og jeg måtte hoppe fra stein til stein. På grunn av vanskelighetene, var jeg sikker på at kvinnene i gruppen min aldri ville klare det. Plutselig så jeg Delicate Arch, men til min store overraskelse så jeg at den var i et område som var utilgjengelig for meg.

Svært frustrert bestemte jeg meg for å gå tilbake. Jeg var utålmodig etter å ta igjen de andre. Mitt umiddelbare spørsmål var: "Kom dere frem til Delicate Arch?" De fortalte lykkelig at det gjorde de. De forklarte at de hadde fulgt skiltene som viser veien, og med forsiktighet og innsats hadde de nådd målet.

Dessverre hadde jeg tatt feil vei. Jeg fikk en stor lærepenging den dagen!

Hvor ofte tar vi feil vei ved å la oss bli ledet av verdens trender? Vi må stadig spørre oss selv om vi er gjørere av Jesu Kristi ord.

En strålende læresetning finnes i Johannes evangelium:

"Bli i meg, så blir jeg i dere.

Likesom grenen ikke kan bære frukt av seg selv, men bare når den blir i vintreet, slik kan heller ikke dere bære frukt uten at dere blir i meg.

Jeg er vintreet, dere er grenene. Den som blir i meg, og jeg i ham, han bærer mye frukt. For uten meg kan dere intet gjøre" (Johannes 15:4-5).

Ved hjelp av denne analogien kan vi se det svært nære, opphøyde forholdet vi har med Jesus Kristus og den betydningen han gir hver enkelt av oss. Han er roten og stammen som leder det levende vann til oss, sevjen som gjør det mulig for oss å få næring slik at vi kan frembringe mye frukt. Jesus Kristus underviste oss på en slik måte at vi som grener – eller vesener som er avhengige av ham – aldri ville undervurdere verdien av hans læresetninger.

Noen feil kan være alvorlige, og hvis vi ikke retter dem opp i tide, kan de for alltid lede oss bort fra den rette vei. Hvis vi omvender oss og godtar irtettesettelse, vil disse erfaringene la oss ydmyke oss, endre våre handlinger og nok en gang

komme nærmere vår himmelske Fader.

Jeg vil gi et eksempel på dette prinsippet ved å anvende et av de mest dramatiske øyeblikkene i profeten Joseph Smiths liv. Gjennom denne opplevelsen har Frelseren gitt oss uvurderlige læresetninger om prinsipper som vi bør huske på hele livet. Det skjedde da Martin Harris mistet de 116 oversatte sidene av den første delen av Mormons bok.

Etter å ha omvendt seg for ikke å ha fulgt Guds råd, mottok profeten åpenbaringen som finnes i kapittel 3 i Lære og pakter (se *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Smith* [2007], 69–71). Fra det som står i vers 1 til 10 ønsker jeg å fremheve tre prinsipper som vi alltid skulle huske på:

1. Guds gjerninger og hensikter kan ikke forstyrres.
2. Vi må ikke frykte mennesker mer enn Gud.
3. Vi må stadig omvende oss.

I vers 13 lærer Herren oss fire handlinger som vi aldri skulle gjøre:

1. Forkaste Guds råd.
2. Bryte de helligste løfter vi har gitt for Gud.
3. Stole på vår egen dømmekraft.
4. Skryte av vår egen visdom.

Jeg ber om at vi ikke må miste veien av syne, slik at vi alltid kan være forbundet med himmelen så verdens strømmer ikke feier oss av gårde.

Hvis noen av dere kommer dit hen at dere forlater Herrens vei – hvor som helst langs veien – vil dere med stor anger føle bitterhet over å ha forkastet Guds råd, over å ha brutt de aller helligste løfter for Gud, over å ha satt deres lit til egen dømmekraft eller over å ha skrytt av egen visdom.

Hvis dette er tilfelle, oppfordrer jeg dere til å omvende dere og komme tilbake til den rette vei.

En gang ringte et barnebarn sin bestefar for å si gratulerer med dagen. Han spurte ham hvor gammel han var. Han sa at han hadde blitt 70 år gammel. Barnebarnet tenkte seg om et øyeblikk og spurte: “Bestefar, begynte du på ett?”

Barn og ungdommer tror at de aldri vil bli gamle. Tanken på døden slår aldri rot – den er for de veldig, veldig gamle – og det stadiet er fortsatt en evighet unna. Med tiden går månedene og årstidene forbi, og rynkene begynner å dukke opp, energien avtar, behovet for legebekker blir hyppigere, og så videre.

Dagen vil komme da vi igjen skal møte vår Forløser og Frelser Jesus Kristus. Jeg ber om at vi ved denne hellige og storslagne anledning må gjenkjenne ham på grunn av den kunnskapen vi har om ham, og fordi vi har fulgt hans læresetninger. Han vil vise oss merkene i sine hender og føtter, og vi vil forenes i en varig omfavelse og gråte av glede over å ha fulgt hans vei.

Jeg vitner for jordens fire ender om at Jesus Kristus lever. Han formaner oss: “Lytt, O jordens nasjoner, og hør ordene fra den Gud som skapte dere” (L&p 43:23). Måtte vi ha evne til å fatte, gi akt på, forstå og tolke budskapet fra “den Gud som skapte [oss]”, slik at vi ikke viker bort fra hans vei. Det ber jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

Av eldste W. Craig Zwick
i De sytti

Hva tenker du på?

Jeg ber dere innstendig om å øve på å stille dette spørsmålet med dyp respekt for andres opplevelse: “Hva tenker du på?”

For 41 år siden satte jeg meg i førersetet på en 18-hjuls semitrailer sammen med min vakre hustru Jan og vår nyfødte sønn Scotty. Vi kjørte en tung last av byggematerialer gjennom flere delstater.

Den gangen var det ingen bilbelte-restriksjoner eller barneseter. Min hustru holdt vår dyrebare sønn i armene. Hennes kommentar: “Vi er jammen høyt over bakken,” burde ha gitt meg et hint om hvor engstelig hun var.

På vei ned gjennom det historiske Donner-passet, en bratt strekning av motorveien, ble førerhuset på semitraileren plutselig og uventet fylt med tykk røyk. Det var vanskelig å se, og vi fikk nesten ikke puste.

Med tung last er ikke bremsene alene nok til redusere hastigheten raskt. Ved å bruke motorbremsen og gire ned, forsøkte jeg febrilsk å stoppe.

Akkurat da jeg svingte ut i veikanten, men før vi hadde stoppet helt, åpnet min hustru døren til førerhuset og hoppet ut med babyen i armene. Jeg så hjelpeløst på mens de rullet rundt i grusen.

Så snart jeg hadde stoppet, hoppet jeg ut av det røykfylte førerhuset. Full av adrenalin løp jeg gjennom steiner og ugress og slo armene rundt dem. Jans underarmer og albuer var oppskrapet og blødde, men heldigvis

pustet både hun og sønnen vår. Jeg bare holdt dem tett mens støvet la seg der ved siden av motorveien.

Da pulsen roet seg og jeg fikk igjen pusten, buste jeg ut: “Hva i all verden tenkte du på? Vet du hvor farlig det var? Dere kunne ha blitt drept!”

Hun så meg i øynene med tårene trillende nedover de røykflekkete kindene, og sa noe som gjorde sterkt inntrykk og som jeg hører den dag i dag: “Jeg prøvde bare å redde sønnen vår.”

Da skjønte jeg at hun trodde motoren var i brann, og fryktet at lastebilen ville eksplodere og at vi kom til å dø. Jeg, derimot, visste at det var en elektrisk feil – farlig, men ikke dødelig. Jeg så på min kjære hustru, som sakte strøk vår nyfødte sønn på hodet, og lurte på hva slags kvinne som ville gjøre noe så modig.

Denne situasjonen kunne ha vært like følelsesmessig farlig som vårt bokstavelige motorhavari. Heldigvis, etter å ha utholdt tausheten en tid fordi vi begge mente at den andre gjorde feil, uttrykte vi til slutt følelsene som lå og kvernet under våre heftige utbrudd. Felles kjærlighet og frykt for den andres sikkerhet hindret den farlige hendelsen i å bli dødelig for vårt kjære ekteskap.

Paulus advarte: “La ikke råttent snakk gå ut fra deres munn, men

[bare] god tale... til oppbyggelse og... velsignelse for dem som hører på” (Efeserne 4:29). Ordene hans appellerer med en viss renhet.

Hva betyr uttrykket “råttent snakk” for dere? Vi opplever alle jevnlig sterkt ladet sinne – vårt eget og andres. Vi har sett ukontrollert sinne bryte ut på offentlige steder. Vi har opplevd det som en slags emosjonell “kortslutning” på sportsarrangementer, på den politiske arena og til og med i vårt eget hjem.

Barn snakker noen ganger til sine kjære foreldre med tunger skarpe som kniver. Ektefeller, som har delt noen av livets rikeste og mest gripende opplevelser, mister perspektivet og tålmodigheten med hverandre og hever stemmen. Selv om vi er paktsbarn av en kjærlig himmelsk Fader, har vi alle angret på å ha hoppet hodestups fra vår høye hest av selvrettferdig dom, og å ha uttalt skarpe ord før vi forsto en situasjon fra den andres perspektiv. Vi har alle fått anledning til å lære hvordan destruktive ord kan gjøre en farlig situasjon dødelig.

Et brev fra Det første presidentskap nylig sier klart og tydelig: “Jesu Kristi evangelium lærer oss å elske og behandle alle mennesker med vennlighet og høflighet – også når vi er uenige” (Brev fra Det første presidentskap, 10. jan. 2014). For en mesterlig påminnelse om at vi kan og bør bidra til å fortsette høflig dialog, særlig når vi ser verden fra forskjellige perspektiver.

Forfatteren av Ordspråkene sier: “Mildt svar demper harme, men et sårende ord vekker vrede” (Ordspråkene 15:1). Et “mildt svar” består av et begrunnet svar – disiplinerte ord fra et ydmykt hjerte. Det betyr ikke at vi aldri snakker direkte eller at vi går på akkord med doktrinære sannheter. Ord som kan være bestemte i informasjon, kan være milde i ånd.

Mormons bok inneholder et slående eksempel på bekreftende språk som også ble uttalt i sammenheng med en ekteskapelig konflikt. Sariahs og Lehis sønner hadde blitt sendt tilbake til Jerusalem for å hente mesingplatene, og hadde ikke kommet

tilbake. Sariah trodde sønnene var i fare, var sint og trengte noen å skylde på.

Hør historien fra sønnen Nephis perspektiv: “For [min mor] trodde vi hadde omkommet i villmarken, og hadde også beklaget seg overfor min far og fortalt ham at han var en mann som hevdet han hadde syner, og hun sa: Se, du har ført oss ut av vårt arveland, mine sønner er ikke mer, og vi omkommer i villmarken” (1 Nephi 5:2).

La oss overveie hva Sariah kan ha tenkt. Hun var engstelig fordi hennes kranglete sønner skulle tilbake til stedet der hennes manns liv hadde blitt truet. Hun hadde byttet sitt vakre hjem og sine venner mot et telt i en avsidesliggende villmark mens hun fortsatt var i en alder der hun kunne bære frem barn. Presset til bristepunktet av frykt, virker det som om Sariah hoppet heroisk, om ikke rasjonelt, fra en lastebil i fart i et forsøk på å beskytte familien. Hun uttrykte berettigede betenkeligheter til sin mann på sinnets, tvilens og klanderens språk

– et språk som hele menneskeheten ser ut til å være forbausende kyndig i.

Profeten Lehi lyttet til frykten som lå til grunn for sin hustrus sinne. Så ga han et disiplinert svar på medfølelsens språk. Først aksepterte han sannheten om hvordan det så ut fra hennes perspektiv: “Og... min far talte til henne og sa: Jeg vet at jeg er en mann som har syner... men [hvis jeg hadde] blitt i Jerusalem... hadde [jeg] omkommet sammen med mine brødre” (1 Nephi 5:4).

Så svarte mannen hennes på frykten hun hadde for sine sønners velferd, idet Den hellige ånd utvilsomt vitnet for ham:

“Men se, jeg er blitt gitt et lovet land, det gleder jeg meg over, og jeg vet at Herren vil fri mine sønner ut av Labans hender...”

Og i slike ordelag trøstet min far, Lehi, min mor... angående oss” (1 Nephi 5:5–6).

Det er i dag stort behov for at menn og kvinner viser respekt for hverandre over store avstander i tro og adferd og på tvers av dype kløfter av motstridende agendaer. Det er umulig å vite alt som informerer vårt sinn og

hjerter, eller til og med fullt ut å forstå grunnen til prøvelser og valg vi alle står overfor.

Hva ville imidlertid skje med det “råtne snakk” Paulus nevnte, hvis vårt eget standpunkt omfattet empati for en annens opplevelse først? Idet jeg er fullt klar over mine egne feil og grove kanter, ber jeg dere innstendig om å øve på å stille dette spørsmålet, med dyp respekt for andres opplevelse: “Hva tenker du på?”

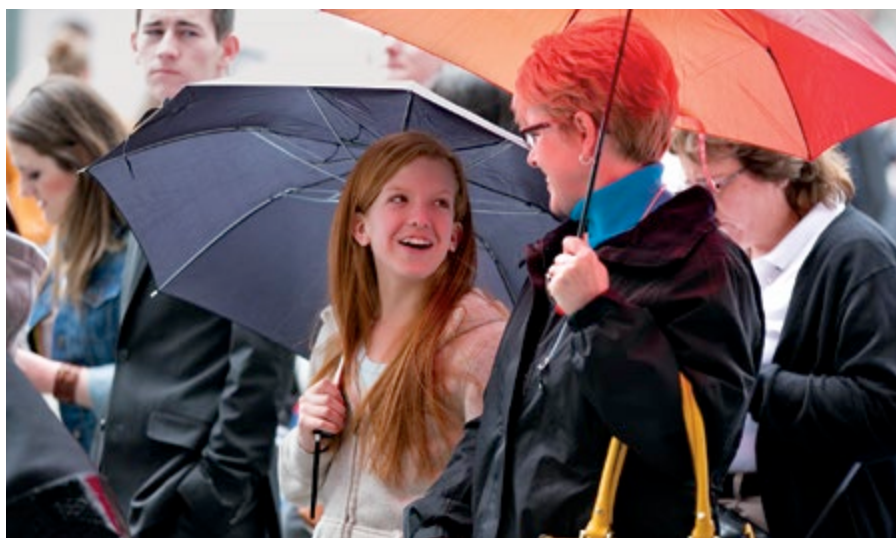
Husker dere da Herren overrasket Samuel og Saul ved å velge en liten gjetergutt, David fra Betlehem, som konge av Israel? Herren fortalte

sin profet: “[Herren] ser ikke på det mennesket ser på, for mennesket ser på det ytre, men Herren ser på hjertet” (1 Samuel 16:7).

Da førerhuset ble fylt med røyk, handlet min hustru på den modigste måte hun kunne tenke seg for å beskytte vår sønn. Jeg handlet også som beskytter da jeg tvilte på valget hennes. Sjokkerende nok spilte det ingen rolle hvem som hadde mest rett. Det som betydde noe var å lytte til hverandre og forstå den andres perspektiv.

Villighet til å se gjennom hverandres øyne vil forvandle “råttent snakk” til “velsignelse”. Apostelen Paulus forsto dette, og på et eller annet plan kan hver enkelt av oss også oppleve det. Det vil kanskje ikke forandre eller løse problemet, men en viktigere mulighet kan være om velsignelsen kan forandre oss.

Jeg bærer ydmykt vitnesbyrd om at vi kan “velsigne” ved å snakke medfølende når Den hellige ånds foredlede gave gjennomborer vårt hjerte med empati for andres følelser og situasjon. Det gjør oss i stand til å forvandle farlige situasjoner til hellige steder. Jeg vitner om en kjærlig Frelser, som “ser på hjertet” og bryr seg om hva vi tenker. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

Av **eldste Quentin L. Cook**
i De tolv apostilers quorum

Røtter og grener

Å fremskynde slektshistorie og tempelarbeid i vår tid er avgjørende for familiers frelse og opphøyelse.

Like før han døde av kreft i 1981, fortalte den kontroversielle forfatteren William Saroyan pressen: “Alle må dø, men jeg trodde alltid et unntak ville bli gjort i mitt tilfelle. Hva nå?”¹

“Hva nå” i møte med døden i dette liv, og “hva nå” i betraktningen av livet etter døden, står sentralt i sjelens spørsmål som Jesu Kristi gjengitte evangelium besvarer så vakkert i Faderens plan for lykke.

I dette liv ler vi, gråter vi, arbeider vi, leker vi, lever vi, og så dør vi. Job stiller det fyndige spørsmålet: “Når en mann dør, lever han da opp igjen?”² Svaret er et rungende ja, på grunn av Frelserens sonoffer. En del av Jobs mangfoldige innledning til spørsmålet er interessant: “Et menneske, født av en kvinne, lever en kort tid ... Som en blomst skyter han opp og visner ... For treet er det håp. Om det hogges ned, så spirer det igjen, på nye skudd mangler det ikke... [Det] skyter grener som et nyplantede tre.”³

Vår Faders plan dreier seg om familier. Flere av våre mest gripende skriftsteder benytter treet med dets røtter og grener som analogi.

I det avsluttende kapittel i Det gamle testamente beskriver Malaki Frelserens annet komme ved å gjøre levende bruk av denne analogien. Om de stolte og ugudelige sier han

at de skal brennes som halm og at “den ikke levner dem rot eller gren.”⁴ Malaki avslutter dette kapitlet med Herrens betryggende løfte:

“Se, jeg sender dere Elias, profeten, før Herrens dag kommer, den store og forferdelige.

Han skal vende fedrenes hjerte til barna, og barnas hjerte til deres fedre, så jeg ikke skal komme og slå landet med bann.”⁵

I begynnelsen av gjenopprettelsen understreket Moroni igjen dette budskapet i sine første instruksjoner til den unge Joseph Smith i 1823.⁶

Kristne og jøder verden over tror på Det gamle testamentes beretning om Elijah.⁷ Han var den siste profet som hadde Det melkisedekske prestedømmes beseglingsmyndighet før Jesus Kristus ble født.⁸

Elijah gjengir nøkler

Elijahs tilbakekomst fant sted i Kirtland tempel den 3. april 1836. Han erklærte at han oppfylte Malakis løfte. Han overdro prestedømsnøklerne til besegling av familier i denne evangelieutdeling.⁹ Elijahs oppgave fremmes ved det som noen ganger kalles Elijahs ånd, som eldste Russell M. Nelson har sagt er “en tilkjennegevise av Den hellige ånd som bærer vitnesbyrd om familiens guddommelige natur.”¹⁰

Frelseren understreket ettertrykkelig dåpens nødvendighet. Han sa: “Uten at en blir født av vann og Ånd, kan han ikke komme inn i Guds rike.”¹¹ Frelseren ble selv døpt for å sette et eksempel. Hva med de avdøde som ikke er døpt?

Læresetninger om tempelarbeid og slektshistorie

I Nauvoo 11. oktober 1840 skrev Vilate Kimball et brev til sin mann, eldste Heber C. Kimball, som sammen med andre medlemmer av De tolv var på misjon i Storbritannia. Oktoberkonferansen hadde funnet sted noen dager før.

Jeg siterer fra deler av Vilates personlige brev: “Vi hadde den største og mest interessante konferanse som noen gang har vært siden Kirken ble organisert ... President [Joseph] Smith har åpnet et nytt og strålende emne ... Det er dåp for de døde. Paulus omtaler den i første korinterbrev kapittel 15, vers 29. Joseph har mottatt en mer utfyllende forklaring av den ved åpenbaring. Han sier at [medlemmer] av denne kirken har det privilegium å

bli døpt for alle slektninger som døde før dette evangelium kom frem ... Ved å gjøre det opptrer vi som deres stedfortredere og gir dem privilegiet å komme frem i den første oppstandelse. Han sier at de vil få evangeliet forkynt i fengsel.”

Vilate la til: “Jeg ønsker å bli døpt for mor ... Er ikke dette en strålende lære?”¹²

Den avgjørende læren om å forene familier kom frem linje på linje og bud på bud. Stedfortredende ordnanser står sentralt i å sammenføre evige familier og forbinde røttene med grenene.

Læren om familien knyttet til slektshistorie og tempelarbeid er klar. I de første instruksjonene som ble åpenbart, omtalte Herren “dåp for *deres* døde.”¹³ Vår doktrinære forpliktelse er til våre egne forfedre. Dette er fordi himmelens celestiale organisasjon er basert på familier.¹⁴ Det første presidentskap har oppfordret medlemmene, spesielt ungdommer og unge enslige voksne, til å vektlegge slektshistorie og ordnanser for sine egne familienavn eller forfedrene til menighetens og stavens medlemmer.¹⁵ Vi må bli knyttet til våre røtter og grener. Tanken på å kunne omgås i det evige riket er virkelig strålende.

Templer

Wilford Woodruff sa at profeten Joseph Smith levde lenge nok til å legge grunnlaget for tempelarbeid. Innen siste gang han, Joseph Smith, møtte De tolv quorum, hadde han gitt dem begavelsen.¹⁶

Etter profetens martyrdød fullførte de hellige Nauvoo tempel, og beseglingsmyndigheten ble brukt til å velsigne tusenvis av trofaste medlemmer for utvandringen til fjellene i vest. Tretti år senere, ved fullførelsen av St. George tempel, bemerket president

Brigham Young den evige betydning av at frelsende ordinanser endelig ble tilgjengelig for både de levende og de døde.¹⁷

Dette ble enkelt uttrykt av president Wilford Woodruff: "Det er knapt noe prinsipp som Herren har åpenbart, som jeg har gledet meg mer over enn over våre dødes forløsning, at vi vil ha vår far, vår mor, vår hustru og våre barn med oss i familieorganisasjonen på den første oppstandelses morgen og i det celestiale rike. Dette er store prinsipper. De er verdt ethvert offer."¹⁸

For en fantastisk tid å leve i. Dette er den siste evangelieutdeling, og vi kan føle fremskyndelsen av det frelsende arbeidet på alle områder der en frelsende ordinans er involvert.¹⁹ Vi har nå templer over store deler av verden for å gi disse frelsende ordinansene. Å gå i templet for åndelig fornyelse, fred, sikkerhet og veiledning i livet er også en stor velsignelse.²⁰

Mindre enn et år etter at president Thomas S. Monson ble kalt som apostel, innviet han Los Angeles tempels slektshistoriske bibliotek. Han talte om avdøde forfedre som "venter på den dagen da du og jeg vil gjøre den nødvendige forskning for å rydde vei... [og] gå inn i Herrens hus og utføre for dem det arbeidet som de selv ikke kan utføre."²¹

Den gangen daværende eldste Monson holdt denne innvielsestalen,

20. juni 1964, var det bare 12 templer i drift. I løpet av den perioden president Monson har virket i Kirkens ledende råd, har 130 av våre 142 templer i drift blitt innviet for første gang. Det er intet mindre enn mirakuløst å se fremskyndelsen av det frelsende arbeidet i vår tid. Ytterligere 28 templer har blitt bekjentgjort og er i forskjellige stadier av ferdigstillelse. 85 prosent av Kirkens medlemmer bor nå mindre enn 320 kilometer fra et tempel i drift.

Slektshistorieteknologi

Slektshistorieteknologi har også utviklet seg dramatisk. President Howard W. Hunter erklærte i november 1994: "Vi har begynt å bruke informasjonsteknologi til å fremskynde det hellige arbeidet med å utføre ordinanser for de avdøde. Teknologiens rolle... har blitt fremskyndet av Herren selv... Vi står imidlertid bare på terskelen til det vi kan utrette med disse verktøyene."²²

I de 19 årene siden denne profetiske uttalelsen har den teknologiske utviklingen vært nesten ufattelig. En 36 år gammel småbarnsmor sa nylig til meg: "Bare tenk – vi har gått fra mikrofilmlesere i egne slektshistoriske sentre til å sitte ved kjøkkenbordet med datamaskinen og gjøre slekshistorie etter at barna har sovnet." Brødre og søstre, slektshistoriske sentre er nå i vårt hjem.

Tempelarbeid og slekthistorie handler ikke bare om oss. Tenk på de som er på den andre siden av sløret og venter på de frelsende ordinanser som vil frigjøre dem fra fangenskap i åndenes fengsel. *Fengsel* defineres som "en tilstand av frihetsberøvelse eller fangenskap".²³ De som er i fangenskap, stiller kanskje William Saroyans spørsmål: "Hva nå?"

En trofast søster fortalte om en spesielt åndelig opplevelse i Salt Lake tempel. Mens hun var i bekreftelsesrommet, etter at en stedfortredende bekreftelsesordinans var uttalt, hørte hun: "Og fangen skal settes fri!" Hun følte sterkt at det hastet for dem som ventet på sitt dåps- og bekreftelsesarbeid. Da hun kom hjem, gransket hun Skriftene for å finne ordene hun hadde hørt. Hun fant Joseph Smiths erklæring i kapittel 128 i Lære og pakter: "La deres hjerter fryde seg, og vær overmåte glade. La jorden bryte ut i sang. La de døde fremføre frydesanger om evig lovprisning til kong Immanuel som før verden ble til fastsatte det som ville gjøre det mulig for oss å fri dem ut av deres fengsel, for fangene skal settes fri."²⁴

Spørsmålet er hva vi må gjøre. Profeten Josephs råd var å fremlegge i templet "en bok verdig all antagelse som inneholder opptegnelsen over våre avdøde."²⁵

Kirkens ledelse har gitt en sterk oppfordring til den oppvoksende generasjon om å lede an i bruken av teknologi for å oppleve Elijahs ånd, og søke etter sine forfedre og utføre tempelordinanser for dem.²⁶ Mange av de tunge løftene for å fremskynde det frelsende arbeidet for både de levende og de døde, vil bli gjort av dere unge.²⁷

Hvis ungdommene i hver menighet ikke bare vil gå i templet og utføre dåp for sine døde, men også arbeide

sammen med sin familie og andre medlemmer av menigheten for å finne familienavn til ordinansarbeidet de utfører, vil både de og Kirken bli rikelig velsignet. Undervurder ikke de avdødes innflytelse i deres innsats og gleden ved til slutt å møte dem dere hjelper. Den evig betydningsfulle velsignelsen ved å forene våre egne familier, overgår nesten vår fatteevne.²⁸

Blant Kirkens medlemmer over hele verden i dag er det 51 prosent av voksne som ikke har begge foreldre i familietre-delen av Kirkens nettsted FamilySearch. 65 prosent av voksne har ikke alle fire besteforeldre oppført.²⁹ Husk at uten våre røtter og grener kan vi ikke bli frelst. Kirkens medlemmer må

fremskaffe og registrere denne viktige informasjonen.

Vi har endelig læren, templene og teknologien til at familier kan utføre dette strålende frelsende arbeidet. Jeg foreslår én måte dette kan gjøres på. Familier kan ha en "familietre-sammenkomst". Dette bør være en innsats som gjentar seg. Alle kan ta med eksisterende slektshistorier, historier, bilder og besteforeldre og foreldres kjære eiendeler. Våre unge liker å lære om familiemedlemmers liv – hvor de kom fra og hvordan de levde. Mange har fått sitt hjerte vendt til fedrene. De elsker historiene og bildene, og de har den teknologiske kompetansen til å skanne og laste opp disse historiene og bildene til

familietreet og koble kildedokumenter til forfedre for å bevare disse for all tid. Hovedmålet er naturligvis å finne ut hvilke ordinanser som fortsatt må gjøres, og sørge for at det viktige tempelarbeidet blir utført. Heftet *Min familie* kan benyttes til å nedtegne familieopplysninger, historier og bilder som deretter kan lastes opp til familietreet.

Familiens forpliktelser og forventninger skulle være våre fremste prioriteringer for å beskytte vår guddommelige fremtid. For dem som ønsker en mer fruktbar bruk av sabbatsdagen for familien som helhet, er fremskyndelsen av dette arbeidet en god grobunn. En mor forteller med glød at hennes 17 år gamle sønn setter seg ved datamaskinen etter Kirken

på søndag for å gjøre slektshistorisk arbeid, og at hennes 10 år gamle sønn elsker å høre historiene og se bilder av sine forfedre. Dette har velsignet hele familien med å oppleve Elijahs ånd. Våre dyrebare røtter og grener trenger næring.

Jesus Kristus ga sitt liv som en stedfortredende forsoning. Han besvarte det avgjørende spørsmålet Job stilte. Han overvant døden for hele menneskeheten, noe vi ikke kunne klare selv. Vi kan imidlertid utføre stedfortredende ordinanser og virkelig bli frelsere på Sions berg³⁰ for vår egen familie, for at vi sammen med dem kan bli opphøyet i tillegg til å bli frelst.

Jeg bærer vitnesbyrd om Frelserens sonoffer og vissheten om Faderens plan for oss og våre familier. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. William Saroyan, i Henry Allen, "Raging against Aging," *Wall Street Journal*, 31. des. 2011-Jan. 1, 2012, C9.
2. Job 14:14.
3. Job 14:1, 2, 7, 9.
4. Malaki 4:1. Nylig har flere artikler rapportert at stadig flere velger å ikke få barn for å forbedre sin levestandard (se Abby Ellin, "The Childless Plan for Their Fading Days," *New York Times*, 15. feb 2014, B4). I mange land avtar befolkningen

som følge av disse individuelle valgene. Dette omtales noen ganger som den "demografiske vinter" (se *The New Economic Reality: Demographic Winter* [dokumentar], byutv.org/shows).

5. Malaki 4:5-6.
6. Se *History of the Church*, 1:12; Lære og pakter 2.
7. Jødene har ventet på Elijahs tilbakekomst i 2400 år. Under deres årlige påskeseder, eller middager, setter de til denne dag av en plass til ham og går til døren i håp om at han har kommet for å varsle Messias komme.
8. Se Veiledning til Skriftene, "Elijah."
9. Se Lære og pakter 110:14-16; se også Lære og pakter 2.
10. Russell M. Russell M. Nelson, "En ny innhøsting," *Lys over Norge*, juli 1998, 36.
11. Johannes 3:5.
12. Vilate M. Kimball til Heber C. Kimball, 11. oktober 1840, Vilate M. Kimballs brev, Kirkehistorisk bibliotek; rettskrivning og bruk av store bokstaver standardisert.
13. Lære og pakter 127:5; uthevelse tilføyd.
14. Se *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Fielding Smith* (2013), 68.
15. Se brev fra Det første presidentskap, 8. okt. 2012.
16. Se *The Discourses of Wilford Woodruff*, red. G. Homer Durham (1946), 147.
17. Brigham Young sa: "Alt jeg ønsker er å se dette folk vie sine midler og interesser til å bygge opp Guds rike, bygge templer og i dem forrette for de levende og de døde... så de kan bli kronet som sønner og døtre av Den allmektige" (*Deseret News*, 6. sept. 1876, 498). Dåp for de døde begynte 9. januar 1877, og begavelser for de døde ble utført to dager senere. Gleden over dette ble uttrykt av Lucy B. Young, som sa at "hun frydet seg over utsikten til

å bli mottatt av [sine avdøde slektninger] med åpne armer, som alle ville være blant dem som ikke kunne utføre arbeidet for seg selv" (i Richard E. Bennett, "Which Is the Wisest Course? The Transformation in Mormon Temple Consciousness, 1870-1898," *BYU Studies Quarterly*, årg. 52, nr. 2 [2013], 22).

18. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Wilford Woodruff* (2004), 192-93.
19. President Wilford Woodruff, som er kjent for å være en av de største misjonærer gjennom tidene for de levende, sa om arbeidet for de døde: "Jeg betrakter denne del av vårt virke som en misjon av like stor betydning som å forkynne for de levende. De døde vil høre Guds tjeneres røst i åndeverdenen, og de kan ikke komme frem i den [første] oppstandelses morgen med mindre visse ordinanser er utført, for [dem]." Han sa også: "Det kreves like meget for å frelse en død person... som en levende" (*Læresetninger fra Kirkens presidenter – Wilford Woodruff*, 188).
20. President Howard W. Hunter oppfordret oss til å reise ofte til templet "for å nyte den personlige velsignelsen ved tilbedelse i templet og den hellighet og trygghet som finnes innenfor disse innvierte vegger ... Det er hellig for Herren. Det skulle være hellig for oss" ("Det store symbol på vårt medlemskap," *Lys over Norge*, mai. 1995, 5).
21. "Messages of Inspiration from President Thomas S. Monson," *Church News*, 29. des. 2013, 2.
22. Howard W. Hunter, "We Have a Work to Do," *Ensign*, mars 1995, 65.
23. *Merriam-Webster's Collegiate Dictionary*, 11. utg. (2003), "prison."
24. Lære og pakter 128:22; se også Lære og pakter 138:42. "Før verden ble til, tilveiebragte Herren det som gjør at åndene i [fengsel] kan bli forløst" (Index to the Triple Combination, "Prison").
25. Lære og pakter 128:24.
26. Se Brev fra Det første presidentskap, 8. okt. 2012; se også David A. Bednar, "Barnas hjerter skal vendes," *Liahona*, nov. 2011, 24-27; R. Scott Lloyd, "Find Our Cousins': Apostle [Neil L. Andersen] Counsels LDS Youth at RootsTech Conference," *Church News*, 16. feb. 2014, 8-9.
27. En studie viste nylig at en viktig prioritering for denne generasjonen er å leve et meningsfylt liv der de "gir til andre og orienterer seg mot en større hensikt" (Emily Esfahani Smith og Jennifer L. Aaker, "Millennial Searchers," *New York Times Sunday Review*, 1. des. 2013, 6).
28. Se Howard W. Hunter, "Et tempelmotivert folk," *Lys over Norge*, mai 1995, 2-7.
29. Statistikk fra Slekthistorisk avdeling.
30. Se Obadja 1:21.

Av **eldste Dallin H. Oaks**
i De tolv apostlers quorum

Prestedømmets nøkler og myndighet

Prestedømsnøkler veileder kvinner så vel som menn, og prestedømsordinanser og prestedømsmyndighet gjelder både kvinner og menn.

I.

På denne konferansen har vi sett at noen trofaste brødre har blitt avløst, og vi har oppholdt andre. I denne vekslingen som er så vanlig i Kirken, får vi ikke “nedrykk” når vi blir avløst, og vi får ikke “opprykk” når vi blir kalt. Det er ikke noe “opp eller ned” i Herrens tjeneste. Det er bare “fremover eller bakover”, og denne forskjellen er avhengig av hvordan vi mottar og handler på våre avløsninger og våre kall. Jeg presiderte en gang ved avløsningen av en ung stavspresident som hadde virket utmerket i ni år, og nå gledet seg over å bli avløst og over det nye kallet han og hans hustru hadde mottatt. De ble kalt som barnestueledere i menigheten. Bare i denne Kirken ville det bli ansett som like ærefullt!

II.

I en tale på en kvinnekongress sa Hjelpeforeningens president Linda K. Burton: “Vi håper å *innpode* i hver av oss et større ønske om å forstå prestedømmet bedre.”¹ Dette behovet gjelder oss alle, og jeg vil følge det

opp ved å tale om prestedømmets nøkler og myndighet. Siden disse emnene er like viktige for menn og kvinner, er jeg glad for at dette møtet blir kringkastet og publisert til alle medlemmer av Kirken. Prestedømmets kraft er til velsignelse for oss alle.

Prestedømsnøkler veileder kvinner så vel som menn, og prestedømsordinanser og prestedømsmyndighet gjelder både kvinner og menn.

III.

President Joseph F. Smith beskrev prestedømmet som “Guds kraft meddelt mennesket, ved hvilket mennesket kan virke på jorden for den menneskelige families frelse.”² Andre ledere har lært oss at prestedømmet er “den største kraft på jorden”. Det er den kraft som jorden ble skapt ved.”³ Skriftene lærer oss at “dette samme prestedømme som var i begynnelsen, skal også være ved verdens ende” (Moses 6:7). Dermed er prestedømmet den kraft ved hvilken vi vil gjenoppstå og gå videre til evig liv.

Den forståelse vi søker, begynner med å forstå prestedømmets nøkler. “Prestedømsnøkler er den myndighet Gud har gitt prestedøms[bærere] til å lede, kontrollere og styre bruken av hans prestedømme på jorden.”⁴ Hver handling eller ordinans i Kirken gjøres etter direkte eller indirekte godkjennelse av en som har nøklene til den funksjonen. Eldste M. Russell Ballard har forklart: “De som har prestedømsnøkler... gjør det bokstavelig talt mulig for alle som arbeider trofast under deres ledelse, å utøve prestedømsmyndighet og ha tilgang til prestedømmets kraft.”⁵

Ved å kontrollere utøvelsen av prestedømsmyndighet, virker prestedømsnøkler både forstørrende og begrensende. De forstørrer ved å gjøre prestedømsmyndighet og velsignelser tilgjengelig for alle Guds barn. De begrenser ved å styre hvem som mottar prestedømmets myndighet, hvem som skal inneha dets embeder og hvordan dets rettigheter og myndighet skal overdras. En person som har prestedømmet, kan for eksempel ikke

overdra sitt embede eller sin myndighet til en annen, uten godkjenning fra en som har nøklene. Uten denne godkjenningen ville ordinasjonen være ugyldig. Dette forklarer hvorfor en prestedømsbærer – uavhengig av embede – ikke kan ordinere et medlem av sin familie eller forrette nadverden i sitt eget hjem uten tillatelse fra den som innehar de aktuelle nøklene.

Med unntak av det hellige arbeidet som søstre gjør i templet under tempelpresidentens nøkler, som jeg skal beskrive senere, kan bare en som har et prestedømsembede, forrette i en prestedømsordinans. Alle godkjente prestedømsordinanser blir registrert i Kirkens opptegnelser.

Til syvende og sist innehas alle prestedømmets nøkler av vår Herre Jesus Kristus, hvis prestedømme det er. Han er den som bestemmer hvilke nøkler som skal delegeres til jordiske

mennesker, og hvordan disse nøklene skal brukes. Vi er vant til å tenke at alle prestedømmets nøkler ble overdratt til Joseph Smith i Kirtland tempel, men ifølge skriftstedet var alt som ble overdratt der, “nøklene til denne evangelieutdeling” (L&p 110:16). På generalkonferansen for mange år siden minnet president Spencer W. Kimball oss på at det finnes andre prestedømsnøkler som ikke har blitt gitt til menneskene på jorden, herunder nøklene til skapelse og oppstandelse.⁶

De guddommelige begrensningene som er satt på utøvelse av prestedømsnøkler, forklarer en viktig forskjell mellom avgjørelser innen Kirkens administrasjon og beslutninger som påvirker prestedømmet. Det første presidentskap og Det første presidentskaps og De tolv quorums råd, som presiderer over Kirken, har myndighet til å ta mange avgjørelser som påvirker

Kirkens retningslinjer og fremgangsmåter – saker som for eksempel hvor Kirkens bygninger skal stå, og alderskrav til misjonærtjeneste. Men selv om disse presiderende autoriteter innehar og utøver alle nøkler som er delegert til menneskene i denne evangelieutdeling, står de ikke fritt til å endre det guddommelig forordnede mønster at bare menn kan inneha embeder i prestedømmet.

IV.

Jeg kommer nå til emnet prestedømsmyndighet. Jeg begynner med de tre prinsippene jeg nettopp drøftet: (1) prestedømmet er Guds kraft delegert til mennesket for å handle til frelse for den menneskelige familie, (2) prestedømsmyndighet styres av prestedømsbærere som har prestedømsnøkler, og (3) ettersom Skriftene fastslår at “alle andre stillinger [og] embeder i kirken utledes av [Det melkisedekske] prestedømme” (L&p 107:5), foregår alt som gjøres under ledelse av disse prestedømsnøkler, med prestedømsmyndighet.

Hvordan angår dette kvinner? I en tale til Hjelpeforeningen sa president Joseph Fielding Smith, som da var president for De tolv apostlers quorum: “Selv om søstrene ikke har fått prestedømmet, det har ikke blitt overdratt til dem, betyr det ikke at Herren ikke har gitt dem myndighet ... En person, også søstre, kan motta myndighet til å gjøre visse ting i Kirken som er bindende og helt nødvendig for vår frelse, for eksempel det arbeidet som våre søstre gjør i Herrens hus. De får myndighet til å gjøre store og vidunderlige ting som er hellige for Herren, og akkurat like bindende som de vel-signelser som gis av menn som bærer prestedømmet.”⁷

I denne bemerkelsesverdige talen sa president Smith om og om igjen

at kvinner har fått myndighet. Til kvinnene sa han: "Dere kan tale med myndighet fordi Herren har gitt dere myndighet." Han sa også at Hjelpeforeningen "[har] fått kraft og myndighet til å gjøre veldig mange ting. Arbeidet de gjør, blir gjort ved guddommelig myndighet." Og Kirkens arbeid som utføres av kvinner eller menn, enten det er i templet eller i menigheter eller grener, gjøres naturligvis under ledelse av dem som har prestedømsnøkler. Følgelig forklarte president Smith om Hjelpeforeningen: "[Herren] har gitt dem denne storartede organisasjon hvor de har myndighet til å tjene under ledelse av biskopene i menighetene... for å ivareta våre medlemmers interesser både åndelig og timelig."⁸

Dermed er det riktig å si at Hjelpeforeningen ikke bare er en klasse for kvinner, men noe de tilhører – et guddommelig fastlagt tillegg til prestedømmet.⁹

Vi er ikke vant til å snakke om at kvinner har prestedømmets myndighet i sine kall i Kirken, men hvilken annen myndighet kan det være? Når en kvinne – ung eller gammel – blir beskikket til å forkynne evangeliet som heltidsmisjonær, blir hun gitt prestedømsmyndighet til å utføre en prestedømsfunksjon. Det samme gjelder når en kvinne blir beskikket til å virke som funksjonær eller lærer i en kirkeorganisasjon under ledelse av en som har prestedømmets nøkler. Den som virker i et embede eller kall som mottas fra en som har prestedømsnøkler, utøver prestedømsmyndighet når hun eller han utfører sine tildelte oppgaver.

Den som utøver prestedømsmyndighet, skulle glemme sine rettigheter og konsentrere seg om sitt ansvar. Det er et prinsipp som trengs i samfunnet for øvrig. Den berømte russiske forfatteren Aleksandr Solzjenitsyn skal ha

sagt: "Det er på tide... å forsvare menneskerettigheter, ja, men menneskeforpliktelser enda mer."¹⁰ Siste-dagers-hellige forstår sikkert at det å kvalifisere seg til opphøyelse ikke handler om å hevde rettigheter, men om å oppfylle ansvar.

V.

Herren har bestemt at bare menn skal ordineres til embeder i prestedømmet. Men slik forskjellige ledere i Kirken har understreket, er ikke

mennene "prestedommet".¹¹ Menn innehar prestedommet med en hellig plikt til å bruke det til velsignelse for alle Guds barn.

Den største kraft Gud har gitt sine sønner, kan ikke utøves uten at de blir ledsaget av en av hans døtre, for bare til sine døtre har Gud gitt evnen "til å skape legemer... slik at Guds hensikt og den store plan kan realiseres."¹² Dette er president J. Reuben Clarks ord.

Han fortsatte: "Dette er våre hustruer og mødres plass i den evige plan. De er ikke bærere av prestedømmet, de er ikke pålagt å utføre prestedømmets oppgaver og funksjoner. De blir heller ikke pålagt dets ansvar, men er arbeidere og organisatorer under dets myndighet, og får del i dets velsignelser, mottar støtte fra prestedømmets kraft og innehar en funksjon som guddommelig kalt, av like stor evig betydning på sin plass som selve prestedømmet."¹³

Med disse inspirerte ord talte president Clark om familien. Som nevnt i Familieerklæringen presiderer far i familien, og han og mor har egne ansvarsområder, men de er "forpliktet til å hjelpe hverandre som likeverdige partnere."¹⁴ Noen år før Familieerklæringen ga president Spencer W. Kimball denne inspirerte forklaringen: "Når vi taler om ekteskapet som et partnerskap, så la oss tale om ekteskapet som et *fullverdig* partnerskap. Vi ønsker ikke at våre kvinner i Kirken

skal være *tause* partnere eller *begrensede* partnere i denne evige oppgaven! Vær en *bidragsyter* og en *fullverdig* kompanjong.”¹⁵

I Guds øyne, enten det er i Kirken eller i familien, er kvinner og menn jevnbyrdige, men har forskjellige ansvarsområder.

Jeg avslutter med noen sannheter om prestedømmets velsignelser. I motsetning til prestedømmets nøkler og ordinasjoner i prestedømmet, er prestedømmets velsignelser tilgjengelig for kvinner og menn på samme vilkår. Den hellige ånds gave og templets velsignelser er kjente illustrasjoner av denne sannheten.

I sin innsiktsfulle tale under BYU Education Week i fjor sommer ga eldste M. Russell Ballard disse læresetningene:

“Kirkens lære stiller kvinner og menn likt, samtidig som den setter et skille mellom kvinner og menn. Gud ser ikke på noe kjønn som bedre eller viktigere enn det andre...

Når menn og kvinner drar til tempel, blir begge begavet med den samme kraft, som er prestedømmets kraft... Prestedømmets kraft og velsignelser er tilgjengelig for alle Guds barn.”¹⁶

Jeg vitner om Guds prestedømmets kraft og velsignelser, som er tilgjengelig for hans sønner og døtre på lik linje. Jeg vitner om prestedømmets myndighet, som virker i alle embeder og aktiviteter i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. Jeg vitner om den guddommelige ledede funksjon av prestedømmets nøkler, som innehas og utøves i sin fylde av vår profet og president Thomas S. Monson. Sist, men ikke minst, vitner jeg om vår Herre og Frelser Jesus Kristus, hvis prestedømme dette er og hvis tjenere vi er, i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Linda K. Burton, “Priesthood: ‘A Sacred Trust to Be Used for the Benefit of Men, Women, and Children’” (tale ved en kvinnekongress ved Brigham Young

- University, 3. mai 2013), 1; ce.byu.edu/cw/womensconference/transcripts.php.
2. Joseph F. Smith, *Gospel Doctrine*, 5. utg. (1939), 139.
3. Boyd K. Packer, “Prestedømmets kraft i hjemmet” (verdensomspennende opplæringsmøte for ledere, feb. 2012); lds.org/broadcasts; se også James E. Faust, “Prestedømmets kraft,” *Lys over Norge*, juli 1997, 41.
4. *Håndbok 2: Kirkens administrasjon* (2010), 2.1.1.
5. M. Russell Ballard, “Menn og kvinner i Herrens arbeid,” *Liahona*, april 2014, 48; se også *Døtre i mitt rike: Hjelpeforeningens historie og arbeid* (2011), 138.
6. Se Spencer W. Kimball, “Our Great Potential,” *Ensign*, mai 1977, 49.
7. Joseph Fielding Smith, “Relief Society – an Aid to the Priesthood,” *Relief Society Magazine*, jan. 1959, 4.
8. Joseph Fielding Smith, “Relief Society – an Aid to the Priesthood,” 4, 5; se også *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Fielding Smith* (2013), 302.
9. Se Boyd K. Packer, “Hjelpeforeningen,” *Lys over Norge*, juli 1998, 72; se også *Døtre i mitt rike*, 138.
10. Aleksandr Solzjenitsyn, “A World Split Apart” (tale ved en eksamensfest ved Harvard University, 8. juni 1978); se også Patricia T. Holland, “A Woman’s Perspective on the Priesthood,” *Ensign*, juli 1980, 25; *Lys over Norge*, juni 1982, 23; Dallin H. Oaks, “Rights and Responsibilities,” *Mercer Law Review*, årg. 36, no. 2 (vinteren 1985), 427–42.
11. Se James E. Faust, “Dere er alle sendt fra himmelen,” *Liahona*, nov. 2002, 113; M. Russell Ballard, “Dette er min gjerning og min herlighet,” *Liahona*, mai 2013, 19; Dallin H. Oaks, “Prestedømsmyndighet i familien og i Kirken,” *Liahona*, nov. 2005, 26. Vi sier noen ganger at Hjelpeforeningen er en “partner med prestedømmet”. Det ville være mer korrekt å si at i Herrens verk er Hjelpeforeningen og Kirkens kvinner “partnere med bærerne av prestedømmet”.
12. J. Reuben Clark jr., “Our Wives and Our Mothers in the Eternal Plan,” *Relief Society Magazine*, des. 1946, 800.
13. J. Reuben Clark jr., “Our Wives and Our Mothers,” 801.
14. “Familien – En erklæring til verden,” *Liahona*, nov. 2010, 129.
15. Spencer W. Kimball, “Søstrenes privilegier og ansvarsområder,” *Lys over Norge*, april 1979, 158.
16. M. Russell Ballard, *Liahona*, april 2014, 48; se også Sheri L. Dew, *Women and the Priesthood* (2013), særlig kapittel 6, for en verdifull utdypning av læresetningene som er fremsatt her.

Av **eldste Donald L. Hallstrom**
i De syttis presidentskap

Hva slags menn?

Hvilke endringer er nødvendige for at vi skal bli den slags menn som vi burde være?

Når vi ser for oss dette verdensomspennende møtet, blir vi minnet på at ingenting kan sammenlignes med denne forsamlingen – noe sted. Hensikten med prestedømmsmøtet på generalkonferansen er å lære prestedømsbærere hva slags menn vi skulle være (se 3 Nephi 27:27), og å inspirere oss til å nå dette idealet.

I mine år i Det aronske prestedømme på Hawaii for et halvt

århundre siden, og som misjonær i England, pleide vi å samles i møtehus for (med intens innsats) å lytte til prestedømmsmøtet ved hjelp av en telefonforbindelse. I de senere år har satellitter muliggjort sendinger til utvalgte steder i Kirken med de enorme parabolantennene, slik at vi kunne både høre og se møtene. Vi var dypt imponert over den teknologien! Få kunne ha forestilt seg dagens verden, der alle som har tilgang til

Internett med en smarttelefon, et nettbrett eller en datamaskin, kan motta budskapene fra dette møtet.

Men denne vesentlig økte tilgangen til Herrens tjeneres røst, som er det samme som Herrens egen røst (se L&p 1:38), har liten verdi med mindre vi er villige til å motta ordet (se L&p 11:21) og deretter følge det. Enkelt sagt blir hensikten med generalkonferansen og prestedømmsmøtet bare oppfylt dersom vi er villige til å handle – hvis vi er villige til å forandre oss.

For noen tiår siden var jeg biskop. Over en lengre periode møtte jeg en mann i menigheten som var mange år eldre enn meg. Denne mannen hadde et problemfylt forhold til sin hustru og hadde mistet kontakten med barna. Han slet med å holde på en jobb, hadde ingen nære venner og opplevde omgang med menighetens medlemmer så vanskelig at han var uvillig til å tjene i Kirken. I løpet av en intens diskusjon om utfordringene i livet hans, lente han seg mot meg – som sin konklusjon på våre mange samtaler – og sa: “Biskop, jeg har kort lunte, og det er bare sånn jeg er!”

Denne uttalelsen sjokkerte meg den kvelden og har hjemsoekt meg siden. Da denne mannen bestemte seg – når noen av oss konkluderer med – “Det er bare sånn jeg er”, gir vi opp vår evne til å forandre oss. Vi kan like gjerne heise det hvite flagget, legge ned våpnene, erkjenne nederlaget og overgi oss – enhver utsikt til å vinne er borte. Selv om noen av oss kanskje tror at dette ikke beskriver oss, viser vi kanskje alle med minst en eller to dårlige vaner at “Det er bare sånn jeg er.”

Vel, vi møtes på dette prestedømmsmøtet fordi den vi er, ikke er den vi kan bli. Vi møtes her i kveld i Jesu Kristi navn. Vi møtes med tillit til at hans forsoning gir hver og en av oss – uansett svakheter, skrøpeligheter eller

å motta Det melkisedekske prestedømme og utføre en heltidsmisjon. I 1986 ble han ordinert til eldste og kalt til å virke i India. Det var ikke lett å gå – men han gjorde sitt beste med en stokk i hver hånd. Han falt ofte – men det var aldri snakk om å gi opp. Han hadde bestemt seg for å utføre en misjon hederlig og hengivent, og det gjorde han.

Da vi møtte bror Nulu, nesten 20 år etter hans misjon, tok han muntert imot oss der veien sluttet, og ledet oss langs en ujevn sti til hjemmet på to rom som han delte med sin hustru og tre barn. Det var en ekstremt varm og ubehagelig dag. Han gikk fortsatt med store vanskeligheter, men det var ingen selvmedlidenhet. Ved sin egen flid har han blitt lærer, og underviser barna i landsbyen. Da vi kom inn i hans beskjedne hus, ledet han meg umiddelbart til et hjørne og fant frem en eske som inneholdt hans viktigste eiendeler. Han ville at jeg skulle se et papir. Der sto det: “Med gode ønsker og velsignelser til eldste Nulu, en tapper og glad misjonær; [datert] 25. juni 1987. [Signert] Boyd K. Packer.” Ved den anledningen, da daværende eldste Packer besøkte India og talte til en gruppe misjonærer, bekreftet han for eldste Nulu hans muligheter. I hovedsak fortalte bror Nulu meg den dagen i 2006 at evangeliet hadde forandret ham – permanent!

På dette besøket til familien Nulus hjem ble vi ledsaget av misjonspresidenten. Han var der for å intervju bror Nulu, hans hustru og hans barn – slik at foreldrene kunne motta sin begavelse og bli beseglet, og at barna kunne bli beseglet til sine foreldre. Vi fortalte også familien at vi hadde ordnet det slik at de kunne reise til Hong Kong Kina tempel for å motta disse ordinansene. De gråt av glede da deres etterlengtede drøm skulle gå i oppfyllelse.

avhengighet – evnen til å forandre oss. Vi møtes i håp om at vår fremtid, uansett fortid, kan bli bedre.

Når vi deltar på dette møtet med “ærlig hensikt” om å forandre oss (Moroni 10:4), har Ånden full tilgang til vårt hjerte og sinn. Slik det ble åpenbart for profeten Joseph Smith: “Og det skal skje at i den grad de... utøver tro på meg” – husk at tro er et kraftens og handlingens prinsipp – “vil jeg utøse min Ånd over dem på den dag de kommer sammen” (L&P 44:2). Det betyr i kveld!

Hvis dere tror at deres utfordringer er uoverstigelige, la meg fortelle

dere om en mann vi møtte i en liten landsby utenfor Hyderabad i India i 2006. Denne mannen viste en forbillig villighet til forandring. Appa Rao Nulu ble født på landsbygden i India. Da han var tre år gammel, fikk han polio og ble fysisk funksjonshemmet. Samfunnet hans lærte ham at mulighetene hans var sterkt begrenset. Men som ung voksen møtte han våre misjonærer. De lærte ham om en større mulighet, både i dette livet og i evigheten som kommer. Han ble døpt og bekreftet som medlem av Kirken. Med et betydelig større perspektiv satte han seg som mål

Hva forventes av en bærer av Guds prestedømme? Hvilke endringer er nødvendige for at vi skal bli den slags menn vi burde være? Jeg har tre forslag:

1. Vi må være prestedømsmenn! Enten vi er unge menn med Det aronske prestedømme eller menn med Det melkisedekske prestedømme, må vi være prestedømsmenn og vise åndelig modenhet fordi vi har inngått pakter. Paulus sa: "Da jeg var barn, talte jeg som et barn, tenkte jeg som et barn, dømte jeg som et barn. Men da jeg ble mann, la jeg av det barnslige" (1 Korinterbrev 13:11). Vi skulle være annerledes fordi vi har prestedømmet – ikke arrogante eller hovmodige eller nedlatende, men ydmyke, lærevillige og saktmodige. Å motta prestedømmet og dets forskjellige embeder burde bety noe for oss. Det burde ikke være et overfladisk "overgangsrituale" som automatisk finner sted ved visse aldre, men en hellig pakthandling som gjøres gjennomtenkt. Vi burde føle oss så privilegert og så takknemlig at alle våre handlinger viser det. Hvis vi bare en

sjelden gang tenker på prestedømmet, må vi forandre oss.

2. Vi trenger å utføre tjeneste! Det sentrale med hensyn til å bære prestedømmet, er å foredle vårt kall (se L&p 84:33) ved å tjene andre. Å unngå vår viktigste oppgave som er å tjene vår hustru og våre barn, å ikke ta imot eller passivt utføre kall i Kirken, eller ikke bry oss om andre med mindre det er praktisk, er ikke den vi skulle være. Frelseren erklærte: "Du skal elske Herren din Gud av hele ditt hjerte og av hele din sjel og av all din fornuft og av all din makt" (Matteus 22:37), og tilføyde senere: "Dersom du elsker meg, skal du tjene meg" (L&p 42:29). Egoisme er det motsatte av prestedømsansvar, og hvis det er et personlighetstrekk vi har, må vi forandre oss.

3. Vi må være verdige! Jeg har kanskje ikke eldste Jeffrey R. Hollands evne, da han talte på et prestedømsmøte for noen år siden, til å "stå ansikt til ansikt med dere, med akkurat nok glød... til å svi øyenbrynene deres" ("Vi er alle kalt," *Liahona*, nov. 2011, 45), men, kjære brødre, vi må våkne opp til hvordan allment akseptert praksis i verden

kveler vår kraft i prestedømmet. Hvis vi tror vi kan ha den minste befattning med pornografi, brudd på kyskhetsloven eller uærlighet i noen form, uten at det påvirker familien negativt, blir vi bedratt. Moroni uttalte: "Se til at dere er verdige i alt dere gjør" (Mormon 9:29). Herren befalte kraftfullt: "Og nå gir jeg dere en befaling at dere skal ta dere i vare og gi flittig akt på det evige livs ord" (L&p 84:43). Hvis det er noen uoppgjorte synder som hindrer vår verdighet, må vi forandre oss.

Det eneste komplette svar på spørsmålet Jesus Kristus stilte: "Hva slags menn burde dere være?" er det ene han kort, konsist og dypsindig ga: "Likesom jeg er" (3 Nephi 27:27). Oppfordringen "kom til Kristus og bli fullkommengjort i ham" (Moroni 10:32), både krever og forventer en forandring. Heldigvis har han ikke overlatt oss til oss selv. Og hvis menneskene kommer til meg, vil jeg vise dem deres svakhet ... Da vil jeg la det svake bli til styrke" (Ether 12:27). Hvis vi stoler på Frelserens forsoning, kan vi forandre oss. Det er jeg sikker på. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

Av **Randall L. Ridd**

Annenrådgiver i Unge menns generalpresidentskap

Den utvalgte generasjon

Dere ble utvalgt til å delta i hans arbeid på denne tid fordi han stoler på at dere tar de rette valgene.

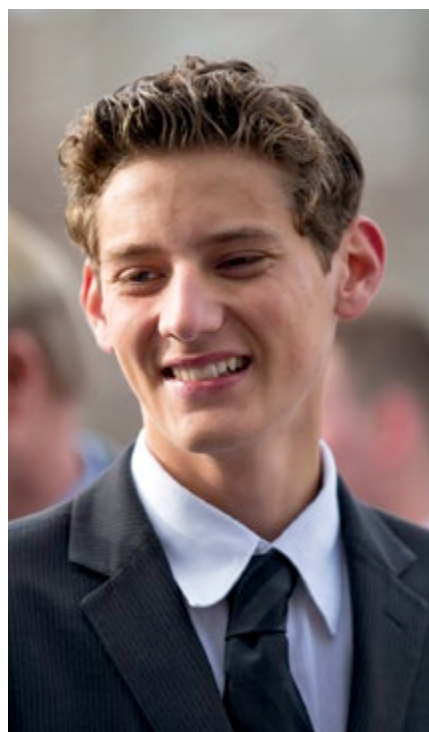
Unge menn, dere har sikkert hørt før at dere er en “utvalgt ætt”, noe som betyr at Gud valgte og forberedte dere til å komme til jorden i denne tid i en stor hensikt. Jeg vet at dette er sant. Men i kveld vil jeg tale til dere som den “utvalgte generasjon”, fordi aldri før i historien har enkeltpersoner vært velsignet med så mange valgmuligheter. Flere valg betyr flere muligheter. Flere muligheter betyr større potensial til å gjøre godt og, dessverre, også ondt. Jeg tror at Gud har sendt dere hit på denne tiden fordi han stoler på at dere skal klare å skjelne mellom de svimlende valgmulighetene som finnes.

I 1974 sa president Spencer W. Kimball: “Jeg tror at Herren er ivrig etter å gi oss oppfinnelser som vi legfolk knapt har fått et glimt av” (“When the World Will Be Converted,” *Ensign*, okt. 1974, 10).

Og det har han gjort! Dere vokser opp med et av de beste verktøyene til å gjøre godt i menneskets historie: Internett. Men det gir oss også en omfattende buffet av valg. Overfloden av valg medfører en like stor del ansvar. Det letter deres tilgang til både det aller beste og det aller verste som

verden har å tilby. Med det kan dere utrette store ting på kort tid, eller dere kan bli fanget i endeløse løkker av trivialiteter som kaster bort tiden og forringer deres potensial. Med et klikk på en knapp kan dere få tilgang til alt dere måtte ønske. Dette er nøkkelen – hva er det deres hjerte ønsker? Hva blir dere tiltrukket av? Hvor vil deres ønsker lede dere?

Husk at Gud “gir menneskene ifølge deres ønske” (Alma 29:4), og at han

“vil dømme alle mennesker etter deres gjerninger – etter deres hjerters ønsker” (L&P 137:9; se også Alma 41:3).

Eldste Bruce R. McConkie har sagt: “I reell, men overført betydning er *livets bok* oppteignelsen over menneskenes handlinger som er skrevet i deres egen kropp ... Det vil si, hver tanke, hvert ord og hver gjerning har en [effekt] på menneskekroppen, alle disse setter sine spor, spor som kan leses av Ham som er Evig, like lett som ordene i en bok kan leses” (*Mormon Doctrine*, 2. utg. [1966], 97).

Internett registrerer også deres ønsker, uttrykt i form av søk og klikk. Det finnes skarer av dem som venter på å oppfylle disse ønskene. Når dere surfer på Internett, etterlater dere spor – hva dere kommuniserer, hvor dere har vært, hvor lenge dere har vært der og hva som interesserer dere. På denne måten skapes det en nettprofil av dere – på en måte nettversjonen av livets bok. Som i livet vil Internett gi dere mer og mer av det dere søker. Hvis deres ønsker er rene, kan Internett foredle dem og gjøre det stadig enklere å engasjere seg i verdige sysler. Men det motsatte er også tilfelle.

Eldste Neal A. Maxwell beskrev det slik:

“Det vi bevisst ønsker over tid, vil avgjøre hva vi til sist vil bli og hva vi vil motta i evigheten ...

... Kun ved å kultivere og videreutvikle våre ønsker kan de bli våre allierte istedenfor våre fiender!” (“Efter [våre] hjerters ønsker,” *Lys over Norge*, jan. 1997, 20).

Mine unge brødre, hvis dere ikke er føre var og styrer deres ønsker, vil verden gjøre det for dere. Hver dag forsøker verden å påvirke deres ønsker, lokke dere til å kjøpe noe, klikke på noe, spille noe, lese eller se på noe. Til syvende og sist er valget deres. Dere har handlefrihet. Det er evnen til ikke

bare å følge deres ønsker, men også til å foredle, rense og forbedre deres ønsker. Handlefrihet er deres kraft til å bli noe. Hvert valg bringer dere nærmere eller lenger bort fra det dere er ment å bli, hvert klikk har betydning. Tenk alltid etter: "Hvor vil dette valget føre meg?" Utvikle evnen til å se lenger enn til øyeblikket.

Satan ønsker å kontrollere deres handlefrihet slik at han kan kontrollere hva dere blir. Han vet at en av de beste måtene å gjøre dette på er ved å fange dere med vanedannende adferd. Deres valg avgjør om teknologien vil styrke dere eller slavebinde dere.

Jeg skal gi dere fire prinsipper for å hjelpe dere, den utvalgte generasjon, å styre deres ønsker og veilede deres bruk av teknologi.

For det første: Å vite hvem dere egentlig er, gjør avgjørelser lettere.

Jeg har en venn som har lært denne sannheten på en svært personlig måte. Hans sønn ble oppdratt i evangeliet, men han syntes å være på villspor åndelig sett. Han avslø ofte muligheter til å utøve prestedømmet. Hans foreldre ble skuffet da han erklærte at

han hadde bestemt seg for ikke å reise på misjon. Min venn ba innstendig for sønnen sin, i håp om at han ville oppleve en forandring i hjertet. Dette håpet ble knust da sønnen bekjentgjorde at han var forlovet og skulle gifte seg. Faren tryglet sønnen om å motta sin patriarkalske velsignelse. Sønnen gikk til slutt med på det, men insisterte på å besøke patriarken alene.

Da han kom hjem etter velsignelsen, var han veldig følelsesladet. Han tok kjæresten med utenfor der de kunne snakke på tomannshånd. Faren kikket ut av vinduet og så det unge paret tørke hverandres tårer.

Senere fortalte sønnen faren hva som hadde skjedd. Full av følelser forklarte han at under velsignelsen hadde han fått et glimt av hvem han var i den førjordiske verden. Han så hvor tapper og innflytelsesrik han var med hensyn til å overtale andre til å følge Kristus. Hvordan kunne han unnlate å reise på misjon når han visste hvem han var?

Unge menn, husk hvem dere egentlig er. Husk at dere bærer det hellige prestedømmet. Dette vil inspirere dere til å ta riktige valg når dere bruker Internett og gjennom hele livet.

For det annet: Koble til kraftens kilde

I hånden holder dere tidenes visdom – og ikke minst profetenes ord fra gammeltestamentlig tid til Thomas S. Monson. Men hvis dere ikke regelmessig lader mobiltelefonen, er den ubrukelig, og dere føler dere forlatt og isolert. Dere ville aldri latt det gå en eneste dag uten å lade batteriet.

Så viktig som det enn er å gå hjemmefra hver dag med en fullt oppladet mobiltelefon, er det langt viktigere å være fulladet åndelig. Hver gang dere kobler til telefonen, kan dere bruke den som en påminnelse om å tenke etter om dere har koblet til den viktigste kilden til åndelig kraft – bønn og skriftstudium, som vil lade dere med inspirasjon gjennom Den hellige ånd (se L&P 11:12–14). Dette vil hjelpe dere å kjenne Herrens sinn og vilje for å ta de små, men viktige daglige valg som avgjør deres retning. Mange av oss stopper umiddelbart med det vi holder på med for å lese en tekstmelding – burde vi ikke legge enda mer vekt på meldinger fra Herren? Å forsømme å koble oss til denne kraften burde være utenkelig for oss (se 2 Nephi 32:3).

For det tredje: Å eie en smarttelefon gjør deg ikke smart, men å bruke den klokt kan gjøre det.

Unge menn, ikke gjør dumme ting med smarttelefonen. Dere vet hva jeg mener (se Mosiah 4:29). Det finnes utallige måter teknologi kan distrahere dere fra det som er viktigst på. Følg ordtakene "Vær der du er, når du er der." Når du kjører, kjør. Når du er i klassen, fokuser på leksjonen. Når du er sammen med venner, gi dem din oppmerksomhet. Hjernen kan ikke konsentrere seg om to ting på en gang. Multitasking innebærer bare raskt å skifte fokus fra én ting til en annen. Et gammelt ordtak lyder: "Hvis du jager to kaniner, får du ikke tak i noen av dem."

For det fjerde: Herren sørger for teknologi for å oppnå sine hensikter.

Den guddommelige hensikten med teknologien er å fremskynde arbeidet med å frelse sjeler. Som medlemmer av den utvalgte generasjon forstår dere teknologi. Bruk den til å fremskynde deres utvikling mot fullkommenhet. Fordi dere har fått mye, må dere også gi (se "Fordi jeg er blitt meget gitt," *Salmer*, nr. 141). Herren forventer at dere bruker disse flotte verktøyene til å bringe hans verk til neste nivå, til å spre evangeliet på en måte som min generasjon ikke kunne forestille seg. Der tidligere generasjoner påvirket sine naboer og sin by, har dere evnen gjennom Internett og sosiale medier til å nå utover landegrensene og påvirke hele verden.

Jeg vitner om at dette er Herrens kirke. Dere ble utvalgt til å delta i hans arbeid på denne tid fordi han stoler på at dere tar de rette valgene. Dere er den utvalgte generasjon. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

Av president Dieter F. Uchtdorf

Annenrådgiver i Det første presidentskap

Sover du gjennom gjenopprettelsen?

Det står for mye på spill til at vi som enkeltpersoner, familier og som Kristi Kirke bare skal yte halvhjertet innsats for dette hellige verk.

For nesten 200 år siden ble den amerikanske novellen "Rip Van Winkle" umiddelbart en klassiker. Hovedpersonen, Rip, er en lite ambisiøs mann som er svært flink til å unngå to ting: arbeid og sin hustru.

En dag han er på tur i fjellet med hunden, oppdager han en gruppe merkelig kledde menn som drikker og spiller spill. Etter å tatt imot litt alkohol fra dem, blir Rip søvnig og lukker øynene et øyeblikk. Når han åpner øynene igjen, blir han overrasket over at hunden er borte, geværet har rustet, og nå har han langt skjegg.

Rip kommer seg hjem til landsbyen, bare for å oppdage at alt er forandret. Hans hustru er død, hans venner er borte, og portrettet av kong George III i vertshuset har blitt

erstattet av et portrett av en mann han ikke gjenkjenner – av general George Washington.

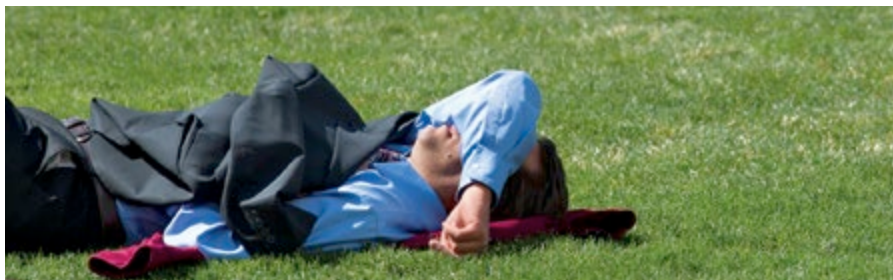
Rip Van Winkle hadde sovet i 20 år! Dermed hadde han gått glipp av en av de mest spennende periodene i landets historie – han hadde sovet gjennom den amerikanske revolusjon.

I mai 1966 brukte dr. Martin Luther King jr. denne historien som en illustrasjon for sin tale "Sov ikke gjennom revolusjonen."¹

I dag ønsker jeg å bruke samme tema og stille et spørsmål til alle oss som bærer Guds prestedømme: Sover dere gjennom gjenopprettelsen?

Vi lever under gjenopprettelsen

Noen ganger tenker vi på evangeliets gjengivelse som noe som er

fullført, allerede bak oss – Joseph Smith oversatte Mormons bok, han mottok prestedømmets nøkler, Kirken ble organisert. I virkeligheten er gjenopprettelsen en pågående prosess – vi lever i den akkurat nå. Den omfatter “alt som Gud har åpenbart, alt som han nå åpenbarer”, og de “mange store og viktige ting” som han fortsatt vil åpenbare.² Brødre, den spennende utviklingen i dag er en del av den lenge bebudede forberedelsesperioden som vil kulminere i vår Frelser Jesu Kristi strålende gjenkomst.

Dette er en av de mest bemerkelsesverdige periodene i verdens historie! Oldtidens profeter higet etter å se vår tid.

Når vår tid i jordelivet er over, hvilke erfaringer vil vi kunne fortelle om med hensyn til vårt eget bidrag til denne viktige perioden av livet, og for å fremme Herrens verk? Vil vi være i stand til å si at vi brettet opp ermene og arbeidet av hele vårt hjerte, av all makt, sinn og styrke? Eller må vi innrømme at vår rolle stort sett var å være iakttagere?

Jeg antar at det finnes en rekke grunner til at det er lett å bli litt søvnnig med hensyn til å bygge opp Guds rike. La meg nevne tre store. Mens

jeg gjør det, vil jeg oppfordre dere til å grunne på om noen av dem gjelder dere. Hvis dere ser rom for forbedring, ber jeg dere overveie hva dere kan gjøre for å forandre dere til det bedre.

Selviskhet

Den første er selviskhet.

De som er selviske, søker sine egne interesser og fornøyer seg fremfor alt annet. Det sentrale spørsmålet for en selvisk person er “Hva tjener jeg på det?”

Brødre, jeg er sikker på at dere forstår at denne holdningen er klart i strid med den ånd som er nødvendig for å bygge opp Guds rike.

Når vi søker egen nytte fremfor uselvisk tjeneste, vil våre prioriteringer rette seg mot egen anerkjennelse og fornøyelse.

Tidligere generasjoner hadde sin kamp med varianter av egoisme og narsissisme, men i dag tror jeg vi gir dem betydelig konkurranse. Er det en tilfeldighet at Oxford Dictionary nylig erklærte “selfie” som årets ord?³

Naturligvis har vi alle et ønske om anerkjennelse, og det er ikke noe galt i å slappe av og hygge oss. Men når det å søke “verdens vinning og ros”⁴ er

en sentral del av vår motivasjon, vil vi gå glipp av de forløsende og gledelige opplevelsene som kommer når vi gir generøst av oss selv til Herrens verk.

Hva er løsningen?

Svaret finnes, som alltid, i Kristi ord:

“Den som vil følge etter meg, han må fornekte seg selv, ta sitt kors opp og følge meg.

For den som vil berge sitt liv, skal miste det. Men den som mister sitt liv for min skyld og for evangeliets skyld, skal berge det.”⁵

De som helhjertet overlater sitt liv til vår Frelser og tjener Gud og medmennesker, oppdager en rikdom og fylde i livet som den selviske eller egoistiske aldri vil oppleve. Den selviske gir av seg selv. Dette kan være små gaver av kjærlighet som øver stor innflytelse til det gode: et smil, et håndtrykk, en klem, tid til å lytte, et hyggelig ord til oppmuntring eller et tegn på omsorg. Alle disse gode gjerningene kan forandre hjerter og liv. Når vi benytter oss av de ubegrensede mulighetene til å vise kjærlighet og yte tjeneste for våre medmennesker, herunder vår ektefelle og familie, vil vår evne til å elske Gud og tjene andre øke betraktelig.

De som tjener andre, vil ikke sove gjennom gjenopprettelsen.

Avhengighet

En annen ting som kan få oss til å gå i søvne gjennom denne betydningsfulle perioden, er avhengighet.

Avhengighet begynner ofte nesten umerkelig. Avhengighet er tynne tråder av gjentatt handling som trækles sammen til vanens tykke bånd. Dårlige vaner har potensial til å bli altoppslukende avhengighet.

Avhengighetens bindende lenker kan innta mange former, som pornografi, alkohol, sex, narkotika, tobakk, gambling, mat, arbeid, Internett eller kunstig virkelighet. Satan, vår felles fiende, har mange favorittverktøy han bruker til å berøve oss for våre guddommelige muligheter til å utføre våre oppgaver i Herrens rike.

Det er trist for vår himmelske Fader å se hvor villige noen av hans edle sønner er til å rekke frem håndledene for å akseptere avhengighetens ødeleggende lenker.

Brødre, vi bærer den allmektige Guds evige prestedømme. Vi er virkelig sønner av Den aller høyeste og er begavet med usigelige muligheter. Det er meningen at vi skal kunne bevege oss fritt gjennom himlene. Vi er ikke ment å være lenket til jorden, fanget i tvangstrøyer som vi selv har laget.

Hva er løsningen?

Det første vi må forstå er at avhengighet er mye lettere å hindre enn å helbrede. Med Frelserens ord: "Ikke [la] noen av disse ting komme inn i deres hjerte."⁶

For mange år siden ble president Thomas S. Monson og jeg tilbudt en omvisning på Air Force One – det storartede flyet som frakter USAs president. Det var møysommelige sikkerhetskontroller av Secret Service, og jeg smilte litt da agenter ransaket vår kjære profet før ombordstigning.

Fartøysjefen inviterte meg så til å ta kapteinsetet. Det var en spesiell opplevelse igjen å få sitte ved spakene i et fantastisk fly av samme

type som jeg hadde fløyet i så mange år. Minner om flygninger over hav og kontinenter fylte mitt hjerte og sinn. Jeg så for meg spennende avganger og landinger på flyplasser over hele verden.

Nesten ubevisst la jeg hendene på de fire gasspakene på 747-flyet. Akkurat da hørte jeg en avholdt og umiskjennelig røst bak meg – Thomas S. Monsons.

"Dieter," sa han, "ikke tenk på det engang."

Jeg innrømmer ingenting, men det kan være at president Monson leste tankene mine.

Når vi blir fristet til å gjøre ting vi ikke skulle gjøre, la oss lytte til kjærlige advarsler fra betrodde familiemedlemmer og venner, vår kjære profet og alltid Frelseren.

Det beste forsvar mot avhengighet er å aldri begynne.

Men hva med dem som befinner seg i avhengighetens grep?

Vit først og fremst at det finnes håp. Søk hjelp fra deres nærmeste, Kirkens

ledere og kvalifiserte rådgivere. Kirken gir hjelp til rehabilitering for avhengighet gjennom Kirkens lokale ledere, Internett⁷ og i noen områder Kirkens familiekontor.

Husk alltid at med Frelserens hjelp kan dere bryte avhengighetens bånd. Det kan være en lang og vanskelig vei, men Herren vil ikke gi dere opp. Han er glad i dere. Jesus Kristus led forsoningen for å hjelpe dere å forandre dere, for å befri dere fra syndens fangenskap.

Det viktigste er å fortsette å prøve – og noen ganger må det flere forsøk til for å lykkes. Ikke gi opp. Ikke mist troen. Hold dere nær til Herren, og han vil gi dere makt til befrielse. Han vil gjøre dere fri.

Mine kjære brødre, hold dere alltid langt unna vaner som kan føre til avhengighet. De som gjør det, vil være i stand til å vie sitt hjerte, sin makt, sitt sinn og sin styrke til tjeneste for Gud.

De vil ikke sove gjennom gjenopprettelsen.

Konkurrerende prioriteringer

En tredje hindring for å engasjere oss fullt ut i dette arbeidet er de mange konkurrerende prioriteringene vi står overfor. Noen av oss er så opptatt at vi føler oss som en vogn trukket av et dusin arbeidsdyr – som alle drar i forskjellige retninger. En masse energi forbrukes, men vognen kommer ingen vei.

Ofte legger vi vår beste innsats i en hobby, en idrett, yrkesrettede interesser og saker som angår lokalsamfunnet eller politikk. Alle disse tingene kan være gode og hederlige, men overlater de oss tid og energi til det som skulle være våre høyeste prioriteringer?

Hva er løsningen?

Igen kommer den fra Frelserens ord:

“Du skal elske Herren din Gud av hele ditt hjerte og av hele din sjel og av all din forstand.

Dette er det største og første bud.

Men et annet er like stort: Du skal elske din neste som deg selv.”⁸

Alt annet i livet skulle komme i andre rekke i forhold til disse to store prioriteringene.

Selv i tjeneste i Kirken er det lett å bruke mye tid på ren rutine uten kjernen og substansen i det å være disippel.

Brødre, vi som prestedømsbærere har forpliktet oss til å være et folk som elsker Gud og vår neste, og som er vilige til å vise denne kjærligheten med ord og gjerning. Dette er kjernen i den vi er som Jesu Kristi disipler.

De som lever opp til disse prinsippene, vil ikke sove gjennom gjenopprettelsen.

Et kall til å våkne

Apostelen Paulus skrev: “Våkn opp, du som sover! Stå opp fra de døde, og Kristus skal lyse for deg.”⁹

Mine kjære venner, vit at dere er lysets sønner.

Tillat ikke selviskhet! Tillat ikke vaner som kan føre til avhengighet! La ikke konkurrerende prioriteringer få lulle dere inn i likegyldighet eller løsrivelse fra velsignet disippelskap og foredlende prestedømsstjeneste!

Det står for mye på spill til at vi som enkeltpersoner, familier og som Kristi kirke bare skal yte halvhjertet innsats for dette hellige verk.

Å være en Jesu Kristi disippel er ikke noe man gjør en gang i uken eller en gang om dagen. Det er noe man forplikter seg til en gang for alle.

Herrens løfte til hans sanne prestedømsbærere er nesten for stort til å fatte.

De som er trofaste mot Det aronske og Det melkisedekske prestedømme og foredler sine kall, “er helliggjort av Ånden til fornyelse av sine legemer.” Derfor vil alt som vår Fader har, bli gitt dem.¹⁰

Jeg vitner om at den rensende kraften i Jesu Kristi forsoning og Den hellige ånds forvandlende kraft kan helbrede og redde menneskeheten. Det er vårt privilegium, vår hellige plikt og vår glede å gi akt på Frelserens kall og følge ham med et villig sinn og av hele vårt hjerte. La oss “ryst[e] av de lenker [vi] er bundet med, og kom[me] frem ut av mørket, og stå opp fra støvet.”¹¹

La oss være våkne og ikke bli trette av å gjøre godt, for vi “legger grunnvollen til et stort verk.”¹² Vi forbereder Frelserens gjenkomst. Brødre, når vi tilføyer lyset av vårt eksempel som et vitnesbyrd om skjønnheten og kraften i gjengitt sannhet, vil vi ikke sove gjennom gjenopprettelsen. Dette vitner jeg om, og jeg gir dere min velsignelse i vår Mester Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Martin Luther King jr., “Don’t Sleep Through the Revolution” (forelesning på generalforsamlingen i Unitarian Universalist Association, Hollywood, Florida, 18. mai 1966).
2. 9. trosartikkel.
3. Se blog.oxforddictionaries.com/press-releases/oxford-dictionaries-word-of-the-year-2013.
4. 2 Nephi 26:29.
5. Markus 8:34–35.
6. 3 Nephi 12:29.
7. Se for eksempel lds.org/topics/addiction.
8. Matteus 22:37–39.
9. Efeserne 5:14.
10. Se Lære og pakter 84:33, 38.
11. 2 Nephi 1:23.
12. Se Lære og pakter 64:33.

Av president Henry B. Eyring

Førsterådgiver i Det første presidentskap

Prestedømsmannen

Man kan være et godt forbilde, et gjennomsnittlig eller et dårlig forbilde. Dere tror kanskje ikke det spiller noen rolle for dere, men det gjør det for Herren.

Vi har alle helter, spesielt når vi er unge. Jeg er født og oppvokst i Princeton i New Jersey. De mest kjente sportslagene i nærheten av der vi bodde, holdt til i New York City. Det var hjemmet til tre profesjonelle baseballag den gangen for lenge siden: Brooklyn Dodgers, New York Giants og New York Yankees. Philadelphia var enda nærmere oss, og var hjemmet til baseballagene Athletics og Phillies. Det var mange mulige baseballhelter for meg på disse lagene.

Joe DiMaggio, som spilte for New York Yankees, ble min baseballhelt. Når mine brødre og mine venner spilte baseball på skolens område ved siden av huset vårt, prøvde jeg å svinge balltreet slik jeg trodde Joe DiMaggio gjorde det. Dette var før vi

fikk TV (dette er oldtidshistorie), så jeg hadde bare bilder fra aviser å bruke til å kopiere slagteknikken hans.

I min oppvekst kjørte far meg til Yankee Stadium. Dette var den eneste gangen jeg så Joe DiMaggio spille. Som om jeg fortsatt var der, kan jeg se ham for meg svinge balltreet og se den hvite baseballen fly rett opp på tribunen ved midtbanen.

Baseballferdighetene mine kom aldri i nærheten av dem min barndomshelt hadde. Men de få gangene jeg traff en baseball bra, kopierte jeg det kraftige slaget hans så godt jeg kunne.

Når vi velger helter, begynner vi å kopiere, bevisst eller ubevisst, det vi beundrer mest hos dem.

Heldigvis ga mine kloke foreldre meg store helter i min barndom.

Min far tok meg bare med til Yankee Stadium én gang for å se min baseballhelt spille, men hver søndag lot han meg iakttå en prestedømsmann som ble en helt. Denne helten formet mitt liv. Far var grenspresident i den lille grenen som møttes hjemme hos oss. Slik at hvis man kom ned i første etasje på søndag morgen, var man i kirken. Grenen hadde aldri mer enn 30 personer tilstede.

Det var en ung mann som kjørte sin mor hjem til oss til møtene, men han kom aldri inn. Han var ikke medlem. Det var far som lyktes ved å gå ut til ham hvor han parkerte bilen og invitere ham inn i vårt hjem. Han ble døpt og ble min første og eneste leder i Det aronske prestedømme. Han ble min prestedømsfelt. Jeg husker fortsatt treskulpturen han ga meg som belønning etter at vi hadde gjennomført et prosjekt med å sage ved til en enke. Jeg har prøvd å være som ham når jeg gir berettiget ros til en Guds tjener.

Jeg valgte en annen helt i den lille grenen av Kirken. Han var en marineinfanterist som kom til møtene våre i sin grønne uniform. Det var krig, så det i seg selv gjorde ham til min helt. Han hadde blitt sendt til Princeton

University av Marineinfanteriet for å videreutdanne seg. Men langt mer enn å beundre hans militære uniform, så jeg ham spille på Palmer Stadium som kaptein for Princeton Universitys fotballag. Jeg så ham spille på universitetets basketballag, og jeg så ham også spille som stjernemottaker på baseballaget deres.

Men ikke minst kom han hjem til meg i løpet av uken for å lære meg å skyte en basketball med både venstre og høyre hånd. Han fortalte meg at jeg ville trenge den ferdigheten fordi jeg en dag ville spille basketball på gode lag. Jeg var ikke klar over det da, men i mange år var han for meg et eksempel på en ekte prestedømsmann.

Hver av dere vil være et eksempel på en prestedømsmann, enten dere ønsker det eller ikke. Dere ble som et tent lys da dere mottok prestedømmet. Herren satte dere i lysestaken for å lyse opp veien for alle rundt dere. Det gjelder spesielt medlemmene av deres eget prestedømsquorum. Man kan være et godt forbilde, et gjennomsnittlig eller et dårlig forbilde. Dere tror kanskje ikke det spiller noen rolle for dere, men det gjør det for Herren. Han sa det slik:

“Dere er verdens lys! En by som ligger på et fjell, kan ikke skjules.

Heller ikke tenner noen et lys og setter det under en skjepp, men i lysestaken. Da lyser det for alle som er i huset.

Slik skal dere la deres lys skinne for menneskene, så de kan se de gode gjerninger dere gjør og prise deres far i himmelen.”¹

Jeg har blitt velsignet med eksempler fra store prestedømsbærere i quorumer hvor jeg har vært så heldig å få tjene. Dere kan gjøre det de har gjort for meg ved å være et eksempel som andre kan følge.

Jeg har sett tre fellestrekk i de prestedømsbærerne som er mine helter. Det ene er et mønster for bønn, det andre er tjeneste som vane, og det tredje er en urokkelig beslutning om å være ærlig.

Vi ber alle sammen, men den prestedømsbæreren *dere* ønsker å være, ber ofte og med ærlig hensikt. Om kvelden går dere ned på kne og takker Gud for dagens velsignelser. Dere takker ham for foreldre, for lærere og for gode eksempler å følge. Dere beskriver detaljert i deres bøtter hvem som har vært til velsignelse for

dag bringer folk til misjonærene som de kan undervise. For bare noen få måneder siden var han ikke medlem av Kirken. Nå er det misjonærer som underviser og en gren som vokser i antall og styrke på grunn av ham. Men ikke minst er han et lys for andre som vil åpne munnen og slik fremskynde Herrens innsamling av vår himmelske Faders barn.

Når dere ber og yter tjeneste for andre, vil deres kunnskap om at dere er et Guds barn og deres følelser for ham vokse. Dere vil bli mer oppmerksomme på at han blir bedrøvet hvis dere er uærlige på noe vis. Dere vil være mer bestemt på å holde ord til Gud og til andre. Dere vil være mer bevisste på at dere ikke tar noe som ikke tilhører dere. Dere vil være mer ærlige med deres arbeidsgivere. Dere vil være mer bestemt på å komme tidsnok og fullføre enhver oppgave dere er gitt av Herren, som dere har sagt ja til å gjøre.

Istedenfor å lure på om deres hjemmelærere vil komme, vil barna i familiene dere er kalt til å undervise, glede seg til deres besøk. Mine barn har fått denne velsignelsen. I sin oppvekst hadde de prestedømshelter som hjalp dem å stake ut deres egen kurs i tjeneste for Herren. Dette velsignede eksempel videreføres nå til tredje generasjon.

Mitt budskap handler også om takknemlighet.

Takk for deres bønner. Takk for at dere går ned på kne i erkjennelse av at dere ikke har alle svarene. Dere ber til Gud i himmelen for å uttrykke deres takknemlighet og nedkalle hans velsignelser over dere og deres familie. Takk for deres tjeneste for andre, og for de gangene dere ikke følte behov for anerkjennelse for deres tjeneste.

Vi har akseptert Herrens påminnelse om at hvis vi søker ære i denne

dere og hvordan i løpet av den dagen. Det vil ta mer enn noen få minutter, og mer enn litt ettertanke. Det vil overraske dere og forandre dere.

Når dere ber om tilgivelse, vil dere oppdage at dere tilgir andre. Når dere takker Gud for hans godhet, vil dere tenke på andre, ved navn, som trenger deres godhet. Igjen vil denne opplevelsen overraske dere hver dag, og over tid vil den forandre dere.

Jeg lover at én måte dere vil bli forandret på ved slike inderlige bønner, er at dere vil føle at dere virkelig er Guds barn. Hvis dere vet at dere er Guds barn, vil dere også vite at han forventer mye av dere. Fordi dere er hans barn forventer han at dere følger hans læresetninger og hans kjære Sønn Jesu Kristi læresetninger. Han forventer at dere er gavmilde og snille mot andre. Han vil bli skuffet hvis dere er stolte og selvsentretre. Han vil velsigne dere med et ønske om å sette andres interesser foran deres egne.

Noen av dere er allerede strålende eksempler på uselvisk prestedøms-tjeneste. I templer over hele verden ankommer prestedømsbærere før soloppgang. Og noen arbeider der lenge etter solnedgang. Det gis ingen påskjønnelse eller offentlig anerkjennelse i denne verden for dette offeret av tid og krefter. Jeg har vært sammen med unge mennesker når de tjener personer i ånde verdenen som ikke selv er i stand til å gjøre krav på tempelvelsignelsene.

Når jeg ser lykke snarere enn tretthet i ansiktene til dem som virker der sent og tidlig, vet jeg at det finnes stor belønning i dette liv for denne typen uselvisk prestedøms-tjeneste, men det er bare et symbol på gleden de vil dele med dem de har hjulpet i ånde verdenen.

Jeg har sett denne samme gleden i ansiktene til dem som snakker med andre om velsignelsene som kommer av å tilhøre Guds rike. Jeg vet om en grenspresident som nesten hver

verden for vår tjeneste, kan vi miste større velsignelser. Dere husker sikkert disse ordene:

“Ta dere i vare så dere ikke gir deres almisse for øynene på folk, for å bli sett av dem. Da har dere ingen lønn hos deres Far i himmelen.

Derfor, når dere gir almisse, da skal dere ikke la blåse i basun for dere slik hyklerne gjør i synagogene og på gatene så de kan bli æret av mennesker. Sannelig sier jeg dere: De har alt fått sin lønn.

Men når du gir almisse, da la ikke din venstre hånd vite hva den høyre gjør,

slik at din gave kan være i det skjulte. Og din Far, som ser i det skjulte, skal lønne deg i det åpenbare.”²

De som har vært mine eksempler på gode prestedømsbærere, har ikke lett for å erkjenne at de har heroiske egenskaper. Faktisk synes de å ha vanskelig for å se de tingene som jeg beundrer slik hos dem. Jeg nevnte at far var en trofast president i en liten gren av Kirken i New Jersey. Han ble senere medlem av Søndagsskolens generalutvalg. Likevel er jeg i dag nøyte med å snakke beskjedent om hans prestedømsstjeneste, fordi han var beskjeden.

Det samme gjelder marineinfanteristen som var min barndomshelt. Han snakket aldri med meg om sin prestedømsstjeneste eller sine bragder. Han bare utførte tjeneste. Det var andre som fortalte om hans trofasthet. Om han så egenskapene i seg selv som jeg beundret, kunne jeg ikke merke.

Så mitt råd til dere som ønsker å velsigne andre med deres prestedømme, har å gjøre med deres liv som er privat for alle, unntatt Gud.

Be til ham. Takk ham for alt som er godt i deres liv. Spør ham hvem han har plassert langs deres vei som dere kan hjelpe. Be om at han vil hjelpe dere å yte den tjenesten. Be slik at dere kan tilgi og slik at dere kan bli tilgitt. Utfør så tjeneste for dem, elsk dem og tilgi dem.

Husk fremfor alt at av all den tjeneste dere yter, er ingen større enn å hjelpe noen å velge å kvalifisere seg til evig liv. Gud har gitt denne overordnede rettledning om hvordan vi skulle bruke vårt prestedømme. Han er det fullkomne eksempel på det. Dette er det eksempel vi ser litt av i de beste av hans jordiske tjenere:

“Og Gud Herren talte til Moses og sa: Himlene, de er mange, og kan ikke telles av mennesket, men for meg er de talte, for de er mine.

Og som én jord og dens himler går bort, skal en annen komme, og det er ingen ende på mine gjerninger, ei heller på mine ord.

For se, dette er min gjerning og min herlighet – å tilveiebringe mennesket udødelighet og evig liv.”³

Vi skal bistå i dette arbeidet. Vi kan alle gjøre en forskjell. Vi har blitt forberedt for vår tid og vårt sted i de siste dager av dette hellige arbeidet. Hver av oss har blitt velsignet med eksempler fra dem som har gjort dette arbeidet til den overordnede hensikten med sin tid på jorden.

Jeg ber om at vi må hjelpe hverandre å benytte denne muligheten.

Gud Faderen lever og vil besvare deres bønner om den hjelpen dere trenger for å tjene ham godt. Jesus Kristus er den oppstandne Herre. Dette er Hans Kirke. Prestedømmet dere bærer, er myndighet til å handle i hans navn i hans arbeid for å tjene Guds barn. Når dere gir hele deres hjerte til dette arbeidet, vil han styrke dere. Dette lover jeg i Jesu Kristi, vår Frelasers navn. Amen. ■

NOTER

1. Matteus 5:14–16.
2. Matteus 6:1–4.
3. Moses 1:37–39.

Av president Thomas S. Monson

Vær frimodig og sterk

La oss alle ha mot til å utfordre det som er populært, og mot til å stå for prinsipper.

Mine kjære brødre, det er godt å være sammen med dere igjen. Jeg ber om himmelens hjelp når jeg benytter anledningen til å tale til dere.

Utenfor dette Konferansesenteret er flere tusen andre forsamlet i møtehus og andre lokaler over store deler av verden. En felles tråd binder oss alle sammen, for vi har blitt betrodd å bære Guds prestedømme.

Vi er her på jorden i en bemerkelsesverdig periode i dens historie. Våre muligheter er nesten ubegrenset, og likevel står vi også overfor en rekke utfordringer, noen av dem unike for vår tid.

Vi lever i en verden hvor moralverdier i stor grad har blitt skjøvet til side, hvor synd skamløst stilles til skue og hvor vi omgis av fristelser til å forlate den snevre og smale sti. Vi står overfor vedvarende press og lumske

innflytelser som river ned det som er anstendig og forsøker å erstatte det med et verdslig samfunns grunne filosofier og handlemåter.

På grunn av disse og andre utfordringer, må vi stadig ta beslutninger som kan avgjøre vår skjebne. For å kunne ta de riktige beslutningene, kreves mot – mot til å si nei når vi bør, mot til å si ja når det er hensiktsmessig, mot til å gjøre det rette fordi det er rett.

Ettersom trenden i samfunnet i dag beveger seg raskt bort fra de moralverdier og prinsipper som Herren har gitt oss, vil vi nesten med sikkerhet bli nødt til å forsvare det vi tror på. Har vi motet som skal til?

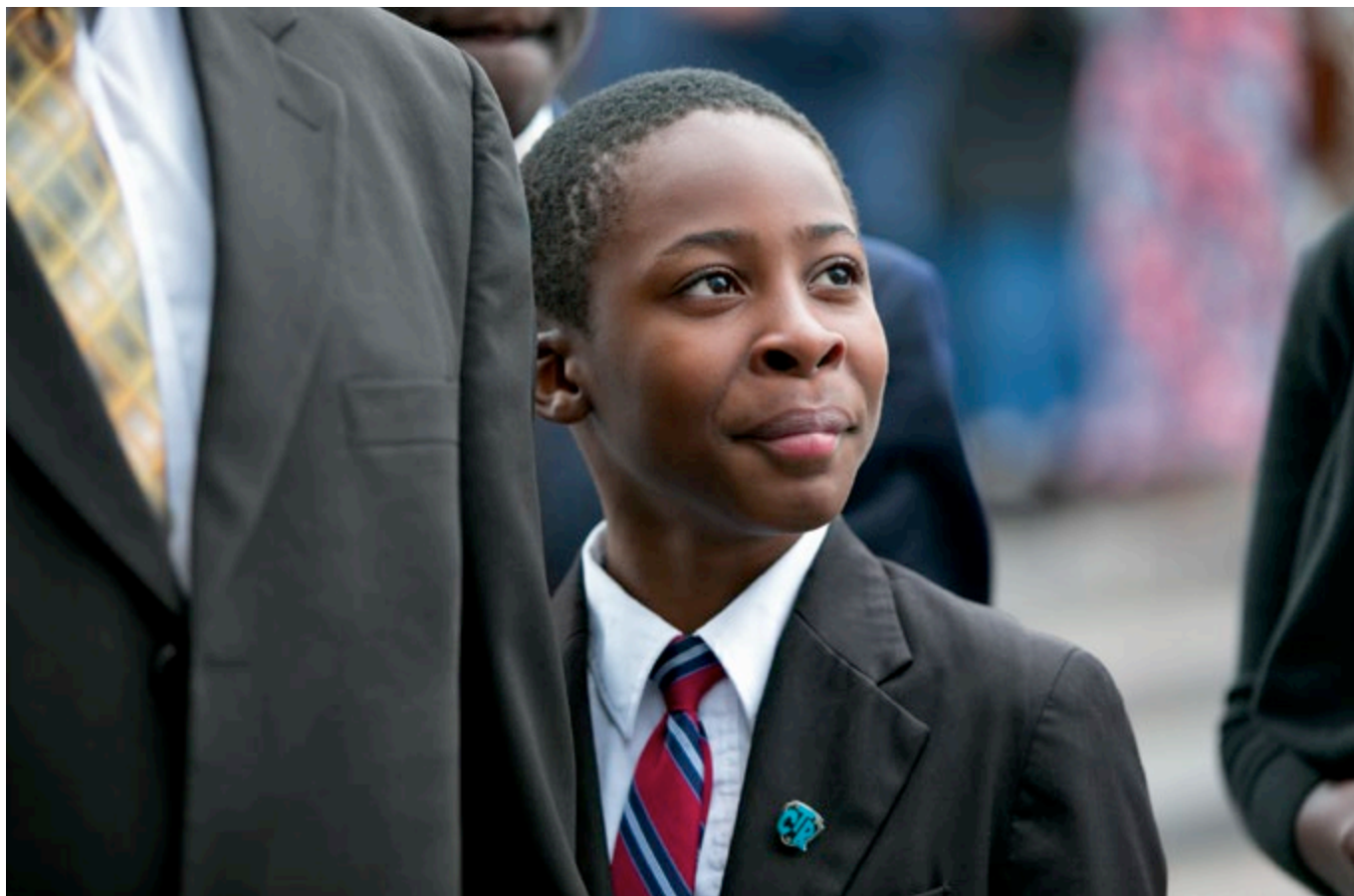
President J. Reuben Clark jr., som i mange år var medlem av Det første presidentskap, sa: “Vi er ikke ukjent med tilfeller hvor mennesker som antas å ha tro... har følt at de må modifisere eller bortforklare sin tro eller nedbryte den ved å utvanne den, eller til og med late som de forneker den fordi de kan bli latterliggjort av ikke-troende kolleger hvis de erklærer sin tro. Disse er hyklere.”¹ Ingen av oss ønsker en slik merkelapp, men er vi likevel tilbakeholdne med å erklære vår tro i noen tilfeller?

Vi kan hjelpe oss selv i vårt ønske om å gjøre det rette hvis vi oppsøker steder og deltar i aktiviteter hvor våre tanker blir påvirket til det bedre, og hvor Herrens ånd vil trives.

Jeg husker at jeg for en tid siden leste det rådet en far ga sin sønn da han reiste bort for å studere: “Hvis du noen gang befinner deg på et sted hvor du ikke burde være, så kom deg ut!” Jeg vil gi hver av dere samme råd: “Hvis du noen gang befinner deg på et sted hvor du ikke burde være, så kom deg ut!”

Vi har et konstant behov for mot. Hver dag trenger vi mot – ikke bare for de skjellsettende begivenhetene,

men oftere når vi tar beslutninger eller reagerer på omstendighetene rundt oss. Den skotske poeten og romanforfatteren Robert Louis Stevenson sa: "Hverdagslig mot har få vitner. Men ditt er ikke mindre gjevt om ingen trommer slår for deg og ingen folkemengder roper navnet ditt."²

Mot antar mange former. Den kristne forfatteren Charles Swindoll skrev: "Mot er ikke begrenset til slagmarken... eller til tappert å pågripe en tyv i huset. De virkelige prøvene på mot er mye mer stillferdige. Det er indre prøver, som å være trofast når ingen ser deg... som å stå alene når du blir misforstått."³ Jeg vil legge til at dette indre motet også omfatter å gjøre det rette selv om vi er redde, å forsvare vår tro med fare for å bli latterliggjort, og å bevare denne troen selv om vi trues med tap av venner eller sosial status. Den som står standhaftig for det som er rett, må til tider risikere å bli mislikt og være upopulær.

Da jeg tjenestegjorde i Sjøforsvaret under 2. verdenskrig, hørte jeg om

tapre handlinger, tilfeller av dristighet og eksempler på mot. Noe jeg aldri vil glemme, er det stillferdige motet til en 18 år gammel sjømann av en annen tro, som ikke var for stolt til å be. Av de 250 mennene i kompaniet, var han den eneste som hver kveld knelte ned ved siden av køyen sin, noen ganger midt i mobbernes hån og de vantros morsomheter. Med bøyd hode ba han til Gud. Han vaklet aldri. Han nølte aldri. Han hadde mot.

For ikke lenge siden hørte jeg et eksempel på en som virkelig syntes å mangle dette indre motet. En venn fortalte om et åndelig og trosfremmende nadverdsmøte hun og hennes mann hadde vært på i menigheten. En ung mann som hadde en prests embede i Det aronske prestedømme, gjorde hele menigheten rørt da han talte om evangeliets sannheter og om gleden ved å holde budene. Han bar et glødende, gripende vitnesbyrd der han sto på talerstolen, ren og velstelt i hvit skjorte og slips.

Senere samme dag, da denne kvinnen og mannen hennes kjørte ut av nabolaget sitt, så de den samme unge mannen som hadde inspirert dem slik bare noen timer tidligere. Nå gjorde han imidlertid et helt annet inntrykk, der han gikk langs fortauet kledd i sjuskete klær – og røykte en sigarett. Min venn og mannen hennes ble ikke bare veldig skuffet og lei seg, men de ble også forvirret over hvordan han så overbevisende kunne synes å være én person på nadverdsmøtet og deretter så raskt synes å være en helt annen.

Brødre, er dere den samme uansett hvor dere er og hva enn dere gjør – den som vår himmelske Fader ønsker at dere skal være og den som dere vet dere burde være?

I et intervju som ble publisert i et nasjonalt tidsskrift, ble den kjente amerikanske NCAA-basketballspilleren Jabari Parker, som er medlem av Kirken, bedt om å gi det beste rådet som han hadde fått av sin far. Jabari svarte: "[Far] sa: Bare være den samme

i mørket som du er i lyset.”⁴ Et viktig råd til oss alle, brødre.

Våre skrifter er fulle av eksempler på den slags mot som kreves av hver enkelt av oss i dag. Profeten Daniel viste suverent mot ved å stå for det han visste var rett og ved å våge å be, selv om han ble truet med døden hvis han gjorde det.⁵

Mot kjennetegnet Abinadis liv, som vist ved hans villighet til å ofre sitt liv fremfor å fornekte sannheten.⁶

Hvem blir ikke inspirert av Helamans 2000 unge sønner, som forfektet og viste behovet for mot til å følge sine foreldres læresetninger, og til å være kyske og rene?⁷

Kanskje alle disse beretningene i Skriftene overgås av Moronis eksempel, som hadde mot til å holde ut i rettferdighet til enden.⁸

Gjennom hele sitt liv ga profeten Joseph Smith utallige eksempler på mot. Et av de mest dramatiske fant sted da han og andre brødre var lenket sammen – forestill dere å være lenket sammen – og innesperret i en uferdig hytte ved siden av tinghuset i Richmond i Missouri. Parley P. Pratt, som var blant dem som ble holdt fanget, skrev om en spesiell kveld: “Vi hadde ligget og forsøkt å sove til over midnatt, og våre ører og hjerter hadde verket mens vi i timevis hadde lyttet

til vaktens uanstendige vitser, fæle eder, fryktelige gudsbespottelser og skitne språk.”

Eldste Pratt fortsatte:

“Jeg hadde lyttet til jeg ble så kvalm, sjokkert, forferdet og så fylt med rettmessig indignasjon at jeg hadde vanskelig for å avholde meg fra å reise meg og irettesette vaktene. Jeg hadde imidlertid ikke sagt noe til Joseph eller noen av de andre, selv om jeg lå ved siden av ham og visste at han var våken. Med ett reiste han seg og talte med tordenrøst, som en brølende løve, og uttalte, så vidt jeg kan huske, følgende ord:

“STILLE ... I Jesu Kristi navn irettesetter jeg dere og befaler dere å være stille. Jeg vil ikke leve et eneste minutt til og høre et slikt språk. Slutt å snakke slik, ellers skal dere eller jeg dø I DETTE ØYEBLIKK!”

Joseph “sto oppreist i fryktinggytende majestet”, som beskrevet av eldste Pratt. Han var fastlenket og ubevæpnet, og likevel var han rolig og verdig. Han så ned på de engstelige vaktene som krøp sammen i et hjørne eller bøyde seg for hans føtter. Disse tilsynelatende uforbederlige mennene ba om tilgivelse og forholdt seg stille.⁹

Ikke alle tapre handlinger gir like spektakulære eller umiddelbare resultater, men alle gir fred i sinnet og visshet om at rett og sannhet har blitt forsvart.

Det er umulig å stå oppreist når man planter sine røtter i den ustøe sanden av populære meninger og anerkjennelse. Vi trenger motet til en Daniel, en Abinadi, en Moroni eller en Joseph Smith for å kunne være urokkelige og holde fast ved det vi vet er rett. De hadde mot til å gjøre ikke det som var lett, men det som var rett.

Vi vil alle oppleve frykt, latterliggjørelse og motgang. La oss alle ha mot til å utfordre det som er populært, og

mot til å stå for prinsipper. Mot, ikke kompromisser, gir oss Guds anerkjennelse. Mot blir en levende og tiltrekende dyd når det ses ikke bare som villighet til å dø tappert, men også en beslutning om å leve anstendig. Når vi beveger oss fremover og prøver å leve slik vi skulle, vil vi utvilsomt få hjelp fra Herren og kunne finne trøst i hans ord. Jeg elsker hans løfte som er nedtegnet i Josvas bok:

“Jeg vil ikke slippe deg og ikke forlate deg...

Vær frimodig og sterk! Frykt ikke, og vær ikke redd! For Herren din Gud er med deg i alt det du tar deg fore.”¹⁰

Mine kjære brødre, med motet av våre overbevisninger kan vi erklære som apostelen Paulus: “Jeg skammer meg ikke ved evangeliet.”¹¹ Og måtte vi så, med det samme mot, følge Paulus råd: “Vær et forbilde for de troende i tale, i ferd, i kjærlighet, i ånd, i tro, i renhet.”¹²

Katastrofale konflikter kommer og går, men striden om menneskenes

sjeler fortsetter med uforminsket styrke. Herrens ord kommer som en fanfare til dere, til meg og til prestedømsbærere overallt: “Derfor, la enhver lære sin plikt og med all flid virke i det embede han er kalt til.”¹³ Da vil vi være, som apostelen Peter erklærte, “et kongelig presteskap”,¹⁴ ett i hensikt og begavet med kraft fra det høye.¹⁵

Måtte hver og en dra herfra i kveld med beslutsomhet og mot til å si som oldtidens Job: “Så lenge som mitt livspust er i meg... lar jeg ikke min rettskaffenhet bli tatt fra meg.”¹⁶ Jeg ber ydmykt om at det må være slik, i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. J. Reuben Clark jr., *Kirkens fastlagte kurs for utdannelse*, rev. utg. (1994), 7.
2. Robert Louis Stevenson, i Hal Urban, *Choices That Change Lives* (2006), 122.
3. Charles Swindoll, i Urban, *Choices That Change Lives*, 122.
4. Jabari Parker, in “10 Questions,” *Time*, 17. mars 2014, 76.
5. Se Daniel 6.
6. Se Mosiah 11:20; 17:20.
7. Se Alma 53:20–21; 56.
8. Se Moroni 1–10.
9. Se *Autobiography of Parley P. Pratt*, red. Parley P. Pratt jr. (1938), 210–11.
10. Josva 1:5, 9.
11. Romerne 1:16.
12. 1 Timoteus 4:12.
13. Lære og pakter 107:99.
14. 1 Peter 2:9.
15. Se Lære og pakter 105:11.
16. Job 27:3, 5.

Av president Dieter F. Uchtdorf
Annenrådgiver i Det første presidentskap

Takknemlig i alle omstendigheter

Har vi ikke grunn til å fylles med takknemlighet, uansett hvilke omstendigheter vi måtte befinne oss i?

Årenes løp har jeg hatt den hellige anledning å få møte mange hvis sorger synes å nå dypet av deres sjel. I slike stunder har jeg lyttet til mine kjære brødre og søstre og sørget sammen med dem over deres byrder. Jeg har tenkt nøye på hva jeg skulle si til dem, og jeg har strevd med å vite hvordan jeg kunne trøste og støtte dem i deres prøvelser.

Ofte skyldes sorgen det som virker for dem som en avslutning. Noen står ved slutten av et verdsatt forhold, for eksempel når en av deres nærmeste dør eller et familiemedlem bryter kontakten. Andre føler at håpet renner ut – håpet om å bli gift eller føde barn eller overvinne en sykdom. Andre nærmer seg slutten av sin tro, idet verdens forvirrende og motstridende røster frister dem til å betvile eller oppgi det de en gang visste var sant.

Før eller senere tror jeg at vi alle opplever tider da hele vår verden synes å rakne i sømmene, og vi føler oss alene, frustrert og i villrede.

Det kan skje med hvem som helst. Ingen er immune.

Vi kan være takknemlige

Alles situasjon er forskjellig, og detaljene i hvert liv er unike. Likevel har jeg lært at det er noe som kan fjerne bitterheten som kan komme inn i vårt liv. Det er én ting vi kan gjøre for å gjøre livet bedre, mer gledesfylt, til og med herlig.

Vi kan være takknemlige!

Det kan virke i strid med verdens visdom å foreslå at en som er nedtynget av sorg, bør takke Gud. Men de som setter til side flasken med bitterhet og heller løfter takknemlighetens beger, kan finne en rensende drikk av helbredelse, fred og forståelse.

Som Kristi disipler er vi befalt å “takke Herren [vår] Gud i alle ting”,¹ “lovsyng[el] vår Gud”² og “la [vårt] hjerte være fylt av takk til Gud.”³

Hvorfor befaler Gud oss å være takknemlige?

Alle hans bud er gitt for å gjøre velsignelser tilgjengelig for oss. Budene er muligheter til å utøve vår handlefrihet og motta velsignelser. Vår kjærlige himmelske Fader vet at å velge å utvikle en takknemlig ånd vil bringe oss sann glede og stor lykke.

Å være takknemlig for ting

Men noen sier kanskje: “Hva har jeg å være takknemlig *for* når min verden faller i grus?”

Kanskje det å fokusere på det vi er takknemlige *for* er feil tilnærming. Det er vanskelig å utvikle en takknemlig ånd hvis vår takknemlighet bare står i forhold til hvor mange velsignelser vi kan telle. Riktignok er det viktig å “telle våre velsignelser” ofte – og enhver som har prøvd dette, vet at det er mange – men jeg tror ikke Herren forventer at vi skal være mindre takknemlig i vanskelige tider enn i tider med overflod når alt går lett. De fleste skriftsteder handler faktisk ikke om takknemlighet *for* ting, men foreslår i stedet en generell takknemlig holdning.

Det er lett å være takknemlig *for* ting når livet synes å gå vår vei. Men hva da med de gangene det vi ønsker, synes langt utenfor rekkevidde?

Jeg foreslår at vi ser på takknemlighet som en tilbøyelighet, en livsstil som består uavhengig av vår

Generalautoriteter og funksjonærer på generalplan i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige

DET FØRSTE PRESIDENTSKAP

Henry B. Eyring
Førsterådgiver

Thomas S. Monson
President

Dieter F. Uchtdorf
Amenrådgiver

DE TOLV APOSTLERS QVORUM

Boyd K. Packer

L. Tom Perry

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Richard G. Scott

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

David A. Bednar

Quentin L. Cook

D. Todd Christofferson

Neil L. Andersen

DE SYTTIS PRESIDENTSKAP

Ronald A. Rasband

L. Whitney Clayton

Donald L. Haldeman

Richard J. Maynes

Craig C. Christensen

Ulfar Sævi

Lynn G. Robbins

Siste-dagers-hellige over hele verden samles til den 184. årlige general-konferanse. Avbildet med klokken fra øverst til venstre ser du Kirkens medlemmer og misjonærer i Wien, Østerrike; São Paulo, Brasil; Mexico City, Mexico; Ulaanbaatar, Mongolia; Highlands Ranch, Colorado, USA; Sydney, Australia; St. Petersburg, Russland og Norcross, Georgia, USA.

nåværende situasjon. Med andre ord mener jeg at istedenfor å være “takknemlig *for* ting”, kan vi fokusere på å være “takknemlige *i* våre omstendigheter” – uansett hva de måtte være.

Det finnes en gammel historie om en kelner som spurte en kunde om han likte maten. Gjesten svarte at alt var bra, men det ville ha vært bedre om de hadde servert mer brød. Dagen etter, da mannen kom tilbake, doblet kelneren mengden brød og ga ham fire skiver istedenfor to, men likevel var ikke mannen fornøyd. Dagen etter doblet kelneren igjen brødmengden, uten at det hjalp.

Den fjerde dagen var kelneren virkelig fast bestemt på å gjøre mannen fornøyd. Dermed tok han et 3 m langt brød, kuttet det i to og serverte det til kunden med et smil. Kelneren kunne knapt vente på mannens reaksjon.

Etter måltidet kikket mannen opp og sa: “Godt som alltid. Men jeg ser at du er tilbake til å gi bare to brødbiter.”

Vi skulle være takknemlige i våre omstendigheter

Mine kjære brødre og søstre, valget er vårt. Vi kan velge å begrense

vår takknemlighet, basert på velsignelsene vi føler at vi mangler. Eller vi kan velge å være som Nephi, hvis takknemlige hjerte aldri sviktet. Da brødrene hans bandt ham på skipet – som han hadde bygget for å bringe dem til det lovede land – var ankene og håndleddene hans så såre at de “hadde hovnet sterkt opp”, og et voldsomt uvær truet med å sluke ham i havets dyp. “Likevel,” sa Nephi, “så jeg hen til min Gud og priste ham hele dagen lang, og jeg knurret ikke mot Herren på grunn av mine lidelser.”⁴

Vi kan velge å være som Job, som syntes å ha alt, men så mistet alt. Likevel var Jobs reaksjon: “Naken kom jeg fra min mors liv, og naken skal jeg vende tilbake. Herren gav, og Herren tok, Herrens navn være lovet!”⁵

Vi kan velge å være som mormonpionerene, som beholdt en takknemlig ånd gjennom sin langsomme og smertefulle vandring mot Store Saltsjø. De sang og danset til og med i glede over Guds godhet.⁶ Mange av oss ville være tilbøyelige til å trekke oss tilbake, klage og syte over problemene på reisen.

Vi kan velge å være som profeten Joseph Smith, som skrev disse inspirerte ordene mens han satt fengslet i elendige forhold i Liberty fengsel: “Derfor, høyt elskede brødre, la oss med glede gjøre alt som står i vår makt, og måtte vi så bli stående og ha full tillit til å få se Guds frelse og hans arm bli blottet.”⁷

Vi kan velge å være takknemlige, uansett hva som skjer.

Denne typen takknemlighet overviner hva enn som skjer rundt oss. Den overviner skuffelse, motløshet og fortvilelse. Den blomstrer like vakkert i vinterens iskalde landskap som den gjør i sommerens behagelige varme.

Når vi er takknemlige til Gud i våre omstendigheter, kan vi oppleve mild fred midt i prøvelser. I sorg kan vi fremdeles oppløfte vår røst i pris til Gud. I smerte kan vi juble over Kristi forsoning. I sorgens bitre kulde kan vi oppleve nærheten og varmen av himmelen favn.

Vi tror noen ganger at å være takknemlig er det vi gjør *etter* at våre problemer er løst, men dette er fryktelig kortsiktig. Hvor mye av livet går vi

glipp av ved å vente på regnbuen før vi takker Gud for regnet?

Å være takknemlig i vanskelige tider betyr *ikke* at vi er tilfreds med våre omstendigheter. Det *betyr* at vi gjennom troens øyne ser forbi dagens utfordringer.

Denne takknemligheten kommer ikke bare fra munnen, men fra sjelen.

Raymond, Alberta, Canada

Det er en takknemlighet som helbreder hjertet og utvider sinnet.

Takknemlighet som en troshandling

Å være takknemlig i våre omstendigheter er å handle i tro på Gud. Det krever at vi stoler på Gud og håper på ting vi ikke ser, men som er sant.⁸ Ved å være takknemlig, følger vi vår kjære Frelzers eksempel, som sa: "La ikke min vilje skje, bare din."⁹

Sann takknemlighet er et uttrykk for håp og vitnesbyrd. Den kommer av å erkjenne at vi ikke alltid forstår livets prøvelser, men stoler på at vi en dag vil.

Under enhver omstendighet får vår takknemlighet næring ved de mange og hellige sannheter vi *vet*: at vår Fader har gitt sine barn lykkens store plan; at gjennom hans Sønn Jesu Kristi forsoning kan vi leve evig sammen med våre kjære; at vi til slutt vil motta herliggjorte, fullkomne og udødelige legemer, upåvirket av sykdom eller funksjonshemning; og at våre tårer av sorg og tap vil bli erstattet med en overflod av lykke og glede, "godt mål, stappet, ristet og overfylt".¹⁰

Det må ha vært den slags vitnesbyrd som forvandlet Frelserens apostler fra redde, tvilende mennesker til Mesterens fryktløse, gledesfylte

sendebud. I timene etter korsfestelsen var de oppslukt av fortvilelse og sorg, ute av stand til å forstå hva som hadde hendt. Men én hendelse forandret alt. Herren viste seg for dem og erklærte: "Se mine hender og mine føtter, at det er meg selv!"¹¹

Da apostlene gjenkjente den oppstandne Kristus – da de opplevde sin elskede Frelzers strålende oppstandelse – ble de nye mennesker. Ingenting kunne hindre dem i å utføre sin misjon. De aksepterte med mot og beslutsomhet den tortur, ydmykelse og endog død, som ville bli dem til del på grunn av deres vitnesbyrd.¹² De lot seg ikke avskrekke fra å prise og tjene Herren. De forandret menneskers liv overalt. De forandret verden.

Dere behøver ikke å se Frelseren, slik apostlene gjorde, for å oppleve den samme forvandlingen. Deres vitnesbyrd om Kristus, født av Den hellige ånd, kan hjelpe dere å se forbi skuffende avslutninger i jordelivet og se den lyse fremtid som verdens Forløser har forberedt.

Vi er ikke skapt for avslutninger

I lys av det vi vet om vår evige fremtid, er det da rart at når vi står overfor livets bitre avslutninger, virker

de uakseptable for oss? Det synes å være noe inni oss som motsetter seg avslutninger.

Hvorfor er det slik? Fordi vi er skapt av det som hører evigheten til. Vi er evige personer, barn av den allmektige Gud, hvis navn er Uendelig¹³, og som lover evige velsignelser uten tall. Avslutninger er ikke vår fremtid.

Jo mer vi lærer om Jesu Kristi evangelium, jo mer innser vi at avslutninger her i jordelivet ikke er avslutninger i det hele tatt. De er bare avbrudd – midlertidige pauser som en dag vil synes små sammenlignet med den evige glede som venter de trofaste.

Jeg er så takknemlig til min himmelske Fader for at det i hans plan ikke finnes virkelige avslutninger, bare evige begynnelse.

De som er takknemlige, vil bli forherliget

Brødre og søstre, har vi ikke grunn til å fylles med takknemlighet, uansett hvilke omstendigheter vi måtte befinne oss i?

Trenger vi en bedre grunn til å la vårt hjerte “være fylt av takk til Gud”?¹⁴ “Har vi ikke grunn til å fryde oss?”¹⁵

Hvor velsignet vi er hvis vi ser Guds hånd i livets vidunderlige bildevev. Takknemlighet til vår Fader i himmelen utvider vår innsikt og

klarner vårt perspektiv. Det inspirerer til ydmykhet og fremmer empati med våre medmennesker og hele Guds skaperverk. Takknemlighet er en katalysator for alle Kristus-lignende egenskaper! Et takknemlig hjerte er opphavet til alle dyder.¹⁶

Herren har gitt oss sitt løfte om at de “som mottar alle ting med takknemlighet, skal bli *forherliget*, og jordiske ting skal [de] få i tillegg, ja, ett hundre fold, ja, mer.”¹⁷

Måtte vi “hver dag [leve] i takksigelse”¹⁸ – spesielt ved de tilsynelatende uforklarlige avslutninger som er en del av jordelivet. Måtte vi la vår sjel vokse i takknemlighet til vår barmhjertige himmelske Fader. Måtte vi stadig og alltid heve vår røst og vise ved ord og gjerning vår takknemlighet til vår himmelske Fader og hans elskede Sønn Jesus Kristus. Dette ber jeg om, og jeg gir dere mitt vitnesbyrd og min velsignelse, i Jesu Kristi, vår Mesters navn. Amen. ■

NOTER

1. Lære og pakter 59:7; se også Efeserne 5:20; 1 Tessalonikerbrev 5:18; Mosiah 26:39; Alma 7:23; Lære og pakter 98:1.
2. Salmene 147:7.
3. Alma 37:37.
4. Se 1 Nephi 18:10–16.
5. Job 1:21.
6. Du finner eksempler på pionerer som beholdt en positiv innstilling til tross for intense vanskeligheter, i Andrew D. Olsen, *The Price We Paid: The Extraordinary Story of the Willie and Martin Handcart Pioneers* (2006), 10, 366–67.
7. Lære og pakter 123:17.
8. Se Alma 32:21.
9. Lukas 22:42.
10. Lukas 6:38.
11. Lukas 24:39.
12. Se Romerne 5:3; 2 Korinterbrev 4:17; 12:10.
13. Se Moses 1:3.
14. Alma 37:37.
15. Alma 26:13.
16. Se Marcus Tullius Cicero, *Oratio Pro Cnaeo Plancio*, XXXIII, kapittel 80; sitert i Joseph B. Wirthlin, “Live in Thanksgiving Daily,” *Ensign*, sept. 2001, 8.
17. Lære og pakter 78:19; uthevelse tilføyd.
18. Alma 34:38.

Av **eldste M. Russell Ballard**
i De tolv apostilers quorum

Følg opp

Vi kan alle være mer konsekvent involvert i misjonærarbeid ved å erstatte vår frykt med ekte tro.

For 64 år siden nå i september kom jeg hjem fra min misjon i England.

Tre dager senere gikk jeg på en dans ved University of Utah sammen med en venn. Han fortalte meg om en vakker andreårsstudent som het Barbara Bowen, som han syntes jeg burde møte. Han kom bort med henne og presenterte oss for hverandre, og vi begynte å danse.

Dessverre var dette det vi pleide å kalle en "sisten-dans", noe som betydde at du bare fikk danse med jenta til en annen rørte ved deg og dermed sendte deg ut. Barbara var livlig og populær, så jeg fikk danse med henne i et snaut minutt før en annen ung mann sendte meg ut.

Dette var bare ikke akseptabelt for meg. Etter å ha lært viktigheten av oppfølging på min misjon, fikk jeg telefonnummeret hennes og ringte henne allerede neste dag for å be henne ut, men hun var opptatt med skole og sosialt engasjement. Heldigvis lærte misjonen meg å være standhaftig selv om jeg møtte skuffelser, og jeg klarte til slutt å avtale et stevnemøte. Og dette stevnet førte til flere. Under disse stevnetene klarte jeg å overbevise henne om at jeg var den eneste sanne og levende hjemvendte misjonær – i alle fall for hennes del. Nå, 64 år senere,

står syv barn og mange barnebarn og oldebarn som bevis på den betydelige sannhet at uansett hvor godt budskapet er, vil du kanskje ikke få sjansen til å fremføre det uten konsekvent og standhaftig oppfølging.

Dette kan være grunnen til at jeg har følt en klar tilskyndelse til å følge opp to av mine tidligere generalkonferansetaler i dag.

På konferansen i oktober 2011 oppfordret jeg til å huske disse viktige ordene fra Herren: "For slik skal min kirke kalles i de siste dager, ja, Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige."¹

Med disse ordene gjør Herren det klart at dette ikke bare er en

formell tittel, men også navnet som hans kirke skal kalles ved. Gitt hans klare erklæring, skulle vi ikke omtale Kirken med andre navn, for eksempel "Mormonkirken" eller "SDH-kirken".

Benevnelsen *mormon* kan være hensiktsmessig å bruke i noen sammenhenger for å henvise til medlemmer av Kirken, for eksempel mormonpionerer, eller institusjoner som Tabernakelkoret. [Ikke på norsk] Kirkens medlemmer er viden kjent som mormoner, og når vi omgås med dem som ikke deler vår tro, kan vi passende omtale oss selv som mormoner, forutsatt at vi også bruker Kirkens fulle navn.

Hvis medlemmene lærer å bruke riktig navn på Kirken i forbindelse med ordet *mormon*, vil det understreke at vi er kristne, medlemmer av Frelserens kirke.

Brødre og søstre, la oss følge opp og legge oss til vanen med å alltid gjøre det klart at vi tilhører Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige.

Det andre budskapet jeg føler at jeg bør følge opp, ble fremført på forrige generalkonferanse da jeg oppfordret medlemmene til å be om å bli ledet til minst én person de kunne invitere til å lære om det gjengitte evangelium

før jul. Mange medlemmer av Kirken har delt noen spesielle erfaringer med meg som følge av at de har bedt Herren om misjonæranledninger.

En hjemvendt misjonær ba for eksempel spesielt om å bli ledet til "den ene" han kunne nå. Navnet på en tidligere studiekamerat dukket opp i tankene hans. Han tok kontakt med henne på Facebook, og fikk vite at hun hadde bedt om mål og mening i livet. Han fulgte opp akkurat da hun var på leting etter sannheten, og i desember ble hun døpt.

Mange lignende invitasjoner ble rapportert til meg, men bare et fåtall har fulgt opp slik denne mannen gjorde.

Jeg har stor tro på prinsippet oppfølging. Det står i misjonærveiledningen *Forkynn mitt evangelium*: "Å fremsette en invitasjon uten å følge opp er som å begynne en reise uten å fullføre den eller å kjøpe billett til en konsert uten å gå inn i konserthuset. Hvis ikke handlingen er fullført, er den til ingen nytte."²

Forkynn mitt evangelium lærer alle ikke bare hvordan vi inviterer, men også hvordan vi følger opp våre invitasjoner. Hensikten med misjonærarbeid er definert som å innby "andre til å komme til Kristus ved å hjelpe dem å motta det gjengitte evangelium gjennom tro på Jesus Kristus og hans forsoning, omvendelse, dåp, å motta Den hellige ånds gave og holde ut til enden."³

Invitasjonen er helt klart en del av prosessen. Men legg merke til at misjonærarbeid for medlemmene består av mye mer enn bare å invitere folk til å lytte til misjonærene. Det innebærer også oppfølging sammen med misjonærene for å utvikle tro, motivere til omvendelse, forberede til å inngå pakter og holde ut til enden.

Dette oppfølgingsprinsippet er illustrert i Apostlenes gjerninger:

"Peter og Johannes gikk sammen opp til templet...

Og en mann som hadde vært lam fra mors liv av, ble båret dit. Hver dag la de ham ved den tempeldør som kalles Den fagre, for at han skulle be dem som gikk inn i templet, om almisser.

Da han så Peter og Johannes på vei inn i templet, ba han om en almisser

Peter så fast på ham sammen med Johannes og sa: Se på oss!

Han så da oppmerksomt på dem i håp om å få noe av dem.

Men Peter sa: Sølv og gull eier jeg ikke, men det jeg har, det gir jeg deg. I Jesu Kristi, nasareerens navn – stå opp og gå!"

Det er en sterk oppfordring fra en Herrens tjener, ikke sant? Men Peter ga seg ikke med oppfordringen. Skriftene forteller så at "*han grep hans høyre*

hånd og reiste ham opp. Straks kom det styrke i hans føtter og ankler,

og han sprang opp og sto og gikk omkring. Og han *fulgte dem inn i templet*, hvor han gikk omkring og sprang og lovpriste Gud."⁴

Med andre ord brukte ikke Peter bare sin prestedømsmyndighet og ba mannen reise seg og gå. Han fulgte også opp oppfordringen ved å strekke seg ut til mannen, ta ham i høyre hånd, løfte ham opp og deretter gå sammen med ham inn i templet.

I samsvar med Peters eksempel vil jeg foreslå at vi alle kan være mer konsekvent involvert i misjonærarbeid ved å erstatte vår frykt med ekte tro, og invitere noen minst en gang i kvartalet – eller fire ganger i året – til å bli undervist av heltidsmisjonærene. De er beredt til å undervise ved Ånden

med oppriktig og dyptfølt inspirasjon fra Herren. Sammen kan vi følge opp våre invitasjoner, ta andre i hånden, løfte dem opp og gå sammen med dem på deres åndelige reise.

For å hjelpe dere med dette, oppfordrer jeg alle medlemmer, uavhengig av nåværende kall eller aktivitetsnivå i Kirken, til å skaffe et eksemplar av *Forkynn mitt evangelium*. Den er tilgjengelig gjennom våre distribusjons-sentre og også på nettet. Nettversjonen kan leses eller lastes ned uten kostnad.

Den er en veiledning til misjonær-arbeid – noe som betyr at den er en veiledning for oss alle. Les den, studer den, og anvend så det dere lærer, til å hjelpe dere å forstå hvordan dere kan bringe sjeler til Kristus ved invitasjon og oppfølging. President Thomas S. Monson har sagt: “Nå er tiden inne for medlemmer og misjonærer til å komme sammen, til å samarbeide, til å arbeide i Herrens vingård for å bringe sjeler til ham.”⁵

Jesus Kristus underviste sine disipler:

“Høsten er stor, men arbeiderne få.

Be derfor høstens herre at han vil drive arbeidere ut til sin høst!”⁶

Herren har besvart denne bønnen i vår tid med det største antall heltidsmisjonærer i verdens historie. Med denne nye bølgen av trofaste arbeidere har Herren gitt oss en ny mulighet til å hjelpe ham i den store innhøstingen av sjeler.

Det finnes praktiske måter medlemmer kan hjelpe og støtte våre strålende misjonærer på. Dere kan for eksempel fortelle misjonærene at dere studerer *Forkynn mitt evangelium*, og be dem vise dere hva de lærer i sine studier. Når dere utveksler erfaringer med hverandre, vil det ganske sikkert utvikle seg økt tillit mellom medlemmene og heltidsmisjonærene, akkurat som Herren befalte:

“Men for at hvert menneske kunne tale i Gud Herrens, ja, i verdens Frelses navn.”⁷

Og: “Se, jeg sender dere ut for å vitne og advare folket, og det tilkommer enhver som er advart, å advare sin neste.”⁸

Brødre og søstre, kan dere forestille dere konsekvensene hvis familie og venner inkluderte ting de lærer av sitt personlige studium av *Forkynn mitt evangelium*, i sine brev og e-postmeldinger til sine

heltidsmisjonærer? Kan dere se for dere velsignelsene som vil komme til familier når de vet og forstår bedre hva deres sønner og døtre vil studere og undervise på sin misjon? Kan dere engang begynne å fatte den ekstraordinære utgyttelse av nåde og forsoning som vil bli vår, individuelt og kollektivt, i henhold til Frelserens løfte til alle som bærer vitnesbyrd i prosessen med å innby sjeler til å komme til ham – og deretter følger opp disse invitasjonene?

“Likevel er dere velsignet,” sa Herren gjennom profeten Joseph Smith, “for det vitnesbyrd dere har båret, er nedtegnet i himmelen så englene kan se det, og de fryder seg over dere, og deres synder er dere tilgitt.”⁹

“For jeg vil tilgi dere deres synder med dette bud, så dere kan forbli standhaftige... når dere bærer vitnesbyrd til all verden om de ting som er blitt meddelt dere.”¹⁰

Hvis vi følger opp, vil ikke Herren svikte oss. Jeg har sett den ubeskrivelige gleden som ledsager vitnesbyrd-drevne invitasjoner og trofast oppfølging blant Kirkens medlemmer over hele verden. I Argentina oppfordret jeg nylig medlemmene til å invitere noen til kirken før denne generalkonferansen. En 8-åring som heter Joshua, lyttet og inviterte sin

beste venn og hans familie til et åpent hus i menigheten i Buenos Aires. Jeg skal lese fra et brev jeg nettopp har fått, som forklarer Joshuas invitasjon og trofaste oppfølging:

“Med noen få minutters mellomrom løp [Joshua] ut til porten for å se om de kom. Han sa at han visste de ville [komme].

Det begynte å bli sent, og Joshuas venn kom ikke, men Joshua ga ikke opp. Han sjekket trofast porten med få minutters mellomrom. Det var på tide å begynne å sette bort ting da Joshua begynte å hoppe opp og ned og bekjentgjøre: ‘De er her! De er her!’ Jeg så opp, og fikk se en hel familie nærme seg kirken. Joshua løp ut for å hilse på dem, og klemte vennen sin. Alle kom inn og så ut til å ha stor glede av åpent hus. De tok med seg noen hefter og tok seg god tid til å bli kjent med noen nye venner. Det var flott å se denne lille guttens tro og å vite at Primær-barn også kan være misjonærer.¹¹

Det er mitt vitnesbyrd at når vi arbeider sammen, søker den ene, inviterer og følger opp med tillit og tro, vil Herren smile til oss, og hundretusener av Guds barn vil finne mening og fred i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. Måtte Herren velsigne oss alle sammen i vår innsats for å fremskynde arbeidet med å frelse sjeler. Det ber jeg ydmykt om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Lære og pakter 115:4.
2. *Forkynn mitt evangelium: En veiledning i misjonærarbeidet* (2005), 200.
3. *Forkynn mitt evangelium*, 1.
4. Apostlenes gjerninger 3:1–8; uthevelse tilføyd.
5. Thomas S. Monson, “Velkommen til konferansen,” *Liahona*, nov. 2013, 4.
6. Matteus 9:37–38.
7. Lære og pakter 1:20.
8. Lære og pakter 88:81.
9. Lære og pakter 62:3.
10. Lære og pakter 84:61.
11. Personlig brev, 10. mars 2014.

Av Jean A. Stevens

Førsterådgiver i Primærs generalpresidentskap

“Frykt ei, jeg er med deg”

Når vi utvikler større tro og tillit til Herren, kan vi få tilgang til hans kraft til å velsigne og frelse oss.

Få følelser kan sammenlignes med dem som er forbundet med å bli foreldre. Ingenting er skjønnere enn å motta et dyrebart barn rett fra himmelen. En av mine brødre opplevde denne følelsen på en spesielt gripende måte. Hans første lille sønn ble født for tidlig, og veide bare 1300 gram. Hunter tilbragte sine to første måneder av livet på intensivavdelingen for nyfødte på sykehuset. Disse månedene var en følelsesladet tid for hele familien, idet vi håpet og ba Herren om hjelp.

Lille Hunter var så avhengig av hjelp. Han kjempet for å oppnå styrken som er nødvendig for å leve. Den sterke hånden til hans kjærlige far tok ofte sønnens bittelille hånd for å oppmuntre sitt sårbare lille barn.

Slik er det også med alle Guds barn. Vår Fader i himmelen strekker seg ut til hver enkelt av oss med sin uendelige kjærlighet. Han har makt over alle ting og ønsker å hjelpe oss å lære, vokse og vende tilbake til ham. Dette definerer Faderens hensikt – “å tilveiebringe mennesket udødelighet og evig liv.”¹

Når vi utvikler større tro og tillit til Herren, kan vi få tilgang til hans kraft til å velsigne og frelse oss.

Mormons bok vever dette vakre temaet om Herrens kraft til å befri Herrens barn, inn i alle dens sider. Nephi nevnte den først i bokens aller første kapittel. I vers 20 leser vi: “Men se, jeg, Nephi, vil vise dere at Herrens milde barmhjertighet er over alle dem som han har utvalgt på grunn av deres tro, for å gjøre dem så mektige at de har makt til befrielse.”²

For mange år siden lærte jeg på en svært personlig måte å kjenne sannhetene som uttrykkes i dette verset. Jeg ble klar over hvor nær vår himmelske Fader virkelig er, og hvor gjerne han vil hjelpe oss.

En kveld da det begynte å bli mørkt, kjørte jeg sammen med barna mine da jeg la merke til en gutt som gikk langs en øde veistrekning. Etter å ha kjørt forbi ham, fikk jeg en klar tilskyndelse om at jeg skulle kjøre tilbake og hjelpe ham. Jeg var imidlertid redd for at det kunne skremme ham om en fremmed stoppet ved siden av ham om kvelden, så jeg kjørte videre. Den sterke tilskyndelsen kom igjen med disse ordene i mitt sinn: “Gå og hjelp gutten!”

Jeg kjørte tilbake til ham og spurte: “Trenger du hjelp? Jeg fikk en følelse av at jeg skulle hjelpe deg.”

Han snudde seg mot oss, og med tårer strømmende nedover kinnene sa han: "Vil du? Jeg har bedt om at noen ville hjelpe meg."

Hans bønn om hjelp ble besvart med den inspirasjon som kom til meg. Denne opplevelsen av å motta en så klar veiledning fra Ånden, gjorde et uforglemmelig inntrykk som fortsatt preger meg.

Og nå, etter 25 år og ved mild barmhjertighet, fikk jeg igjen for første gang kontakt med denne gutten for noen måneder siden. Jeg oppdaget at opplevelsen ikke bare er min historie – det er hans historie også. Deric Nance er nå far og har sin egen familie. Han har heller aldri glemt denne opplevelsen. Den hjalp oss å legge en grunnvoll av tro på at Gud hører og besvarer våre bønner. Begge har brukt den til å lære våre barn at Gud våker over oss. Vi er ikke alene.

Den kvelden hadde Deric vært på en aktivitet etter skoletid, og hadde ikke rukket den siste bussen. Som

ung tenåring var han sikker på at han kunne komme seg hjem, så han begynte å gå.

En og en halv time var gått da han vandret langs den øde veien. Fortsatt flere kilometer hjemmefra, uten et hus i sikte, var han redd. I fortvilelse gikk han bak en grushaug, gikk ned på sine knær og ba vår himmelske Fader om hjelp. Bare noen minutter etter at Deric kom tilbake til veien, stoppet jeg for å gi ham den hjelpen han ba om.

Etter alle disse årene sier Deric nå: "Herren var oppmerksom på meg, en spinkel og korttenkt gutt. Og til tross for alt annet som foregikk i verden, var han klar over min situasjon og elsket meg nok til å sende hjelp. Herren har besvart mine bønner mange ganger siden denne øde veistreknin-gen. Svarene hans er ikke alltid like umiddelbare og tydelige, men at han er oppmerksom på meg er like tydelig i dag som det var den ensomme kvelden. Hver gang livets mørke skygger legger seg over min verden, vet jeg

at han alltid har en plan for å bringe meg trygt hjem igjen."

Slik Deric sa, blir ikke alle bønner besvart like raskt. Men vår Fader kjenner oss virkelig og hører bønnene i vårt hjerte. Han utfører sine mirakler én bønn om gangen, én person om gangen.

Vi kan stole på at han vil hjelpe oss, ikke nødvendigvis på den måten vi ønsker, men på den måten som best vil hjelpe oss å vokse. Det kan være vanskelig å underkaste seg hans vilje, men det er avgjørende for å bli som ham og finne den fred han tilbyr.

Vi kan føle det slik C. S. Lewis beskrev: "Jeg ber fordi jeg ikke kan hjelpe meg selv... Jeg ber fordi behovet er der hele tiden, både når jeg er våken og når jeg sover. Det forandrer ikke Gud. Det forandrer meg."³

Det er mange beretninger i Skriftene om dem som har satt sin lit til Herren og har blitt hjulpet og befridd av ham. Tenk på den unge David, som unnslopp den visse død ved den mektige Goliats hånd, ved å stole på Herren. Tenk på Nephi, hvis bønner til Gud i tro bragte befrielse fra hans brødre som søkte å ta hans liv. Husk unge Joseph Smith, som ydmykt søkte Herrens hjelp. Han ble utfridd fra mørkets makt og fikk et mirakuløst svar. Hver av dem opplevde reelle og vanskelige utfordringer. Hver av dem handlet i tro og satte sin lit til Herren. Hver av dem mottok hans hjelp. Og i vår tid blir Guds kraft og kjærlighet fortsatt tilkjennegitt i hans barns liv.

Jeg har sett det nylig i livet til de trosfylte hellige i Botswana og Zimbabwe. På et faste- og vitnesbyrds møte i en liten gren følte jeg ydmykhet og inspirasjon da jeg hørte manges vitnesbyrd – både barn, ungdom og voksne. Alle formidlet et sterkt vitnesbyrd om tro på den Herre Jesus Kristus. Med utfordringer og

vanskelige omstendigheter rundt seg, lever de hver dag ved å sette sin lit til Gud. De erkjenner hans hånd i sitt liv og uttrykker det ofte med ordene “Jeg er så inderlig takknemlig til Gud.”

For noen år siden viste en trofast familie medlemmene av vår menighet denne samme tilliten til Herren. Arn og Venita Gatrell levde et lykkelig liv da Arn ble diagnostisert med aggressiv kreft. Prognosen var overveldende – han hadde bare noen få uker igjen å leve. Familien ønsket å være sammen en siste gang. Så alle barna kom, noen langveisfra. De hadde bare 48 dyrebare timer å tilbringe sammen. Familien Gatrell valgte nøye ut det som betydde mest for dem – et familiebilde, en familiemiddag og en sesjon i Salt Lake tempel. Venita sa: “Da vi kom ut fra templet, var det siste gang vi noensinne ville være sammen i dette liv.”

Men de dro med vissheten om at det finnes så mye mer for dem enn bare dette liv. På grunn av hellige tempelpakter, har de håp om Guds løfter. De kan være sammen for evig.

De neste to månedene var fylt med flere velsignelser enn jeg kan fortelle om. Arn og Venitas tro og tillit til Herren vokste, noe som kommer til uttrykk i Venitas ord: “Jeg ble båret. Jeg lærte at man kan føle fred midt i forvirring. Jeg visste at Herren våket over oss. Hvis man stoler på Herren, kan man virkelig overvinne alle livets utfordringer.”

En av døtrene deres tilføyde: “Vi så våre foreldre og deres eksempel. Vi så deres tro og hvordan de taklet det. Jeg ville aldri ha bedt om denne prøvelsen, men jeg ville aldri ha vært den foruten. Vi var omgitt av Guds kjærlighet.”

Arns bortgang var naturligvis ikke utfallet familien Gatrell hadde håpet på. Men krisen deres var ingen troskrise. Jesu Kristi evangelium er ingen huskeliste over ting å gjøre. Det er noe som lever i vårt hjerte. Evangeliet er “ingen byrde, det er vinger”.⁴ Det bærer oss. Det bar familien Gatrell. De følte fred midt i uværet. De holdt fast i

hverandre og i tempelpakter de hadde inngått og holdt. De vokste i sin evne til å stole på Herren, og ble styrket av sin tro på Jesus Kristus og hans forsonende kraft.

Uansett hvor vi befinner oss på disippelens vei, uansett hva våre bekymringer og utfordringer måtte være, er vi ikke alene. Dere er ikke glemt. I likhet med Deric, de hellige i Afrika og familien Gatrell, kan vi velge å strekke oss etter Guds hånd i vår nød. Vi kan møte våre utfordringer med bønn og tillit til Herren. Og i den prosessen blir vi mer lik ham.

Herren sier til hver enkelt av oss: “Frykt ikke, for jeg er med deg! Se deg ikke engstelig om, for jeg er din Gud! Jeg styrker deg og hjelper deg og holder deg oppe med min rettferds høyre hånd.”⁵

Jeg bærer mitt ydmyke, men sikre vitnesbyrd om at Gud vår Fader kjenner oss personlig og strekker seg ut for å hjelpe oss. Gjennom hans elskede sønn Jesus Kristus kan vi overvinne verdens utfordringer og komme trygt hjem. Måtte vi ha tro til å stole på ham. Dette ber jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Moses 1:39.
2. 1 Nephi 1:20.
3. Uttalt av rollefiguren C. S. Lewis som fremstilt i William Nicholson, *Shadowlands* (1989), 103.
4. Harry Emerson Fosdick, *Twelve Tests of Character* (1923), 88.
5. Jesaja 41:10.

Av biskop Gary E. Stevenson
Presiderende biskop

Deres fire minutter

Forsoningens mirakel kan kompensere for ufullkommenheter i vår prestasjon.

Vinter-OL trollbandt nylig verden idet utøvere fra 89 land konkurrerte i 98 forskjellige øvelser. Spesielt var det at 10 av disse idrettsutøverne var medlemmer av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, og de tre av dem som fikk medalje, ble nylig omtalt i *Church News*: Christopher Fogt, Noelle Pikus-Pace og Torah Bright.¹ Vi gratulerer alle utøverne som konkurrerte. Godt gjort!

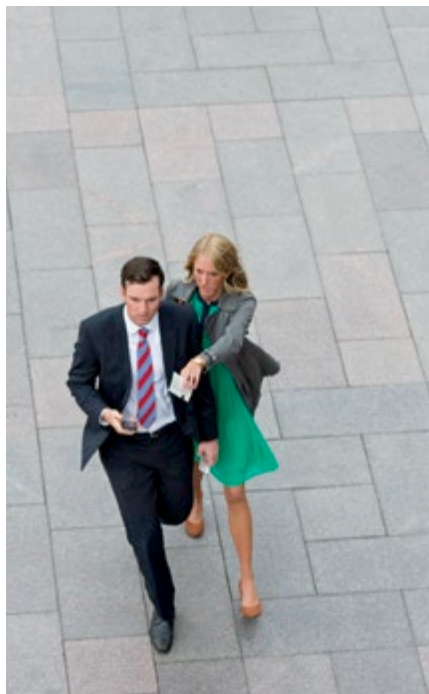
Jeg taler om disse lekene i dag idet jeg retter mine tanker til unge menn, unge kvinner og unge enslige voksne – dere som er i de viktige årene som staker ut kursen for deres liv. Jeg føler at det jeg skal si til dere, er av stor betydning.

For at dere skal føle det samme, forteller jeg først historien om Noelle Pikus-Pace, en av disse siste-dagers-hellige idrettsutøverne. I Noelles gren, skeleton, bygger utøverne opp hastighet når de løper og deretter stuper med hodet først ned på en liten kjelke. Med ansiktet bare centimeter over bakken farer de nedover en svingete isbane i hastigheter opp mot 145 km/t.

Det er spesielt å tenke på at mange år med forberedelser regnes som enten vellykket eller mislykket basert på det som skjer i løpet av fire intense 60-sekunders omganger.

Noelles tidligere olympiske drømmer i 2006 ble knust da hun brakk benet i en forferdelig ulykke. I OL i 2010 kom igjen drømmene hennes til kort da drøyt et tidels sekund sto mellom henne og pallen.²

Kan dere forestille dere spenningen hun følte mens hun ventet på å starte sitt første run i OL i 2014? Årene med forberedelse skulle kulminere i bare et snev av tid. Fire minutter til

sammen. Hun hadde brukt mange år på å forberede seg til disse fire minuttene, og hun ville reflektere over dem resten av sitt liv.

Noelles finalerun gikk nesten plettfritt! Vi vil aldri glemme da hun hoppet opp på tribunen for å omfavne familien etter å ha krysset mållinjen, og ropte: “Vi klarte det!” Mange år med forberedelser hadde gitt uttelling. Vi så Unge kvinners medaljong rundt halsen hennes da sølvmedaljen ble hengt ved siden av den.³

Det virker kanskje urettferdig at hele Noelles OL-drøm sto eller falt på det hun gjorde i løpet av fire korte minutter. Men hun visste det, og det var derfor hun forberedte seg så iherdig. Hun følte storheten og betydningen av sine fire minutter, og hva de ville bety for resten av livet.

Vi husker også Christopher Fogt, et medlem av laget som vant bronse i firerbob. Selv om han kunne ha gitt opp etter et voldsomt krasj i OL i 2010, valgte han å holde ut. Etter et fantastisk, forløsende run vant han premien han så iherdig hadde søkt.⁴

Tenk så over hvordan din vei til evig liv er noe tilsvarende disse idrettsutøvernes “4-minuttersprestasjon”. Du er en evig person. Før du ble født, levde du som en ånd. I en kjærlig himmelsk Faders nærhet trente og forberedte du deg til anledningen til å komme til jorden en kort stund og, vel, prestere. Dette livet er dine fire minutter. Mens du er her, vil dine handlinger avgjøre om du vinner premien som er evig liv. Profeten Amulek beskrev det slik: “Dette liv er [tiden] til å forberede seg til å møte Gud. Ja, se, denne livsdag er dagen... til å utføre [ditt] arbeide.”⁵

På en måte har deres fire minutter allerede begynt. Klokken går. Apostelen Paulus ord synes så passende – å løpe løpet slik at dere kan få premien.⁶

På samme måte som visse trinn er avgjørende i en OL-utøvers svært korte prestasjon, hopp eller manøvrer for skøyteløpere og snøbrettkjørere, å treffe svingene i en bobbane eller tråkle seg gjennom portene i en slalåmløype, er også visse ting i livet helt avgjørende – sjekkpunkter som beveger oss gjennom vår åndelige prestasjon på jorden. Disse åndelige markørene er de nødvendige gudgitte ordinanser i evangeliet: dåp, å motta Den hellige ånds gave, ordinasjoner i prestedømmet, tempelordinanser og deltagelse i nadverden hver uke.

“I [disse] ordinanser blir guddommeligheitskraften tilkjennegitt.”⁷

Og på samme måte som disiplinen ved å trene forbereder en idrettsutøver til å utføre elementer på høyeste nivå i sin idrett, vil det å holde budene kvalifisere dere til å motta disse frelsende ordinansene.

Føler dere hvor viktig det er?

Mine unge venner, uansett hvor dere er i deres “4-minuttersprestasjon”, vil jeg be dere grunne: “Hva må jeg

gjøre nå for å sikre meg medaljen?” Under denne konferansen har kanskje Ånden hvisket til dere hva det kan være: Mer gjennomtenkt forberedelse til en ordinans i fremtiden, eller å motta en ordinans som dere skulle ha mottatt for lenge siden. Uansett hva det måtte være, gjør det nå. Ikke vent. Deres fire minutter vil gå fort, og dere har evigheten til å tenke over hva dere gjorde i dette livet.⁸

Selvdisiplin er nødvendig. Daglig bønn, skriftstudium og deltagelse i kirken må være grunnlaget for deres trening. Et konsekvent mønster av å adlyde budene, holde paktene dere har inngått og følge Herrens normer som finnes i *Til styrke for ungdom*, er obligatorisk.

Dere er kanskje klar over ting i livet deres som truer med å bremse eller stanse deres åndelige fremgang. I så fall kan dere følge Skriftenes rettleiding: “La oss... legge av alt som tynger, og synden som henger så fast ved oss, og løpe med tålmodighet i den kamp vi har foran oss.”⁹

Det er ennå ikke for sent å omvende seg. Men snart kan det være det, for ingen vet egentlig når deres fire minutter vil være omme.

Nå tenker dere kanskje: “Jeg har allerede rotet det til. Mine fire minutter er allerede en katastrofe. Jeg kan like gjerne gi opp.” I så fall må dere slutte å tenke det og aldri tenke det igjen. Forsoningens mirakel kan kompensere for ufullkommenheter i vår prestasjon. Eldste Jeffrey R. Holland har sagt:

“For de av dere... som kanskje fortsatt holder igjen... vitner jeg om Guds kjærlighets fornyende kraft og det mirakel som hans nåde er

...Det er *aldri* for sent så lenge [Mesteren] sier at det er tid... Utsett det ikke.”¹⁰

Husk, dere er ikke alene. Frelseren har lovet at han ikke skal etterlate dere farløse.¹¹ Dere har også familie, venner og ledere som heier på dere.

Selv om talen min har vært rettet mot Kirkens ungdom, vil jeg si følgende til foreldre og besteforeldre:

Eldste David A. Bednar beskrev nylig en enkel måte å gjennomføre en familieevaluering på for å markere fremgang på paktens vei ved nødvendige ordinanser. Alt som trengs er et ark med to kolonner: "Navn" og "Plan for neste eller nødvendig ordinans". Jeg gjorde nylig dette for hvert familiemedlem. Blant dem noterte jeg meg et barnebarn som snart skal velsignes, et seks år gammelt barnebarn som trenger forberedelse til dåp, og en sønn som fyller 18 og trenger forberedelse til prestedømmet og tempebegavelsen. Alle på listen trengte nadverdets ordinans. Denne enkle øvelsen hjalp Lesa og meg å oppfylle vår rolle for å hjelpe hvert medlem av familien langs paktens vei, med en handlingsplan for hver av dem. Kanskje dette er en idé for dere, som vil føre til familiesamtaler, leksjoner på familiens hjemmeaften, forberedelse og invitasjoner til nødvendige ordinanser i familien.¹²

Som skiløper og snøbrettkjører ble jeg dypt imponert over "4-minuttersprestasjonen" som førte til sølvmedalje i halfpipe-konkurransen for den australske siste-dagers-hellige snøbrettkjører Torah Bright. Hun

blendet verden da hun gjennomførte et nesten feilfritt run som kulminerte i en backside rodeo 720. Men enda mer imponerende og overraskende for verden var måten hun viste Kristus-lignende kjærlighet overfor sine konkurrenter på. Hun la merke til at den amerikanske snøbrettkjører Kelly Clark, som hadde et dårlig første run i finalerunden, virket nervøs foran sitt andre run. "Hun ga meg en klem," forteller Clark. "Hun bare holdt meg til jeg klarte å slappe av og puste roligere. Det var godt å få en klem av en venn." Kelly Clark sto senere sammen med Torah på seierspallen som bronsemedaljevinner.

Da hun ble spurt om denne uvanlige velgjerningen mot sin motstander, som kunne ha satt hennes egen sølvmedalje i fare, sa Torah ganske enkelt: "Jeg er en konkurrent – jeg ønsker å gjøre mitt beste – men jeg ønsker også at konkurrentene mine skal gjøre sitt beste."¹³

Med dette i tankene, er det noen som trenger deres oppmuntring? Et familiemedlem? En venn? En klassekamerat eller et medlem av quorumet? Hvordan kan dere hjelpe dem med deres fire minutter?

Kjære venner, dere er midt i en spennende reise. På noen måter fyker dere nedover halfpipen eller bobbanen, og det kan være krevende å utføre hvert element eller treffe hver sving underveis. Men husk at dere har forberedt dere for dette i årtusener. Dette er deres øyeblikk til å prestere. Dette er deres fire minutter! Nå er tiden inne!

Jeg har stor tro på deres evner. Dere har verdens Frelser på deres side. Hvis dere søker hans hjelp og følger hans veiledning, hvordan kan dere mislykkes?

Jeg avslutter med mitt vitnesbyrd om den velsignelse det er å ha en levende profet, president Thomas S. Monson, og om Jesus Kristus og hans rolle som vår Frelser og Forløser, i Jesu Kristi, hans hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Christine Rappleye, "Mormons in the Olympics: 3 Medals for LDS Athletes at the Winter Games," deseretnews.com/article/865597546/Mormons-in-the-Olympics-3-medals-for-LDS-athletes-at-the-Winter-Games.html.
2. Se Christine Rappleye, "Mormons in the Olympics."
3. Se Sarah Petersen, "Noelle Pikus-Pace Wears LDS Young Women Necklace throughout Olympics," deseretnews.com/article/865596771/Noelle-Pikus-Pace-wears-LDS-Young-Women-necklace-throughout-Olympics.html.
4. Se Amy Donaldson, "Army, Faith Helped Push Mormon Bobsledder Chris Fogt to Olympic Success," deseretnews.com/article/865597390/Army-faith-helped-push-Mormon-bobsledder-Chris-Fogt-to-Olympic-success.html.
5. Alma 34:32.
6. Se 1 Korinterbrev 9:24.
7. Lære og pakter 84:20.
8. Se Alma 34:31–33.
9. Hebraerne 12:1.
10. Jeffrey R. Holland, "Arbeiderne i vingården," *Liahona*, mai 2012, 33.
11. Se Johannes 14:18.
12. David A. Bednar, samtale med forfatteren.
13. Vidya Rao, "Snowboarder Kelly Clark: Hug from Competitor Helped Me Win Bronze," today.com/sochi/snowboarder-kelly-clark-hug-competitor-helped-me-win-bronze-2D12108132.

Av eldste David A. Bednar

i De tolv apostlers quorum

Så de kunne bære sine byrder med letthet

De unike byrdene i vårt eget liv hjelper oss å stole på den Hellige Messias fortjeneste, barmhjertighet og nåde.

Jeg har en god venn som i de første årene av sitt ekteskap var overbevist om at han og familien trengte en pickup med firehjulstrekk. Hans hustru var sikker på at han ikke trengte, men bare ønsket seg den nye bilen. En leken samtale mellom denne mannen og hustruen førte til at de veiet fordeler og ulemper ved et slikt kjøp.

“Skatt, vi trenger en pickup med firehjulstrekk.”

Hun spurte: “Hvorfor tror du vi trenger en ny pickup?”

Han svarte henne med det han trodde var det perfekte svar: “Hva om vi trenger melk til barna i et forferdelig uvær, og den eneste måten å komme til butikken på er i en pickup?”

Hans hustru svarte med et smil: “Hvis vi kjøper en ny pickup, kommer vi ikke til å ha råd til melk – så hvorfor tenke på å komme til butikken i en nødssituasjon?”

De fortsatte å snakke sammen, og til slutt bestemte de seg for å kjøpe bilen. Kort tid etter å ha hentet den nye bilen, ønsket min venn å demonstrere nytten av pickupen og rettferdiggjøre sine grunner for å ville kjøpe den. Så han bestemte seg

for at han ville sage og kjøre hjem et lass med ved. Det var på høsten, og snøen hadde allerede lagt seg i fjellet hvor han hadde tenkt å finne veden. Da han kjørte oppover fjellsiden, ble snøen gradvis dypere. Min venn innså at de dårlige kjøreforholdene innebar en risiko, men med stor tillit til den nye pickupen kjørte han videre.

Dessverre kjørte min venn for langt på den snødekte veien. Da han svingte ut til siden av veien på det stedet han hadde bestemt seg for å sage ved, satte han seg fast. Alle de fire hjulene på den nye pickupen spant i snøen. Han skjønte fort at han ikke ante hva han skulle gjøre for å frigjøre seg fra denne farlige situasjonen. Han var flau og bekymret.

Min venn tenkte: “Jeg kan ikke bare sitte her.” Han gikk ut av bilen og begynte å sage ved. Han fylte lastep Janet helt opp med den tunge lasten. Og så bestemte min venn seg for å prøve å kjøre ut av snøen en gang til. Da han satte pickupen i gir og ga gass, begynte han så smått å snegle seg fremover. Sakte kjørte pickupen ut av snøen og tilbake på veien. Han var endelig fri til å dra hjem, som en glad og ydmyk mann.

Vår egen last

Jeg ber om hjelp fra Den hellige ånd når jeg nå skal understreke viktige lærdommer vi kan hente av denne historien om min venn, pickupen og veden. Det var lasten. Det var vedlasten som ga den nødvendige trekraft til å komme ut av snøen og tilbake på veien, og til å bevege seg fremover. Det var lasten som gjorde ham i stand til å vende tilbake til sin familie og sitt hjem.

Hver av oss bærer også på en last. Vår egen last består av krav og muligheter, plikter og rettigheter, lidelser og velsignelser, og muligheter og begrensninger. To veiledende spørsmål kan være nyttige når vi med jevne mellomrom og ydmykt vurderer vår last: “Skaper den lasten jeg bærer, den åndelige trekraften som vil gjøre meg

i stand til å streve fremover med tro på Kristus på den snevre og smale sti, og unngå å sette meg fast? Skaper den lasten jeg bærer, tilstrekkelig åndelig trekraft til at jeg til slutt kan vende hjem til vår himmelske Fader?”

Noen ganger kan vi feilaktig tro at lykke er å være uten last. Men å bære en last er en nødvendig og viktig del av planen for lykke. Fordi vår individuelle last må generere åndelig trekraft, skulle vi være forsiktige med å slepe rundt på så mange fine, men unødvendige ting at vi blir distraheret og avledet fra de tingene som virkelig betyr mest.

Forsoningens styrkende kraft

Frelseren sa:

“Kom til meg, alle som strever og har tungt å bære, og jeg vil gi dere hvile!

Ta mitt åk på dere og lær av meg, for jeg er saktmodig og ydmyk av hjertet. Så skal dere finne hvile for deres sjeler.

For mitt åk er gagnlig, og min byrde er lett” (Matteus 11:28–30).

Et åk er en trebjelke som normalt anvendes mellom et par okser eller andre dyr, som gjør dem i stand til å trekke en last sammen. Et åk plasserer dyrene side om side slik at de kan bevege seg sammen for å utføre en oppgave.

Overvei Herrens unike individuelle oppfordring “ta mitt åk på dere”. Å inngå og holde hellige pakter setter oss i åk sammen med vår Herre Jesus Kristus. I bunn og grunn kaller Frelseren oss til å stole på og trekke sammen med ham, selv om vår beste innsats ikke er lik og ikke kan sammenlignes med hans. Når vi stoler på og trekker lasten sammen med ham på reisen gjennom jordelivet, er hans åk virkelig gagnlig og hans byrde lett.

Vi er ikke, og vi behøver aldri å være alene. Vi kan streve fremover i hverdagen med hjelp fra himmelen. På grunn av Frelserens forsoning kan vi motta evne og “uant styrke” (“O, må jeg følge deg,” *Salmer*, nr. 201). Herren erklærte: “Derfor, fortsatt deres reise, og fryd dere i deres hjerter, for se og

gi akt, jeg er med dere inntil enden.” (L&P 100:12).

Tenk på eksemplet i Mormons bok da Amulon forfulgte Alma og hans folk. Herrens røst kom til disse disiplene i deres lidelser: “Løft deres hoder og vær ved godt mot, for jeg kjenner til pakten som dere har inngått med meg, og jeg vil slutte en pakt med mitt folk og fri dem ut av trelldom” (Mosiah 24:13).

Legg merke til pakters sentrale rolle for løftet om befrielse. Pakter som mottas og overholdes med integritet, og ordinanser som utføres ved riktig prestedømsmyndighet, er nødvendig for å motta alle velsignelser som er gjort tilgjengelig ved Jesu Kristi forsoning. For i prestedømmets ordinanser blir guddommelighetens kraft tilkjennegitt for menn og kvinner i kjødet, herunder forsoningens velsignelser (se L&P 84:20–21).

Husk Frelserens uttalelse: “For mitt åk er gagnlig, og min byrde er lett” (Matteus 11:30), når vi ser på neste vers i beretningen om Alma og hans folk.

“Jeg vil også lette de byrder som er lagt på deres skuldre, så dere ikke engang kan føle dem på ryggen” (Mosiah 24:14).

Mange av oss antar kanskje at dette skriftstedet betyr at en byrde plutselig og permanent vil bli fjernet. Det neste verset beskriver imidlertid hvordan byrden ble lettet.

“Og nå skjedde det at de byrder som var lagt på Alma og hans brødre, ble gjort lette. Ja, *Herren styrket dem* så de kunne bære sine byrder med letthet, og de underkastet seg hele Herrens vilje med glede og tålmodighet” (Mosiah 24:15; uthevelse tilføyd).

Utfordringene og vanskelighetene ble ikke umiddelbart fjernet fra folket. Men Alma og hans tilhengere ble styrket, og deres økte evne gjorde byrdene lettere. Disse gode menneskene ble gitt kraft gjennom forsoningen til å *handle* som selvstendige personer (se L&p 58:26–29) og *påvirke* sin situasjon. Og “i Herrens styrke” (Mormons ord

1:14; Mosiah 9:17; 10:10; Alma 20:4) ble Alma og hans folk ledet i sikkerhet til landet Zarahemla.

Ikke bare overvinner Jesu Kristi forsoning virkningene av Adams fall og gjør det mulig å få forlatelse for våre egne synder og overtredelser, men hans forsoning gjør oss også i stand til å gjøre godt og bli bedre på måter som strekker seg langt utover våre jordiske evner. De fleste av oss vet at når vi gjør noe galt og trenger hjelp til å overvinne virkningene av synd i vårt liv, har Frelseren gjort det mulig for oss å bli rene ved hans forløsende kraft. Men forstår vi også at forsoningen er for trofaste menn og kvinner som er lydige, verdige og samvittighetsfulle, og som gjør sitt beste for å bli bedre og tjene mer trofast? Jeg lurer på om vi ikke er helt klar over denne styrkende delen av forsoningen i vårt liv, og feilaktig tror at vi må bære vår last alene – ved ren standhaftighet, viljestyrke

og disiplin, og med våre åpenbart begrensede evner.

Det er én ting å vite at Jesus Kristus kom til jorden for å *dø* for oss. Men vi må også forstå at Herren ønsker, gjennom sin forsoning og ved Den hellige ånds kraft, å *opplive* oss – ikke bare rettlede oss, men også styrke og helbrede oss.

Frelseren hjelper sitt folk

Alma forklarer hvorfor og hvordan Frelseren kan styrke oss:

“Og han skal gå ut, ha smerter og lidelser og fristelser av alle slag, og dette for at det ord kunne bli oppfylt som sier at han vil påta seg sitt folks smerter og sykdommer.

Og han vil påta seg døden, så han kan løse dødens bånd som binder hans folk. Og han vil påta seg deres skrøpeligheter, så hans indre kan fylles med barmhjertighet i kjødet, så han i kjødet kan vite hvordan han skal hjelpe sitt folk i forhold til deres skrøpeligheter” (Alma 7:11–12).

Følgelig har Frelseren lidd ikke bare for våre synder og misgjerninger – men også for våre fysiske smerter og kvaler, våre svakheter og mangler, vår frykt og våre frustrasjoner, våre skuffelser og vår motløshet, vårt savn og vår anger, vår fortvilelse og desperasjon, overgrep og urett vi opplever, og de følelsesmessige trengsler som plager oss.

Det finnes ingen fysisk smerte, åndelige sår, sjelekval, hjertesorg, skrøpeligheit eller svakhet som dere eller jeg noensinne vil bli stilt overfor i jordelivet, som Frelseren ikke har opplevd først. I et øyeblikks svakhet roper vi kanskje ut: "Ingen vet hvordan det er. Ingen forstår." Men Guds Sønn vet og forstår det fullkomment, for han har følt og båret våre individuelle byrder. Og på grunn av sitt altomfattende og evige offer (se Alma 34:14), har han fullkommen empati og kan rekke ut sin barmhjertighets arm. Han kan strekke seg ut, røre ved oss, helbrede og styrke oss så vi kan bli mer enn vi noensinne kunne blitt, og hjelpe oss å gjøre det vi aldri kunne klart ved bare å stole på vår egen styrke. Hans åk er virkelig gagnlig, og hans byrde er lett.

En oppfordring, et løfte og et vitnesbyrd

Jeg oppfordrer dere til å studere, be, overveie og streve med å lære mer om Frelserens forsoning mens dere vurderer deres egen last. Det er mange ting ved forsoningen som vi rett og slett ikke kan forstå med vårt jordiske sinn. Men det er også mange aspekter av forsoningen vi kan og trenger å forstå.

For min venn ga vedlasten livredende trekkraft. Den tomme pickupen kunne ikke kjøre gjennom snøen, selv om den hadde firehjulstrekk. En tung last var nødvendig for å skape trekkraft.

Det var lasten. Det var lasten som ga trekkraften som gjorde min venn i stand til å komme seg løs, komme tilbake på veien, streve fremover og komme hjem til familien.

De unike byrdene i vårt eget liv hjelper oss å stole på den Hellige Messias' fortjeneste, barmhjertighet og nåde (se 2 Nephi 2:8). Jeg vitner om og lover at Frelseren vil hjelpe oss å bære våre byrder med letthet (se Mosiah 24:15). Når vi trekker åket sammen med ham gjennom hellige pakter og mottar forsoningens styrkende kraft i vårt liv, vil vi stadig oftere prøve å forstå og leve i samsvar med hans vilje. Vi vil også be om styrke til å lære av, forandre eller akseptere våre omstendigheter, istedenfor uavlatelig å be om at Gud må forandre våre omstendigheter i henhold til vår vilje. Vi vil bli handlekraftige personer som

gjør noe, istedenfor slike som bare lar seg påvirke av andre (se 2 Nephi 2:14). Vi vil bli velsignet med åndelig trekkraft.

Måtte hver enkelt av oss gjøre så, og bli bedre ved Frelserens forsoning. I dag er det 6. april. Vi vet ved åpenbaring at dette er den virkelige og nøyaktige datoen for Frelserens fødsel. 6. april er også dagen da Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige ble organisert. (Se L&P 20:1; Harold B. Lee, "Styrk Sions staver," *Ensign*, juli 1973, 2; Spencer W. Kimball, "Hvorfor kaller I meg Herre, Herre og gjør ikke det jeg sier?" *Ensign*, mai 1975, 4; Spencer W. Kimball, "Bemerkninger og innvielse av bygningene i Fayette, New York," *Ensign*, mai 1980, 54; *Discourses of President Gordon B. Hinckley, bind 1: 1995–1999* [2005], 409.) På denne spesielle og hellige sabbaten vitner jeg om at Jesus Kristus er vår Forløser. Han lever og vil rense, helbrede, veilede, beskytte og styrke oss. Jeg vitner med glede om disse ting, i Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

Av president Thomas S. Monson

Kjærlighet – selve kjernen i evangeliet

Vi kan ikke virkelig elske Gud dersom vi ikke elsker våre medreisende på denne jordiske reise.

Mine kjære brødre og søstre, da vår Frelser virket blant menneskene, ble han spurt av den nysgjerrige lovkyndige: “Mester! Hvilket bud er det største i loven?”

Matteus skriver at Jesus svarte:

“Du skal elske Herren din Gud av hele ditt hjerte og av hele din sjel og av all din forstand.

Dette er det største og første bud.

Men et annet er like stort: Du skal elske din neste som deg selv.”¹

Markus avslutter beretningen med Frelserens uttalelse: “Det finnes ikke noe annet bud som er større enn disse.”²

Vi kan ikke virkelig elske Gud dersom vi ikke elsker våre medreisende på denne jordiske reise. Heller ikke kan vi fullt ut elske våre medmennesker hvis vi ikke elsker Gud, alles Fader. Apostelen Johannes forteller oss: “Dette bud har vi fra ham at den som elsker Gud, skal også elske sin bror.”³ Vi er alle åndebarner av vår himmelske Fader, og som sådan er vi brødre og søstre. Hvis vi har denne sannheten i tankene, vil det bli enklere å elske alle Guds barn.

Faktisk er kjærligheten selve kjernen i evangeliet, og Jesus Kristus er

vårt forbilde. Hans liv var en arv av kjærlighet. Han helbredet syke, oppløftet undertrykte, frelste syndere. Den rasende mobben tok til slutt hans liv. Fremdeles lyder ordene fra Golgata: “Far, forlat dem, for de vet ikke hva de gjør”⁴ – et siste uttrykk i jordelivet for medfølelse og kjærlighet.

Det finnes mange egenskaper som er tilkjennegivelser av kjærlighet, som vennlighet, tålmodighet, uselviskhet, forståelse og tilgivelse. I all vår omgang med andre vil disse og andre slike egenskaper bidra til å tydeliggjøre kjærligheten i vårt hjerte.

Vanligvis viser vi vår kjærlighet i vår daglige omgang med hverandre. Vår evne til å se andres behov og deretter gjøre noe med det, vil være helt avgjørende. Jeg har alltid elsket følelsene som uttrykkes i det korte diktet:

*Jeg har grått mang en natt
fordi jeg var kortsynt og matt
og ikke andres behov så og forsto.
Men aldri har jeg
vært det minste lei
for å ha vært litt for god.*⁵

Nylig ble jeg gjort oppmerksom på et gripende eksempel på kjærlig

godhet – et som fikk uforutsette resultater. Året var 1933, da den store depresjonen gjorde at det var smått med jobbmuligheter. Stedet var den østlige delen av USA. Arlene Biesecker hadde nettopp fullført videregående skole. Etter å ha lett etter arbeid i lang tid, fikk hun endelig jobb på en klesfabrikk som syerske. Fabrikkarbeiderne fikk bare betalt for hvert plagg de sydde riktig sammen hver dag. Jo flere plagg de produserte, jo mer fikk de betalt.

En dag kort tid etter at hun begynte ved fabrikk, sto Arlene overfor en fremgangsmåte som gjorde henne forvirret og frustrert. Hun satt ved symaskinen og prøvde å sprette opp sitt mislykkede forsøk på å fullføre plagget hun jobbet med. Det syntes ikke å være noen som kunne hjelpe henne, for alle de andre syerskene skyndte seg for å fullføre så mange plagg de kunne. Arlene følte seg hjelpeløs og fortvilet. Stille begynte hun å gråte.

Overfor Arlene satt Bernice Rock. Hun var eldre og mer erfaren som syerske. Da hun så hvor stresset Arlene var, slapp Bernice sitt eget arbeid og gikk bort til Arlene, og ga henne vennlige instruksjoner og hjelp. Hun ble til Arlene følte seg trygg og var i stand til å fullføre plagget. Så gikk Bernice tilbake til sin egen maskin, etter å ha gått glipp av muligheten til å fullføre så mange plagg som hun kunne ha gjort om hun ikke hadde hjulpet.

Etter denne ene handlingen av kjærlig omtanke ble Bernice og Arlene venner for livet. Begge giftet seg etter hvert og fikk barn. En gang på 1950-tallet ga Bernice, som var medlem av Kirken, Arlene og familien hennes en Mormons bok. I 1960 ble Arlene og hennes mann og barn døpt som medlemmer av Kirken. Senere ble de beseglet i et hellig Guds tempel.

Som følge av den medfølelse Bernice viste da hun ofret for å hjelpe en hun ikke kjente, men som var i nød og trengte hjelp, er det nå utallige personer, både levende og døde, som nyter godt av evangeliets frelsende ordinanser.

Hver eneste dag av vårt liv får vi anledninger til å vise kjærlighet og omtanke for andre rundt oss. President Spencer W. Kimball sa: "Vi må huske at de vi treffer på parkeringsplasser, i kontorer, heiser og andre steder, er den delen av menneskeheten Gud har gitt oss å elske og tjene. Det hjelper lite å snakke om menneskenes generelle brorskap om vi ikke klarer å se på menneskene rundt oss som brødre og søstre."⁶

Våre anledninger til å vise kjærlighet kommer ofte uventet. Et eksempel på en slik anledning dukket opp i en

avisartikkel i oktober 1981. Jeg ble så imponert over den kjærlighet og medfølelse som ble formidlet der, at jeg har beholdt utklippet i over 30 år.

Artikkelen forteller at en av Alaska Airlines direkteflygninger fra Anchorage i Alaska til Seattle i Washington – med 150 passasjerer – ble omdirigert til en avsidesliggende by i Alaska for å frakte et alvorlig skadet barn. Den to år gamle gutten hadde kuttet en arterie i armen da han falt på et glasskår mens han lekte i nærheten av sitt hjem. Byen var 725 km syd for Anchorage, og lå absolutt ikke langs flyets rute. Førstehjelperne på stedet hadde imidlertid sendt ut en desperat forespørsel om hjelp, og dermed ble flyet omdirigert for å bringe barnet til Seattle, slik at han kunne bli behandlet på et sykehus.

Da flyet landet nær den avsidesliggende byen, informerte førstehjelperne piloten om at gutten blødde så voldsomt at han kanskje ikke ville overleve flyturen til Seattle. Det ble besluttet å fly enda 320 km utenfor ruten til Juneau i Alaska, den nærmeste byen med et sykehus.

Etter å ha fraktet gutten til Juneau, satte flyet kurs for Seattle, nå flere timer forsinket. Ikke én passasjer klaget, selv om de fleste av dem ville gå glipp av avtaler og flyforbindelser. Mens minuttene og timene gikk, samlet de faktisk inn en betydelig penge-sum til gutten og familien hans.

Idet flyet gikk inn for landing i Seattle, jublet passasjerene da piloten bekjentgjorde at han hadde fått melding over radioen om at gutten ville klare seg.⁷

Jeg kom til å tenke på skriftstedet: "Kjærligheten er Kristi rene kjærlighet... og den som er i besittelse av den på den siste dag, ham skal det bli vel med."⁸

Brødre og søstre, noen av våre største muligheter til å vise vår kjærlighet vil være i vårt eget hjem. Kjærlighet skulle være selve hjertet av familielivet, men noen ganger er det ikke det. Det kan være for mye utålmodighet, for mye kramling, for mange kamper, for mange tårer. President Gordon B. Hinckley beklaget: "Hvorfor er det slik at [de] vi elsker [høyest], så ofte blir mål for våre harde ord? Hvorfor er det slik at [vi] av og til snakker som med kniver som skjærer inn til marginen?"⁹ Svarene på disse spørsmålene kan være forskjellige for oss alle, men i bunn og grunn spiller det ingen rolle hvorfor. Hvis vi vil holde budet om å elske hverandre, må vi behandle hverandre med vennlighet og respekt.

Selvfølgerlig vil det noen ganger være behov for disiplinering. La oss

imidlertid huske rådet i Lære og pakter – nemlig at når det er nødvendig for oss å irettesette en annen, skulle vi etterpå vise større kjærlighet.¹⁰

Jeg håper at vi alltid vil prøve å være hensynsfulle og oppmerksomme på andres tanker og følelser og omstendigheter. La oss ikke snakke nedsettende. La oss heller være medfølende og oppmuntrende. Vi må passe på så vi ikke ødelegger en annens selvtillit med uforsiktede ord eller handlinger.

Tilgivelse skulle gå hånd i hånd med kjærlighet. I våre familier, så vel

som overfor våre venner, kan det være såre følelser og uoverensstemmelser. Igjen spiller det egentlig ingen rolle hvor liten saken var. Det kan og skulle ikke overlates til å forderve, spre seg og til slutt ødelegge. Anklager holder såret åpent. Bare tilgivelse leger.

En hyggelig dame som siden har gått bort, besøkte meg en dag og fortalte uventet om noe hun angret på. Hun snakket om en hendelse som hadde funnet sted mange år tidligere, og involverte en nabobonde, en gang en god venn, men som hun og hennes mann hadde vært uenige med ved

flere anledninger. En dag spurte bonden om han kunne ta en snarvei over eiendommen hennes for å komme til sitt eget jorde. Her gjorde hun et opphold i beretningen, og sa med skjellvende stemme: “Bror Monson, jeg lot ham ikke få gå over eiendommen vår da eller siden, men forlangte at han skulle gå den lange veien rundt for å komme til jordet sitt. Det var galt av meg, og jeg angret sånn. Han er borte nå, men jeg skulle ønske jeg kunne si til ham: ‘Jeg er så lei meg.’ Jeg skulle ønske at jeg fikk en ny sjanse til å være vennlig.”

Mens jeg lyttet til henne, kom jeg til å tenke på John Greenleaf Whittiers dystre uttalelse: “Av alle bedrøvelige ord fra tunge eller penn, er de mest bedrøvelige disse: ‘*Det kunne ha vært!*’”¹¹ Brødre og søstre, når vi behandler andre med kjærlighet og vennlig omtanke, vil vi unngå den slags.

Kjærlighet kommer til uttrykk på mange måter: et smil, et vink, en vennlig kommentar, en kompliment. Andre uttrykk kan være mer ubestemmelige, som å vise interesse for en annens aktiviteter, undervise i et prinsipp med vennlighet og tålmodighet, eller besøke en som er syk eller bundet til hjemmet. Disse ordene og handlingene, og mange andre, kan formidle kjærlighet.

Wien, Østerrike

Av president Boyd K. Packer

President for De tolv apostlers quorum

Dale Carnegie, en kjent amerikansk forfatter og foreleser, mente at enhver har evnen til å øke summen av verdens lykke "ved å uttrykke oppriktig verdsettelse til en som er ensom eller motløs." Han sa: "Kanskje du vil glemme i morgen de vennlige ordene du sier i dag, men mottakeren vil kanskje verdsette dem resten av sitt liv."¹²

Måtte vi begynne nå, i dag, å uttrykke kjærlighet til alle Guds barn, enten de er våre familiemedlemmer, våre venner, bare bekjente eller vilt fremmede. Når vi står opp hver morgen, la oss bestemme oss for å reagere med kjærlighet og vennlighet på alt som måtte komme vår vei.

Mine brødre og søstre, Guds kjærlighet til oss er større enn vi kan fatte. På grunn av denne kjærligheten sendte han sin Sønn, som elsket oss nok til å gi sitt liv for oss for at vi skulle få evig liv. Når vi begynner å forstå denne uforlignelige gaven, vil vårt hjerte bli fylt med kjærlighet til vår evige Fader, til vår Frelser og til hele menneskeheten. Jeg ber inderlig om at det må være slik, i Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Matteus 22:36–39.
2. Markus 12:31.
3. 1 Johannes 4:21.
4. Lukas 23:34.
5. Ukjent forfatter, i Richard L. Evans, "The Quality of Kindness," *Improvement Era*, mai 1960, 340.
6. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, red. Edward L. Kimball (1982), 483.
7. Se "Injured Boy Flown to Safety," *Daily Sitka Sentinel* (Alaska), okt. 22, 1981.
8. Moroni 7:47.
9. Gordon B. Hinckley, "La kjærlighet være ledestjernen for ditt liv," *Lys over Norge*, juli 1989, 58.
10. Se Lære og pakter 121:43.
11. "Maud Muller," i *The Complete Poetical Works of John Greenleaf Whittier* (1878), 206; uthevelse tilføyd.
12. Dale Carnegie, i for eksempel Larry Chang, *Wisdom for the Soul* (2006), 54.

Vitnet

Jeg vil fortelle dere om de sannheter som er av størst verdi å kjenne.

Tider med krig eller usikkerhet pleier å skjerpe vårt fokus på ting som virkelig betyr noe.

2. verdenskrig var en tid med stor åndelig forvirring for meg. Jeg hadde forlatt mitt hjem i Brigham City i Utah med bare glør av et vitnesbyrd, og følte behov for noe mer. I løpet av noen uker var nesten hele avgangsklassen vår på vei til krigsområdet. Mens jeg var stasjonert på øya Ie Shima like nord for Okinawa i Japan, strevde jeg med tvil og usikkerhet. Jeg ønsket et personlig vitnesbyrd om evangeliet. Jeg ville vite!

I løpet av en søvnløs natt forlot jeg teltet og gikk inn i en bunker som hadde blitt laget ved å stille opp 200-liters drivstoff-fat fylt med sand, og sette dem oppå hverandre for å danne en avsperring. Det var ikke noe tak, så jeg krabbet inn, så opp på den stjerneklare himmelen og knelte ned for å be.

Nesten midt i setningen hendte det. Jeg kunne ikke beskrive for dere hva som skjedde om jeg ville. Det er mer enn jeg evner å uttrykke, men det er like tydelig i dag som det var den natten for mer enn 65 år siden. Jeg visste at det var en svært privat, svært personlig tilkjenneivelse. Endelig

visste jeg selv. Jeg visste med sikkerhet fordi det hadde blitt gitt meg. Etter en tid krabbet jeg ut av denne bunkeren og gikk, eller svedde, tilbake til sengen. Resten av natten følte jeg glede og ærefrykt.

Jeg tenkte på ingen måte at jeg var spesiell, snarere at hvis dette kom til meg, kunne det komme til hvem som helst. Det tror jeg fortsatt. I årene siden har jeg lært å forstå at en slik opplevelse både er et lys å følge og en byrde å bære.

Jeg vil fortelle dere om de sannheter som er av størst verdi å kjenne, det som jeg har lært og erfart gjennom nesten 90 år av livet og over 50 år som generalautoritet. Mye av det jeg har lært, faller inn i kategorien ting som ikke kan undervises, men som kan læres.

I likhet med de fleste ting av stor verdi, kommer kunnskap av evig verdi bare gjennom personlig bønn og overveielse. Dette, sammen med faste og skriftstudium, vil innby Den hellige ånds tilskyndelser, åpenbaringer og hvisken. Dette gir oss instruksjoner fra det høye mens vi lærer bud på bud.

Åpenbaringene lover at "hvilket som helst intelligent prinsipp vi

tilegner oss i dette liv, vil være med oss i oppstandelsen”, og at “kunnskap og intelligens [oppnås] gjennom vår flid og lydighet” (L&p 130:18–19).

En evig sannhet som jeg har fått vite, er at Gud lever. Han er vår Fader. Vi er hans barn. “Vi tror på Gud den evige Fader og på hans Sønn Jesus Kristus og på Den Hellige Ånd” (1. trosartikkel).

Av alle de andre titlene som han kunne ha brukt, valgte han å bli kalt “Fader”. Frelseren befalte: “Slik skal dere da be: Fader vår, du som er i himmelen” (3 Nephi 13:9; se også Matteus 6:9). Hans bruk av navnet “Fader” er en lærdom for alle når vi forstår hva som er viktigst i livet.

Foreldreansvar er et hellig privilegium, og avhengig av trofasthet kan

det være en evig velsignelse. Det endelige mål med enhver aktivitet i Kirken er at en mann og hans hustru og deres barn kan være lykkelige hjemme.

De som ikke gifter seg eller ikke har barn, blir ikke utelatt fra de evige velsignelsene de søker, men som i denne omgang er utenfor deres rekkevidde. Vi vet ikke alltid hvor eller når velsignelser vil komme, men løftet om evig forøkelse vil ikke bli nektet noen som er trofast og som inngår og holder hellige pakter.

Deres hemmelige lengsel og tårevåte bønner vil gjøre inntrykk på både Faderen og Sønnen. Dere vil få en personlig forsikring fra dem om at deres liv vil bli fullstendig og at ingen velsignelse som er nødvendig, vil gå tapt for dere.

Som en Herrens tjener som handler i det embete jeg har blitt ordinert til, gir jeg dem som er i slike omstendigheter, et løfte om at det ikke vil være noe som er avgjørende for deres frelse og opphøyelse, som ikke i rett tid vil hvile over dere. Armer som nå er tomme, vil bli fylt, og hjerter som nå verker på grunn av knuste drømmer og lengsel, vil bli leget.

En annen sannhet jeg har fått visshet om, er at Den hellige ånd finnes. Han er det tredje medlem av Guddommen. Hans oppgave er å vitne om sannhet og rettferdighet. Han tilkjenner seg på mange måter, blant annet ved følelser som fred og bekrefteelse. Han kan også gi trøst, veiledning og korrigerende ved behov. Den hellige ånds veiledning opprettholdes gjennom hele livet ved å leve rettskaffent.

Den hellige ånds gave overdras ved en ordinasi i evangeliet. En med myndighet legger sine hender på hodet til et nytt medlem av Kirken og uttaler ord som disse: “Motta Den hellige ånd.”

Mexico City, Mexico

Denne ordinansen alene forandrer oss ikke på en merkbar måte, men hvis vi lytter og følger tilskyndelsene, vil vi bli velsignet med Den hellige ånd. Enhver sønn eller datter av vår himmelske Fader kan få vite at Moronis løfte er sant: “Ved Den Hellige Ånds kraft kan dere vite *sannheten* i alle ting” (Moroni 10:5; uthevelse tilføyd).

En guddommelig sannhet som jeg har fått visshet om, er mitt vitnesbyrd om vår Herre Jesus Kristus.

Det som er viktigst, som underbygger alt vi gjør og er forankret i åpenbaringene, er Herrens navn, som er den myndighet vi handler ved i Kirken. Hver bønn som fremsies, selv av små barn, avsluttes i Jesu Kristi navn. Enhver velsignelse, enhver ordinans, enhver ordinasjon, enhver offisiell handling utføres i Jesu Kristi navn. Det er hans kirke, og den er oppkalt etter ham – Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige (se L&p 115:4).

Vi har den store hendelsen i Mormons bok hvor nephittene ba til Faderen i hans navn. Herren viste seg og spurte:

“Hva vil dere jeg skal gi dere?”

Og de sa til ham: Herre, vi vil at du skal fortelle oss hva vi skal kalle denne kirken, for det er ordstrid blant folket om denne saken.

Og Herren sa til dem: Sannelig, sannelig sier jeg dere: Hva kommer det av at folket knurrer og strides om dette?

Har de ikke lest Skriftene som sier at dere må påta dere Kristi navn, som er mitt navn? For ved dette navn skal dere kalles på den siste dag.

Og hver den som påtar seg mitt navn og holder ut til enden, skal bli frelst...

Derfor, hva som helst dere gjør, skal dere gjøre i mitt navn. Derfor skal dere kalle kirken ved mitt navn, og

dere skal påkalle Faderen i mitt navn og be ham velsigne kirken for min skyld” (3 Nephi 27:2–7).

Det er hans navn, Jesus Kristus, “for det finnes ikke noe annet navn under himmelen, gitt blant mennesker, som vi kan bli frelst ved” (Apostlenes gjerninger 4:12).

I Kirken vet vi hvem han er: Jesus Kristus, Guds Sønn. Han er Faderens enbårne. Han er den som ble slått ihjel og den som lever igjen. Han er vår talsmann hos Faderen. “Husk at det er på vår Forlørsers klippe som er Kristus, Guds Sønn, at dere må bygge deres grunnvoll” (Helaman 5:12). Han er ankeret som holder oss og beskytter oss og vår familie gjennom livets stormer.

Hver søndag over hele verden hvor forsamlinger møtes av enhver nasjonalitet eller ethvert tungemål, blir nadverden velsignet med de samme ord. Vi påtar oss Kristi navn og minnes alltid ham. Dette blir innprentet i oss.

Profeten Nephi erklærte: “Vi taler om Kristus, vi gleder oss i Kristus, vi forkynner om Kristus, vi profeterer om Kristus, og vi skriver i overensstemmelse med våre profetier så våre barn kan vite hvilken kilde de kan se hen til for å få forlatelse for sine synder” (2 Nephi 25:26).

Hver av oss må oppnå vårt eget personlige vitnesbyrd om vår Herre Jesus Kristus. Vi deler så dette vitnesbyrdet med vår familie og andre.

I alt dette må vi huske at det finnes en motstander som personlig prøver å forstyrre Herrens verk. Vi må velge hvem vi vil følge. Vi beskyttes ganske enkelt ved å bestemme oss for å følge Frelseren og sørge for at vi trofast holder oss på hans side.

I Det nye testamente skriver Johannes at det var noen som var ute av stand til å forplikte seg til Frelseren

og hans læresetninger, og “etter dette trakk mange av hans disipler seg tilbake og gikk ikke lenger omkring med ham.

Jesus sa da til de tolv: Vil også dere gå bort?

Simon Peter svarte ham: Herre, hvem skal vi gå til? Du har det evige livs ord,

og vi tror og vet at du er Guds Hellige” (Johannes 6:66–69).

Peter hadde oppnådd det som kan læres av enhver som følger Frelseren. For å være trofast viet til Jesus Kristus, aksepterer vi ham som vår Forløser og gjør alt i vår makt for å etterleve hans læresetninger.

Etter alle årene jeg har levd og undervist og tjent, etter de millioner av kilometer jeg har reist over hele verden, med alt jeg har opplevd, er det én stor sannhet jeg ønsker å dele med dere. Det er mitt vitnesbyrd om Frelseren Jesus Kristus.

Joseph Smith og Sidney Rigdon skrev følgende etter en hellig opplevelse:

“Og nå, etter de mange vitnesbyrd som er gitt om ham, er dette vitnesbyrd som vi gir om ham, det siste av dem alle: At han lever!

For vi så ham” (L&p 76:22–23).

Deres ord er mine ord.

Jeg tror og jeg vet at Jesus er Kristus, Guds Sønn, og at han lever. Han er Faderens enbårne, og “ved ham og gjennom ham og av ham blir og ble verdener skapt, og deres innbyggere er født sønner og døtre av Gud” (L&p 76:24).

Jeg bærer vitnesbyrd om at Frelseren lever. Jeg *kjenner* Herren. Jeg er hans vitne. Jeg vet om hans store offer og evige kjærlighet til alle vår himmelske Faders barn. Jeg bærer mitt spesielle vitnesbyrd i all ydmykhet, men med absolutt visshet i Jesu Kristi navn. Amen. ■

Av eldste William R. Walker

i De sytti

Vær tro mot pakten

Hver av oss vil bli rikelig velsignet hvis vi kjenner historiene om tro og offer som fikk våre forfedre til å slutte seg til Herrens kirke.

Jeg elsker Kirkens historie. I likhet med mange av dere, blir min egen tro styrket når jeg lærer om våre forfedres bemerkelsesverdige plikttroskap da de tok imot evangeliet og var tro mot pakten.

For en måned siden feiret 12 000 fantastiske ungdommer fra Gilbert Arizona tempeldistrikt ferdigstillingen av sitt nye tempel med en inspirerende forestilling hvor de viste sin beslutning om å leve rettskaffent. Temaet for feiringen var “Vær tro mot pakten”.

Akkurat som de trofaste ungdommene i Arizona har gjort, skulle enhver siste-dagers-hellig forplikte seg til å være tro mot pakten.

Salmen lyder “tro mot den pakt våre fedre har elsket” (“Skal det unge Sion glemme,” *Salmer*, nr. 183).

Vi kan tilføye: “Tro mot den pakt våre besteforeldre har elsket.”

Jeg lurte på om hver av de entusiastiske ungdommene i Arizona kjente sin egen kirkehistorie – om de kjente historien om hvordan *deres* familie ble medlem av Kirken. Det ville være fantastisk om enhver siste-dagers-hellig kjente sine forfedres historier om omvendelse.

Om dere er etterkommere av pionerer eller ei, er mormonpionerens

arv av tro og offer deres arv. Dette er Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Helliges edle arv.

Et av de mest fantastiske kapitler i Kirkens historie fant sted da Wilford Woodruff, en Herrens apostel, forkynte Jesu Kristi gjengitte evangelium over hele Storbritannia i 1840 – bare 10 år etter at Kirken ble opprettet.

Wilford Woodruff og andre apostler hadde konsentrert sitt arbeid i områdene rundt Liverpool og Preston i England, med betydelig fremgang. Eldste Woodruff, som senere ble Kirkens president, ba stadig Gud om å veilede ham i dette svært viktige arbeidet. Hans bønner førte til inspirasjon om å dra til et annet sted for å forkynne evangeliet.

President Monson har lært oss at når vi får inspirasjon fra himmelen om å gjøre noe, gjør vi det nå – vi utsetter det ikke. Det var nøyaktig det Wilford Woodruff gjorde. Med klar veiledning fra Ånden om å “dra sydover”, dro eldste Woodruff nesten umiddelbart til en del av England som heter Herefordshire – et landbruksområde sydvest i England. Her møtte han en velstående bonde som het John Benbow, hvor han ble ønsket velkommen “med glede og takknemlighet” (Wilford Woodruff,

i Matthias F. Cowley, *Wilford Woodruff: History of His Life and Labors as Recorded in His Daily Journals* [1909], 117).

En gruppe på over 600 personer som kalte seg De forente brødre, hadde “bedt om lys og sannhet” (Wilford Woodruff, i *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Wilford*

Woodruff [2004], 91). Herren sendte Wilford Woodruff som svar på deres bønner.

Eldste Woodruffs undervisning bar frukt umiddelbart, og mange ble døpt. Brigham Young og Willard Richards sluttet seg til ham i Herefordshire, og de tre apostlene hadde bemerkelsesverdige fremgang.

På bare noen få måneder organiserte de 33 grener for de 541 medlemmene som hadde sluttet seg til Kirken. Deres bemerkelsesverdige arbeid fortsatte, og til slutt ble nesten alle medlemmene av De forente brødre døpt inn i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige.

Min tipp-oldemor Hannah Maria Eagles Harris var en av de første som lyttet til Wilford Woodruff. Hun informerte sin mann, Robert Harris jr., om at hun hadde hørt Guds ord og at hun hadde til hensikt å bli døpt. Robert ble ikke glad da han hørte sin hustrus rapport. Han fortalte henne at han ville bli med henne til neste preken mormonmisjonæren holdt, og han ville få ham på bedre tanker.

Robert satt langt fremme i forsamlingen med en fast beslutning om ikke å la seg påvirke, og kanskje å forstyrre den tilreisende predikanten, men ble straks påvirket av Ånden slik hans hustru hadde blitt. Han visste at gjenopprettelsens budskap var sant, og han og hans hustru ble døpt.

Deres historie om tro og hengivenhet er lik tusenvis av andres: Da de hørte evangeliets budskap, visste de at det var sant!

Herren sier: “Mine får hører min røst, jeg kjenner dem, og de følger meg” (Johannes 10:27).

Etter å ha hørt hyrdens røst, forpliktet de seg helt og fullt til å etterleve evangeliet og følge rettleiding fra Herrens profet. Som følge av oppfordringen om å samles til Sion, forlot de sitt hjem i England, krysset Atlanteren og forente seg med de hellige i Nauvoo i Illinois.

De tok imot evangeliet av hele sitt hjerte. Mens de prøvde å etablere seg i sitt nye land, hjalp de til med å bygge Nauvoo tempel ved tiende og arbeidskraft – hver 10. dag deltok de i bygningsarbeidet på templet.

De ble sønderknust over nyheten om sin elskede profet Joseph Smith og hans bror Hyrums død. Men de fortsatte! De var tro mot pakten.

Da de hellige ble forfulgt og drevet ut fra Nauvoo, følte Robert og Maria seg rikelig velsignet ved å motta sin begavelse i templet kort tid før de krysset Mississippi-elven og satte kursen vestover. Selv om de var usikre på hva fremtiden ville bringe, var de sikre på sin tro og sitt vitnesbyrd.

Med seks barn trasket de gjennom gjørmen i Iowa på vei vestover. De bygget seg en gapahuk ved siden av Missouri-elven på det stedet som skulle bli kjent som Winter Quarters.

Disse modige pionerene ventet på apostolisk rettleiding om hvordan og når de skulle dra videre vestover. Alles planer ble endret da Brigham Young, president for De tolv's quorum, utstedte en oppfordring til menn om å melde seg frivillig til å tjenestegjøre i Den amerikanske hær i det som skulle bli kjent som Mormonbataljonen.

Robert Harris jr. var en av over 500 menn blant mormonpionerene som fulgte denne oppfordringen fra Brigham Young. Han vervet seg, selv om det innebar å forlate sin gravide hustru og seks små barn.

Hvorfor ville han og de andre mennene gjøre noe slikt?

Svaret kan gis med min tippoldefars egne ord. I et brev han skrev til sin hustru da bataljonen var på vei til Santa Fe, skrev han: "Min tro er like sterk som noen gang [og når jeg tenker på det Brigham Young sa], tror jeg det er omtrent som om den store Gud hadde sagt det."

Kort sagt visste han at han lyttet til en Guds profet, og det samme gjorde de andre mennene. Det var derfor de gjorde det! De visste at de ble ledet av en Guds profet.

I det samme brevet uttrykte han sine dype følelser for sin hustru og sine barn, og fortalte om sine stadige bønner om at hun og barna måtte bli velsignet.

Senere i brevet skrev han disse sterke ordene: "Vi må ikke glemme de tingene som du og jeg hørte og [opplevde] i Herrens tempel."

Sammen med hans tidligere vitnesbyrd om at "vi blir ledet av en Guds profet", har disse to hellige formaninger blitt som hellig skrift for meg.

Atten måneder etter at han dro av gårde med bataljonen, ble Robert Harris trygt gjenforent med sin elskede Maria. De holdt seg sanne og trofaste mot det gjengitte evangelium gjennom hele livet. De fikk 15 barn, 13 som levde opp. Min bestemor Fannye Walker fra Raymond i Alberta, Canada,

var et av deres 136 barnebarn.

Bestemor Walker var stolt av det faktum at *hennes* bestefar hadde tjenestegjort i Mormonbataljonen, og hun ønsket at alle barnebarna skulle vite det. Nå som jeg er bestefar, forstår jeg hvorfor det var så viktig for henne. Hun ønsket å vende barnas hjerter til fedrene. Hun ønsket at barnebarna skulle kjenne til sin rettfærdige arv – fordi hun visste at det ville være til velsignelse for dem.

Jo mer knyttet vi føler oss til våre rettskafne forfedre, jo mer sannsynlig er det at vi tar kloke og riktige valg.

Slik er det. Hver av oss vil bli rikelig velsignet hvis vi kjenner historiene om tro og offer som fikk våre forfedre til å slutte seg til Herrens kirke.

Fra første gang Robert og Maria hørte Wilford Woodruff undervise og

vitne om evangeliets gjengivelse, visste de at evangeliet var sant.

De visste også at uansett hvilke prøvelser eller vanskeligheter som ville komme, ville de bli velsignet for å være tro mot pakten. Det virker nesten som om de hadde hørt ordene til vår profet i dag, som sa: "Intet offer er for stort... for å motta templets velsignelser" (Thomas S. Monson, "Det hellige tempel – et fyrtårn for verden," *Liahona*, mai 2011, 92).

To-pundmynten i Storbritannia har inngravert "Står på kjempers skuldre". Når jeg tenker på våre store pionerforfedre, føler jeg at vi *alle* står på skuldrene til kjemper.

Selv om formaningen kom fra et brev fra Robert Harris, tror jeg at utallige forfedre ville sende samme budskap til sine barn og barnebarn: Vi må ikke glemme de opplevelser vi har hatt i templet, og vi må ikke glemme de løfter og velsignelser som kommer til hver enkelt av oss på grunn av templet. Heller ikke må vi glemme at vi blir ledet av en Guds profet.

Jeg vitner om at vi *blir* ledet av en Guds profet. Herren har gjenopprettet sin kirke i de siste dager gjennom profeten Joseph Smith, og vi må ikke glemme at vi har blitt ledet av en ubrutt kjede av Guds profeter fra Joseph til Brigham og gjennom hver etterfølgende Kirkens president til vår profet i dag – Thomas S. Monson. Jeg kjenner ham, jeg hedrer ham, og jeg er glad i ham. Jeg vitner om at han er Herrens profet på jorden i dag.

Det er mitt hjertes ønske at vi, sammen med mine barn og barnebarn, vil hedre arven etter våre rettskafne forfedre – de trofaste mormonpionerene som var villige til å legge alt på alteret for å gi sitt offer og forsvare sin Gud og sin tro. Jeg ber om at vi alle må være tro mot den pakt våre fedre har elsket. I Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

Av eldste L. Tom Perry
i De tolv apostlers quorum

Lydighet ved vår trofasthet

Lydighet er et symbol på vår tro på den høyeste myndighets, eller Guds, visdom og kraft.

De familiens hjemmeaftener søster Perry og jeg har hatt hver mandag kveld, har plutselig økt i omfang. Min bror, hans datter, Barbaras bror og en niese og hennes mann har flyttet inn i leilighetskomplekset vårt. Det er den eneste gangen jeg har vært velsignet med å ha familie som bor i nærheten siden jeg var gutt. Da bodde familien i samme kvartal som flere medlemmer av min mors slekts familie. Bestefar Sonnes hjem var naboen mot nord, og tante Emmas hjem var naboen mot syd. På sydsiden av kvartalet bodde tante Josephine, og på østsiden av kvartalet bodde onkel Alma.

I løpet av min barndom var vi daglig sammen med medlemmer av den utvidede familien og delte øyeblikk under arbeid, lek og besøk. Vi kunne ikke gjøre mye ugagn uten at en rapport nådde våre mødre veldig fort. Vår verden er annerledes nå – medlemmene i de fleste familier bor spredt. Selv om de bor relativt nær hverandre, er det ikke ofte at de bor vegg i vegg. Likevel må jeg tro på at min barndom og min nåværende situasjon lignet litt på himmelen, med kjære familie-medlemmer som bor i nærheten av

hverandre. Det er en konstant påminnelse for meg om familieenhetens evige natur.

I min oppvekst hadde jeg et spesielt forhold til min bestefar. Jeg var eldste sønn i familien. Jeg skuffet snø fra gangveiene om vinteren og tok vare på plenen om sommeren utenfor vårt hjem, bestefars hjem og hjemmene til mine to tanter. Bestefar pleide å sitte på verandaen mens jeg klippet plenen hans. Når jeg var ferdig, pleide jeg å sette meg på trappen og snakke med ham. Disse øyeblikkene er verdifulle minner for meg.

En dag spurte jeg bestefar hvordan jeg kunne vite om jeg alltid gjorde det rette, ettersom livet byr på så mange valg. Slik bestefar hadde for vane, svarte han med å fortelle om livet på gården.

Han lærte meg om å trene opp et hestespann slik at de ville samarbeide. Han forklarte at et hestespann alltid må vite hvem som bestemmer. En av nøklene til å ta kontroll og lede en hest er en sele og et bittel. Hvis en av hestene noensinne tror at den ikke behøver å adlyde kuskens vilje, vil aldri spannet trekke og samarbeide for å oppnå full yteevne.

La oss se nærmere på lærdommen bestefar ga meg ved hjelp av dette eksemplet. Hvem er hestespannets kusk? Bestefar mente at det er Herren. Det er han som har en hensikt og en plan. Han er også den som trener og utvikler hestespannet, og dernest hver enkelt hest. Kusken vet best, og den eneste måten for en hest å vite at den alltid gjør det rette, er å være lydige og følge kuskens anvisning.

Hva var det bestefar sammenlignet en sele og et bisschen med? Jeg trodde da, slik jeg tror nå, at bestefar lærte meg å følge Den hellige ånds tilskyndelser. Han tenkte på selen og bisselet som åndelige. En lydige hest som tilhører et godt trent hestespann, trenger bare et lite napp fra kusken for å gjøre nøyaktig det han vil den skal gjøre. Dette lille nappet tilsvarer den milde, lave røsten som Herren taler til oss med. Av respekt for vår handlingsfrihet er det aldri et kraftig rykk.

Menn og kvinner som ignorerer Åndens milde tilskyndelser, vil ofte

lære, slik den fortapte sønn lærte, ved hjelp av de naturlige konsekvensene av ulydighet og et løssluppent liv. Det var først etter at naturlige konsekvenser ydmyket den fortapte sønn at han "kom til seg selv" og hørte Åndens hvilsken be ham vende tilbake til sin fars hus (se Lukas 15:11–32).

Så lærdommen bestefar ga meg, var alltid å være rede til å motta Åndens forsiktige napp. Han lærte meg at jeg alltid ville motta en slik tilskyndelse hvis jeg noensinne skulle komme ut av kurs. Og jeg ville aldri gjøre meg skyldig i mer alvorlige synder hvis jeg lot Ånden veilede meg i mine avgjørelser.

I Jakobs brev 3:3 leser vi: "Når vi legger bisschen i munnen på hestene, for at de skal lystre oss, så styrer vi også hele kroppen deres."

Vi må være følsomme overfor våre åndelige bisler. Selv med det minste napp fra Mesteren, må vi være villige til å forandre kurs fullstendig. For å lykkes i livet, må vi lære ånd og legeme

å samarbeide i lydighet mot Guds bud. Hvis vi gir akt på Den hellige ånds milde tilskyndelser, kan det forene ånd og legeme i en hensikt som vil veilede oss tilbake til vårt evige hjem for å bo hos vår evige Fader i himmelen.

Vår tredje trosartikkel lærer oss viktigheten av lydighet: "Vi tror at hele menneskeheten kan bli frelst gjennom Kristi forsoning ved å adlyde evangeliets lover og ordinanser."

Den slags lydighet min bestefar beskrev i eksemplet om et hestespann, krever også spesiell tillit – det vil si absolutt tro på spannets kusk. Lærdommen bestefar ga meg, hentydet derfor også til evangeliets første prinsipp – tro på Jesus Kristus.

Apostelen Paulus sa: "Tro er full visshet om det en håper, overbevisning om ting en ikke ser" (Hebreerne 11:1). Så brukte Paulus Abel, Enok, Noah og Abraham som eksempler for å undervise om tro. Han dvelte ved historien om Abraham, for Abraham er de troendes far:

“Ved tro var Abraham lydige da han ble kalt, så han drog ut til det sted han skulle få til arv. Og han drog av sted uten å vite hvor han skulle komme.

Ved tro levde han i løftets land som i et fremmed land...

Ved tro fikk også Sara kraft til å bli mor for en ætt, og det til tross for sin høye alder. For hun aktet ham trofast som hadde gitt løftet” (Hebreeerne 11:8–9, 11).

Vi vet at gjennom Abraham og Saras sønn, Isak, ble et løfte gitt til Abraham og Sara – et løfte om en slekt “så tallrik som stjernene på himmelen og som sanden ved havets bredd, som ikke kan telles” (se vers 12; se også 1 Mosebok 17:15–16). Så ble Abrahams tro prøvet på en måte som mange av oss ville betrakte som utenkelig.

Jeg har ved mange anledninger tenkt på historien om Abraham og Isak, og jeg tror fortsatt ikke jeg fullt ut forstår Abrahams trofasthet og

lydighet. Kanskje jeg kan forestille meg at han trofast pakker for å dra tidlig en morgen, men hvordan tok han alle de skrittene sammen med sin sønn Isak i løpet av den tre dager lange reisen til foten av Moria-fjellet? Hvordan klarte de å bære ved til bålet oppe i fjellet? Hvordan klarte han å bygge alteret? Hvordan klarte han å binde Isak og legge ham på alteret? Hvordan forklarte han for Isak at han ville være offeret? Og hvordan hadde han styrke til å løfte kniven for å ofre sin sønn? Abrahams tro gjorde ham i stand til å følge Guds ledelse med nøyaktighet frem til det mirakuløse øyeblikk da en engel ropte fra himmelen og bekjentgjorde for Abraham at han hadde bestått sin opprivende prøve. Og så gjentok Herrens engel løftet i pakt med Abraham.

Jeg forstår at utfordringene knyttet til å ha tro på Jesus Kristus og lydighet vil være vanskeligere for noen enn for andre. Jeg har nok av år med erfaring

til å vite at hesters personligheter kan være svært forskjellige, og derfor kan noen hester være lettere eller vanskeligere å trene. Mangfoldet av mennesker er imidlertid langt større. Hver av oss er en sønn eller datter av Gud, og vi har en unik førjordisk og jordisk historie. Følgelig er det svært få løsninger som passer alle. Jeg er fullstendig klar over at livet består av prøving og feiling, og ikke minst et konstant behov for evangeliets andre prinsipp, nemlig omvendelse.

Det er også sant at tiden da bestefar levde var en enklere tid, spesielt når det gjelder valgene mellom rett og galt. Selv om noen svært intelligente og innsiktsfulle mennesker kan tro at vår mer komplekse tid krever stadig mer komplekse løsninger, er jeg langt fra overbevist om at de har rett. Mitt syn er snarere at dagens kompleksitet krever større enkelhet, som svaret bestefar ga på mitt oppriktige spørsmål om hvordan jeg kunne vite forskjellen

mellom rett og galt. Jeg vet at det jeg har å tilby i dag er en enkel formel, men jeg kan vitne om hvor godt den fungerer for meg. Jeg anbefaler den for dere, og utfordrer dere til og med til å prøve mine ord, og hvis dere gjør det, lover jeg at de vil gjøre deres valg klare når dere blir bombardert med alternativer, og lede til enkle svar på spørsmål som forvirrer de lærde og dem som tror de er kloke.

Altfor ofte ser vi på lydighet som passivt og tankeløst å følge ordrene eller forskriftene til en høyere myndighet. Egentlig er lydighet på sitt beste et symbol på vår tro på den høyeste myndighets, eller Guds, visdom og kraft. Da Abraham viste urokkelig trofasthet og lydighet mot Gud, selv da han ble befalt å ofre sin sønn, reddet Gud ham. Når vi viser vår trofasthet ved lydighet, vil Gud på lignende måte til syvende og sist redde oss.

De som stoler utelukkende på seg selv og bare følger sine egne ønsker og tilbøyeligheter, er svært begrenset i forhold til dem som følger Gud og benytter seg av hans innsikt, kraft og gaver. Det har blitt sagt at en som bare er opptatt av seg selv, har svært lite å by på. Sterk, proaktiv lydighet er alt annet enn svak eller passiv. Den er vårt middel til å erklære vår tro på Gud og kvalifisere oss til å motta himmelens krefter. Lydighet er et valg. Det er et valg mellom vår egen begrensede kunnskap og styrke, og Guds ubegrensede visdom og allmakt. Ifølge den lærdom som bestefar ga meg, er det et valg å oppfatte det åndelige bisselet i munnen og følge kuskens anvisning.

Måtte vi bli arvinger til Abrahams pakt og ætt ved vår trofasthet og ved å motta det gjengitte evangeliums ordinanser. Jeg lover at det evige livs velsignelser er tilgjengelige for alle som er trofaste og lydige. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

Av eldste Lawrence E. Corbridge

i De sytti

Profeten Joseph Smith

Åpenbaringene som ble utøst over Joseph Smith, bekrefter at han var en Guds profet.

Det første syn

En ung gutt leser Bibelen, og blikket fester seg ved et bemerkelsesverdige skriftsted. Dette er et øyeblikk som kommer til å forandre verden.

Han er ivrig etter å få vite hvilken kirke som kan lede ham til sannhet og frelse. Han har prøvd nesten alt annet, og nå vender han seg til Bibelen og leser disse ordene: “Om noen av dere mangler visdom, da må han be til Gud – for Gud gir alle,

villig og uten bebreidelse – og så skal han få den.”¹

Han reflekterer over dem om og om igjen. Det første glimt av lys trenger gjennom mørket. Er dette svaret, veien ut av forvirring og mørke? Kan det være så enkelt? Be til Gud, og han vil svare? Omsider bestemmer han seg for at han må be til Gud eller for alltid forbli i mørke og forvirring.

Enda så engstelig som han er, løper han ikke til et fredelig hjørne og ramser opp en oppjaget bønn. Han er bare 14, men selv om det haster å få vite, er han ikke forhas-tet. Dette skal ikke bli en hvilken som helst bønn. Han bestemmer seg for hvor han skal gå og når han skal gjøre det. Han forbereder seg til å snakke med Gud.

Og så kommer dagen. Det er “en skjønn og klar morgen tidlig om våren [1820].”² Han går alene inn i skogens stillhet i nærheten, under trærne som tårner over ham. Han når stedet som han tidligere har utpekt. Han kneler og uttrykker sitt hjertes ønsker.

Han beskriver det som skjer så, med følgende ord:

“Jeg så en lysstøtte rett over mitt hode, klarere enn solen, stige ned inntil den hvilte på meg

... Da lyset hvilte på meg, så jeg to personer hvis glans og herlighet

overgår enhver beskrivelse, stående over meg i luften. En av dem talte til meg, kalte meg ved navn og sa, idet han pekte på den annen: [Joseph,] *dette er min elskede Sønn. Hør ham!*³

Bare 24 år senere kommer Joseph Smith og hans bror Hyrum til å dø på grunn av det som begynte her.

Motstand

Joseph sa at da han var 17, fortalte en engel ham at hans “navn skulle nevnes for godt og ondt blant alle nasjoner”.⁴ Denne fantastiske profetien fortsetter å bli oppfylt i dag, når Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige har spredd seg over hele verden.

Motstand, kritikk og fiendskap er sannhetens følgesvenner. Når sannheten med hensyn til menneskets hensikt og fremtid blir åpenbart, vil det alltid være en kraft som vil å gå imot den. Fra og med Adam og Eva i Edens hage og frem til Kristi tjenestegjering

og til vår tid, har det alltid vært og vil det alltid være en innsats for å bedra, avspore, motarbeide og forpurre livets plan.

Se etter den største støvskyen over den største mengden jord som sparkes mot én som ble mest motarbeidet, utfordret og avvist, slått, forlatt og korsfestet, én som steg ned under alt, og der vil du finne sannheten, Guds sønn, hele menneskehetens Frelser. Hvorfor lot de ham ikke være i fred?

Hvorfor? Fordi han er sannheten, og sannheten vil alltid møte motstand.

Se så etter en som frembragte et annet testamente om Jesus Kristus og andre skrifter, se etter en som var redskapet hvorved fyllden av evangeliet og Jesu Kristi Kirke ble gjenopprettet på jorden, se etter ham, og regn med at jorden spruter. Hvorfor ikke la ham være i fred?

Hvorfor? Fordi han forkynte sannheten, og sannheten vil alltid møte motstand.

Strømmen av åpenbaring

Åpenbaringene som ble utøst over Joseph Smith, bekrefter at han var en Guds profet. La oss bare se på noen av dem – noe av det lys og den sannhet som ble åpenbart gjennom ham, som skinner i sterk kontrast til de gjengse oppfatningene på hans og vår tid:

- Gud er en personlig, opphøyet person, en evig Fader. Han er vår Fader.
- Gud Faderen, Jesus Kristus og Den hellige ånd er adskilte personer.⁵
- Dere er mer enn mennesker. Dere er barn av Gud den evige Fader, og kan bli ham lik⁶ hvis dere vil ha tro på hans Sønn, omvende dere, motta ordinanser, motta Den hellige ånd og holde ut til enden.⁷
- Jesu Kristi Kirke er i dag i bunn og grunn den samme Kirken han organiserte under sitt jordiske virke, med profeter og apostler, Det melkisedekske og Det levittiske

prestedømme, eldster, høypres-
ter, diakoner, lærere, biskoper og
syttier, alt sammen som beskrevet
i Bibelen.

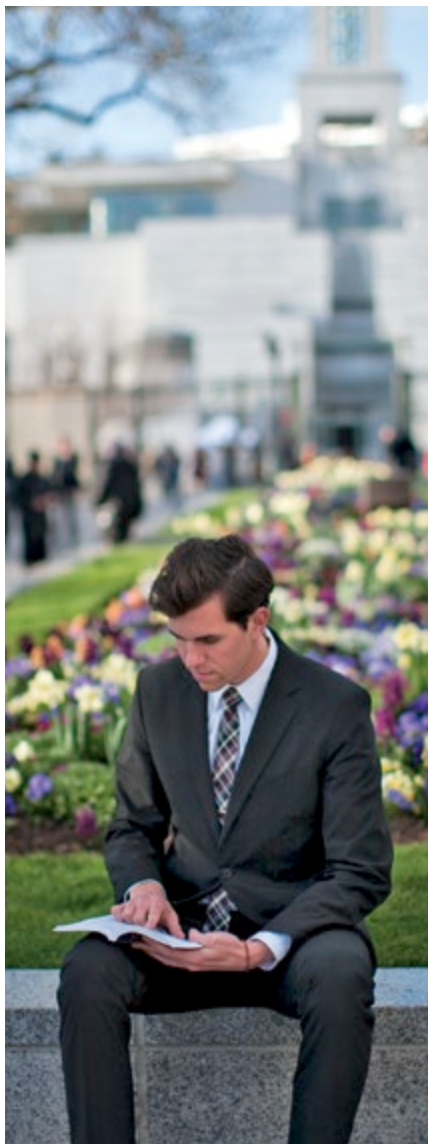
- Prestedømmets myndighet ble holdt tilbake fra jorden etter drapet på Frelseren og hans apostler, og ble gjengitt på nytt i vår tid.
- Åpenbaring har ikke opphørt, og himmelen er ikke lukket. Gud taler til profeter i dag, og han vil tale til dere og meg også.⁸
- Det finnes mer etter dette liv enn bare himmel og helvete. Det finnes grader av herlighet, og det betyr veldig mye hva vi gjør i dette liv.⁹
- Istedenfor bare å ha passiv tro på Kristus, skulle vi “se hen til [ham] i enhver tanke”,¹⁰ “gjøre alt hva [vi] gjør i Sønnens navn”,¹¹ og “alltid minnes ham og holde hans bud som han har gitt [oss], så hans Ånd alltid kan være hos [oss].”¹²
- De milliarder som lever og dør uten evangeliet og ordinansene som er nødvendige for frelse, er ikke fortapt. Gjennom Kristi forsoning kan hele menneskeheten “bli frelst ved å adlyde evangeliets lover og ordinanser”¹³, som forrettes for både de levende og de døde.¹⁴
- Alt begynte ikke ved fødselen. Dere levde før sammen med Gud som hans sønn eller datter, og forberedte dere til dette jordelivet.¹⁵
- Ekteskap og familie er ikke bare avtaler mellom mennesker til døden skiller oss. Det er meningen at vi skal gjøre dem evige ved pakter vi inngår med Gud. Familien er himmelens mønster.¹⁶

Og dette er bare en del av den strøm av åpenbaring som ble utøst over Joseph Smith. Hvor kom alt sammen fra, disse åpenbaringene som gir lys i mørket, klarhet i tvil, og som

har inspirert, velsignet og forbedret millioner av mennesker? Hva er mest sannsynlig, at han diktet det opp på egen hånd eller at han fikk hjelp fra himmelen? Høres skriftstedene han utarbeidet ut som menneskers eller Guds ord?

Konklusjon

Det finnes ingen uenighet om hva Joseph Smith utrettet, bare hvordan han gjorde det han gjorde og hvorfor. Og det finnes ikke mange alternativer. Han var enten en sjarlatan eller en profet. Enten gjorde han det han gjorde alene, eller så fikk han hjelp

fra himmelen. Se på bevisene, men se på alle bevisene, hele mosaikken av hans liv, ikke bare en liten del. Men gjør først og fremst som den unge Joseph, og “be til Gud, han som gir alle villig og uten bebreidelse – og så skal [dere] få den.”¹⁷ Det er ikke bare slik dere kan få vite sannheten om Mormons bok og Joseph Smith, det er også mønsteret for å få vite sannheten i alle ting.¹⁸

Joseph Smith var en Guds profet, slik Thomas S. Monson er det i dag. Gjennom Joseph Smith er Guds rikes nøkler igjen “overgitt mennesket på jorden, og... evangeliet [vil] rulle frem... likesom stenen som rives løs fra fjellet, men ikke med hender... inntil det har fylt hele jorden.”¹⁹

Gud er vår evige Fader, og Jesus er Kristus. Vi tilber dem. Ingenting kan sammenlignes med deres skaperverk, frelsesplanen og Guds Lams sonoffer. I denne evangelieutdeling kan vi bare oppfylle Faderens plan og ta del i forsoningens frukter ved å adlyde lovene og ordinansene i det evangelium som ble gjengitt gjennom profeten Joseph Smith. Jeg bærer vitnesbyrd om dem – Gud den evige Fader og Jesus Kristus, verdens Frelser. Og det gjør jeg i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Jakobs brev 1:5.
2. Joseph Smith – Historie 1:14.
3. Joseph Smith – Historie 1:16–17.
4. Joseph Smith – Historie 1:33.
5. Se Lære og pakter 130:22.
6. Se Lære og pakter 50:24.
7. Se 2 Nephi 31; 3 Nephi 27.
8. Se Moroni 10:3–5.
9. Se Lære og pakter 76.
10. Lære og pakter 6:36.
11. Moses 5:8.
12. Lære og pakter 20:77.
13. 3. trosartikkel.
14. Se Lære og pakter 76; 128; 138.
15. Se Lære og pakter 49:17; 138; Moses 3:5; 6:36.
16. Se Lære og pakter 131:1–2; 132:5–33.
17. Jakobs brev 1:5.
18. Se Moroni 10:3–5.
19. Lære og pakter 65:2.

Av **eldste Michael John U. Teh**
i De sytti

Hvor din skatt er

Hvis vi ikke er forsiktige, vil vi begynne å jage etter det timelige mer enn det åndelige.

Kort tid etter generalkonferansen i oktober 2007 fortalte en av mine brødre meg at det ville gå ca syv år før jeg fikk denne opprivende opplevelsen igjen. Jeg ble lettet og fortalte ham at jeg ville regne dem som mine "syv fete år". Vel, her er jeg, mine syv fete år er omme.

I januar fikk i min kjæreste Grace og jeg i oppdrag å besøke medlemmene på Filippinene, som var fullstendig overveldet etter et stort jordskjelv og en supertyfon. Vi frydet oss fordi oppdraget var et svar på våre bønner og et tegn på vår kjærlige Fader i himmelens barmhjertighet og godhet. Det ga oss endelig en mulighet til personlig å uttrykke vår kjærlighet og omtanke for dem.

De fleste av medlemmene vi møtte, bodde fortsatt i midlertidige oppholdssteder som telt, samfunns- hus og Kirkens møtehus. Hjemmene vi besøkte, hadde enten delvis tak eller ikke noe tak i det hele tatt. De hadde ikke mye i utgangspunktet, og det lille de hadde, ble feid bort. Det var gjørme og skrot overalt. De var imidlertid fulle av takknemlighet for den lille hjelpen de fikk, og hadde godt humør til tross for sine svært vanskelige omstendigheter. Når vi spurte dem hvordan de klarte seg, svarte alle med et rungende:

"Vi har det OK." Tydeligvis ga deres tro på Jesus Kristus dem håp om at alt ville ordne seg til slutt. I hjem etter hjem og telt etter telt ble søster Teh og jeg undervist av disse trofaste hellige.

I tider med katastrofer eller tragedier kan Herren innrette vårt fokus og våre prioriteringer på nytt. Plutselig er ikke alle de materielle tingene vi har jobbet så hardt for å skaffe oss, lenger viktige. Alt som teller er vår familie og våre forhold til andre. En god søster

sa det slik: "Etter at vannet trakk seg tilbake og det var på tide å begynne å rydde opp, så jeg på hjemmet mitt og tenkte: 'Du verden, så mye søppel jeg har samlet i årenes løp.'"

Jeg formoder at denne søsteren har fått et bedre perspektiv og heretter vil være svært nøye med å avgjøre hvilke ting som er nødvendige og hvilke hun egentlig kan leve uten.

Når vi har arbeidet med mange medlemmer i årenes løp, har vi hatt gleden av å se en overflod av åndelig styrke. Vi har også sett både overflod og mangel på materielle goder blant disse trofaste medlemmene.

Av nødvendighet er de fleste av oss opptatt med å tjene penger og skaffe noe av verdens gods for å kunne forsørge vår familie. Det krever en god del av vår tid og oppmerksomhet. Det er ingen ende på hva verden har å by på, så det er viktig at vi lærer å vite når vi har nok. Hvis vi ikke er forsiktige, vil vi begynne å jage etter det timelige mer enn det åndelige. Vår søken etter det åndelige og evige vil da havne i andre rekke, istedenfor omvendt. Dessverre synes det å være en sterk tilbøyelighet til å skaffe seg mer og mer, og til å eie det nyeste og mest avanserte.

Hvordan kan vi sørge for at vi ikke blir fanget i denne fellen? Jakob gir dette rådet: "Bruk derfor ikke penger på det som er uten verdi, eller deres arbeid på det som ikke tilfredsstillende. Lytt oppmerksomt til meg, og husk de ord som jeg har talt, og kom til Israels Hellige og nyt det som ikke forgår og heller ikke kan forderves, og la deres sjel fryde seg i rikt monn."¹

Jeg håper ingen av oss bruker penger på det som er uten verdi, eller arbeider for det som ikke tilfredsstillende.

Frelseren forkynte følgende for både jødene og nephittene:

"Samle dere ikke skatter på jorden, hvor møll og rust tærer, og hvor tyver bryter inn og stjeler.

Men samle dere skatter i himmelen, der verken møll eller rust tærer, og tyver ikke bryter inn og stjeler.

For hvor din skatt er, der vil også ditt hjerte være."²

I en annen sammenheng ga Frelseren denne lignelsen:

"En rik mann fikk stor avling av jorden sin.

Da tenkte han ved seg selv: Hva skal jeg gjøre? Jeg har jo ikke rom nok til å samle min avling i.

Og han sa: Dette vil jeg gjøre: Jeg vil rive ned låvebygningene mine og bygge større. Der vil jeg samle hele min avling og mitt gods.

Så vil jeg si til min sjel: Sjell! du har mye godt liggende for mange år. Slå deg til ro – et, drikk, vær glad!

Men Gud sa til ham: Du dåre! I denne natt kreves din sjel av deg. Hvem skal så ha det du har samlet?

Slik er det med den som samler seg skatter og ikke er rik i Gud."³

President Dieter F. Uchtdorf ga følgende råd for ikke så lenge siden:

"Vår himmelske Fader ser vårt egentlige potensial. Han vet ting om oss som vi ikke vet selv. Han ber oss i løpet av livet om å oppfylle vår skapelses mål, å leve et godt liv og å vende tilbake til hans nærhet.

Hvorfor bruker vi da så mye av vår tid og energi på ting som er så flyktig, så ubetydelig og så overfladisk? Nekter vi å se galskapen i jakten på det trivielle og forbigående?"⁴

Vi vet alle at vår liste over jordiske skatter består av stolthet, rikdom, materielle ting, makt og menneskers ære. De fortjener ikke mer tid og oppmerksomhet, så jeg vil i stedet fokusere på det som vil utgjøre våre skatter i himmelen.

Hva er noen skatter i himmelen som vi kan samle oss? For det første vil det være godt for oss å tilegne oss de Kristus-lignende egenskapene tro, håp, ydmykhet og nestekjærlighet. Vi har blitt rådet gjentatte ganger til å avlegge det naturlige menneske og bli som et barn.⁵ Frelserens formaning er at vi skulle gjøre vårt beste for å bli fullkomne slik han og vår himmelske Fader er.⁶

For det annet trenger vi å legge mer kvalitetstid og krefter i å styrke familieforhold. Familien er tross alt "forordnet av Gud. Det er den viktigste enhet i tid og evighet."⁷

For det tredje er det å tjene andre et kjennetegn på en sann tilhenger av Kristus. Han sa: "Alt dere gjorde mot én av disse mine minste brødre, det gjorde dere mot meg."⁸

For det fjerde er det å forstå Kristi lære og styrke vårt vitnesbyrd et arbeid

som vil gi sann glede og tilfredsstillelse. Vi må stadig studere Kristi ord slik de finnes i Skriftene og levende profeters ord. "For se, Kristi ord vil fortelle dere alt dere skal gjøre."⁹

Jeg vil avslutte med historien om en 73 år gammel enke som vi møtte på vår reise til Filippinene:

Da jordskjelvet rammet øya Bohol, raste hjemmet hennes sammen, som hun og hennes avdøde ektemann hadde arbeidet så hardt for å bygge, og drepte hennes datter og barnebarn. Nå som hun er alene, må hun arbeide for å forsørge seg selv. Hun har begynt å ta andres klesvask (som hun gjør for hånd), og må gå opp og ned en ganske lang bakke flere ganger om dagen for å hente vann. Da vi besøkte henne, bodde hun fortsatt i telt.

Hun sa følgende: "Eldste, jeg godtar alt som Herren har bedt meg om å gjennomgå. Jeg har ingen vonde følelser. Jeg verdsetter min tempelambefaling, og har den under puten. Du skal vite at jeg betaler full tiende av min knappe inntekt av å ta klesvask. Uansett hva som skjer, vil jeg alltid betale tiende."

Jeg bærer vitnesbyrd om at våre prioriteringer, tendenser, tilbøyeligheter, lyster, drifter og lidenskaper vil ha direkte betydning for vår neste tilværelse. La oss alltid huske Frelserens ord: "For hvor din skatt er, der vil også ditt hjerte være." Måtte vi alltid ha hjertet på rett plass. Det ber jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. 2 Nephi 9:51.
2. Matteus 6:19–21; se også 3 Nephi 13:19–21.
3. Lukas 12:16–21.
4. Dieter F. Uchtdorf, "Om anger og forsetter," *Liahona*, nov. 2012, 22–23.
5. Mosiah 3:19.
6. Se 3 Nephi 12:48.
7. *Håndbok 2: Kirkens administrasjon* (2010), 1.1.1.
8. Matteus 25:40.
9. 2 Nephi 32:3.

Av eldste Marcos A. Aidukaitis

i De sytti

Om dere mangler visdom

Gud vil åpenbare sannheten for dem som søker etter den slik det er foreskrevet i Skriftene.

Her om dagen leste min 10 år gamle sønn om menneskets hjerne på Internett. Han ønsker å bli kirurg en dag. Det er ikke vanskelig å se at han er mye smartere enn meg.

Vi liker Internett. Hjemme kommuniserer vi med familie og venner gjennom sosiale medier, e-post og på andre måter. Mine barn gjør mye av skolearbeidet via Internett.

Uansett hva spørsmålet er, hvis vi trenger mer informasjon, finner vi den på nettet. På sekunder har vi en masse stoff. Dette er fantastisk.

Internett gir mange muligheter til å lære. Satan ønsker imidlertid at vi skal være ulykkelige, og han forvrenger den virkelige hensikten med ting. Han bruker dette flotte verktøyet til å fremme tvil og frykt, og til å ødelegge tro og håp.

Med så mye tilgjengelig på Internett, må vi nøye vurdere hvor vi skal legge vår innsats. Satan kan holde oss opptatt, distraheret og besmittet ved å bla gjennom informasjon som i stor grad kan være ren søppel.

Man bør ikke rote i søppel. Lytt til denne veiledningen som er gitt i Skriftene: "For se, Kristi Ånd

er gitt til alle mennesker, så de kan skjelve godt fra ondt. Derfor forteller jeg dere hvordan dere skal dømme, for alt som innbyr til å gjøre godt og tilskynder til å tro på Kristus, kommer ved Kristi kraft og gave. Derfor kan dere [vite] at det er av Gud."¹

I reell forstand står vi overfor det samme dilemmaet som Joseph Smith opplevde i sin ungdom. Altfor ofte opplever vi at vi mangler visdom.

I Guds rike blir søken etter sannhet verdsatt og oppmuntret, og på ingen måte undertrykt eller fryktet. Kirkens medlemmer rådes på det sterkeste av Herren selv til å søke etter kunnskap.² Han sa: "Søk derfor flittig... ja, søk visdoms ord fra de beste bøker, søk lærdom ved studium og også ved tro."³ Men hvordan kan vi gjenkjenne sannhet i en verden som blir stadig mer avstumpet i sine angrep på det som angår Gud?

Skriftene lærer oss hvordan:

For det første kan vi vite sannheten ved å se på dens frukter.

I Bergprekenen sa Herren:

"Slik bærer hvert godt tre god frukt, men et dårlig tre bærer ond frukt...

Derfor skal dere kjenne dem på deres frukter."⁴

Profeten Mormon forkynte dette samme prinsippet da han sa: "På deres gjerninger skal dere kjenne dem, for hvis deres gjerninger er gode, da er også de gode."⁵

Vi oppfordrer alle til å studere denne kirkens frukter og gjerninger.

De som er interessert i sannheten, vil være i stand til å se forskjellen som Kirken og dens medlemmer gjør i de samfunn der de finnes. De vil også legge merke til forbedringen i livet til dem som følger dens lære. De som undersøker disse fruktene, vil oppdage at fruktene i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige er gode og ønskverdige.

For det annet kan vi finne sannheten ved å prøve ordet selv.

Profeten Alma forkynte:

"Nå vil vi sammenligne ordet med et frø... Hvis dere gir plass så et frø kan bli sådd i deres hjerte, se, hvis det er et ekte frø, [og] hvis dere ikke kaster det ut ved deres vantro... se, da vil det begynne å svulme i deres bryst, og... dere begynner å si til dere selv: Dette må... være et godt frø... for det begynner å utvide min sjel, ja, det begynner å opplyse min forstand, ja, jeg begynner å fryde meg over det..."

Og... vil ikke dette styrke deres tro? Jo, det vil styrke deres tro...

For ethvert frø frembringer sitt eget slag."⁶

For en strålende oppfordring fra en Herrens profet! Dette kan sammenlignes med et vitenskape-
lig eksperiment. Vi oppfordres til å

prøve ordet, vi får parametere, og vi får vite utfallet av prøven hvis vi følger instruksjonene.

Dermed lærer Skriftene oss at vi kan få vite sannheten ved å iakttas dens frukter, eller ved å prøve den personlig, gi rom for ordet i vårt hjerte og dyrke det som et frø.

Det finnes imidlertid enda en tredje måte å få vite sannheten på, og det er ved personlig åpenbaring.

Lære og pakter kapittel 8 lærer oss at åpenbaring er kunnskap – "kunnskap om hva [vi] enn ber om i tro, med et ærlig hjerte, med tro på at [vi] skal motta."⁷

Og Herren forteller oss hvordan vi vil motta denne åpenbaringen. Han sier: "Jeg vil fortelle deg i ditt sinn og i ditt hjerte ved Den Hellige Ånd som

Pleasant Grove, Utah, USA

skal komme over deg og som skal bo i ditt hjerte.”⁸

Dermed lærer vi at åpenbaring kan mottas ved å be i tro, med et ærlig hjerte, og med tro på at vi vil motta.

Men legg merke til at Herren gjorde det veldig klart da han advarte: “Husk at uten tro kan du intet gjøre. Derfor, be i tro.”⁹ Tro krever arbeid – arbeid som å tenke det ut i ditt sinn, for så å spørre i bønn om det er riktig.

Herren sa:

“Hvis det er riktig, vil jeg forårsake en brennende følelse i ditt bryst, derfor skal du føle at det er riktig.

Men hvis det ikke er riktig, skal du ikke ha slike følelser, men dine tanker skal sløves så du skal glemme det som er galt.”¹⁰

Tro uten gjerninger er død.¹¹ Vi “må be i tro, uten å tvile”.¹²

Jeg har en venn som ikke deler vår tro, som fortalte meg at han ikke er en åndelig person. Han vil ikke studere Skriftene eller be fordi han sier han ikke kan forstå Guds ord, og er heller ikke sikker på at Gud finnes. Denne holdningen forklarer hans mangel på åndelighet, og vil føre til det motsatte av åpenbaring, som forklart av Alma. Han sa: “Og derfor mottar den

som forherder sitt hjerte, en mindre del av ordet.”

Alma tilføyde imidlertid: “Den som ikke forherder sitt hjerte, til ham gis en større del av ordet inntil det blir gitt ham å kjenne Guds mysterier, inntil han forstår dem helt.”¹³

Alma og Mosiahs sønner er eksempler på prinsippet om at tro krever gjerninger. I Mormons bok leser vi:

“De hadde gransket Skriftene flittig så de kunne kjenne Guds ord.

Men dette er ikke alt. De hadde hengitt seg til mye bønn og faste, derfor hadde de profetiens ånd og åpenbarings ånd.”¹⁴

Å spørre med et ærlig hjerte er like viktig i denne prosessen. Hvis vi oppriktig søker sannheten, vil vi gjøre alt i vår makt for å finne den, noe som kan innbefatte å lese Skriftene, gå i kirken og gjøre vårt beste for å holde Guds bud. Det betyr også at vi er villige til å gjøre Guds vilje når vi finner den.

Joseph Smiths handlinger da han søkte etter visdom, er et perfekt eksempel på hva det vil si å ha et ærlig hjerte. Han sa at han ønsket å vite hvilket trossamfunn som var sant, så han “kunne vite hvilket [han] skulle slutte seg til.”¹⁵ Allerede før han ba

var han rede til å handle på svaret han ville få.

Vi må be i tro og med et ærlig hjerte. Men dette er ikke alt. Vi må også tro at vi vil motta åpenbaring. Vi må stole på Herren og ha håp om hans løfter. Husk at det er skrevet: “Om noen av dere mangler visdom, da må han be til Gud – for Gud gir alle, villig og uten bebreidelse – og så skal han få den.”¹⁶ For et storartet løfte!

Jeg oppfordrer alle til å søke sannheten ved en hvilken som helst av disse metodene, men spesielt fra Gud gjennom personlig åpenbaring. Gud vil åpenbare sannheten for dem som søker etter den som foreskrevet i Skriftene. Det krever mer innsats enn bare å søke på Internett, men det er verdt det.

Jeg bærer vitnesbyrd om at dette er Jesu Kristi sanne Kirke. Jeg har sett dens frukter i lokalsamfunn og i mange tusen liv, inkludert familiemedlemmers, derfor jeg vet at den er sann. Jeg har også prøvd ordet i mitt liv i mange år og har følt dets virkning på min sjel, derfor jeg vet at det er sant. Men viktigst av alt, jeg har selv funnet ut at det er sant gjennom åpenbaring ved Den hellige ånds kraft, derfor jeg vet at det er sant. Jeg oppfordrer dere alle til å gjøre det samme. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Moroni 7:16.
2. Se Lære og pakter 88:78.
3. Lære og pakter 88:118.
4. Matteus 7:17, 20.
5. Moroni 7:5.
6. Alma 32:28, 30–31.
7. Lære og pakter 8:1.
8. Lære og pakter 8:2.
9. Lære og pakter 8:10.
10. Lære og pakter 9:8–9.
11. Se Jakobs brev 2:17.
12. Jakobs brev 1:6.
13. Alma 12:10.
14. Alma 17:2–3.
15. Joseph Smith – Historie 1:18.
16. Jakobs brev 1:5.

Av **eldste D. Todd Christofferson**
i De tolv apostilers quorum

Jesu Kristi oppstandelse

Jesus fra Nasaret er den oppstandne Forløser, og jeg vitner om alt som følger av den kjensgjerning at han er oppstanden.

En knugende følelse av nederlag og fortvilelse innhyllet disiplene hans da Jesus led og døde på korset og hans legeme ble lagt livløst i graven. Til tross for det Frelseren gjentatte ganger hadde sagt om sin død og påfølgende oppstandelse, hadde de ikke forstått. Den mørke ettermiddagen han ble korsfestet, ble snart etterfulgt av den gledelige morgenen da han sto opp. Men denne gleden kom først etter at disiplene ble øyenvitner til oppstandelsen, for englers erklæring om at han var oppstanden var først uforståelig for dem. Det var noe så fullstendig enestående.

Maria Magdalena og noen andre trofaste kvinner kom tidlig til Frelserens grav den søndagsmorgenen, og hadde med seg krydder og salver for å fullføre salvelsen som ble påbegynt da Herrens legeme i all hast ble lagt i graven før sabbaten. Denne morgenen over alle morgener ble de møtt av en åpen grav. Steinen som dekket den, hadde blitt rullet bort, og to engler erklærte:

“Hvorfor søker dere den levende blant de døde?

Han er ikke her, han er oppstått! Kom i hu hvordan han talte til dere mens han ennå var i Galilea,

da han sa: Menneskesønnen skal overgis i syndige menneskers hender,

bli korsfestet og oppstå på den tredje dag.”¹

“Kom og se stedet hvor han lå!

Skynd dere nå av sted og si til hans disipler: Han er oppstått fra de døde.”²

Som befalt av englene, så Maria Magdalena inn i graven, men det synes som om alt hun klarte å oppfatte, var at Herrens legeme var borte. Hun skyndte seg for å rapportere til

apostlene, og da hun fant Peter og Johannes, sa hun til dem: “De har tatt Herren ut av graven, og vi vet ikke hvor de har lagt ham.”³ Peter og Johannes løp til stedet og fikk se at graven virkelig var tom og “linklærne ligge der... og at svedteduken, som hadde vært på hodet hans... var lagt sammen på et sted for seg selv.”⁴ Johannes var tilsynelatende den første til å forstå det praktfulle budskapet om oppstandelsen. Han skriver at “han så og trodde”, mens de andre “ennå ikke [hadde] forstått Skriften, at han skulle stå opp fra de døde.”⁵

Peter og Johannes dro, men Maria ble værende, fortsatt i sorg. I mellomtiden hadde englene kommet tilbake, og de spurte henne kjærlig: “Kvinne, hvorfor gråter du? Hun sier til dem: De har tatt min Herre bort, og jeg vet ikke hvor de har lagt ham!”⁶ I samme øyeblikk sa den oppstandne Frelser, som nå sto bak henne: “Kvinne, hvorfor

gråter du? Hvem leter du etter? Hun trodde det var hagevokteren, og sa til ham: Herre, dersom du har båret ham bort, da si meg hvor du har lagt ham, så vil jeg ta ham!”⁷

Eldste James E. Talmage skrev: “Det var Jesus hun snakket med, sin elskede Herre, selv om hun ikke visste det. Ett ord fra hans levende lepper forandret hennes forpinte sorg til ekstatisk glede. ‘Jesus sier til henne: Maria!’ Stemmen, tonefallet, den milde uttalen hun hadde hørt og elsket i tidligere tider, løftet henne opp av det fortvilte dypet hun hadde sunket ned i. Hun snudde seg og så Herren. Fra seg av glede rakte hun ut armene for å omfavne ham, idet hun bare uttalte det inntagende og ærbødige ordet ‘Rabbuni’, som betyr min elskede herre.”⁸

Slik ble denne velsignede kvinnen den første dødelige til å se og snakke med den oppstandne Kristus. Senere samme dag viste han seg for Peter i eller i nærheten av Jerusalem,⁹ for to disipler på veien til Emmaus,¹⁰ og om kvelden for 10 av apostlene og andre, idet han plutselig kom blant dem og sa: “Se mine hender og mine føtter, at det er meg selv! Rør ved meg og se! For en ånd har ikke kjøtt og ben, slik dere ser at jeg har.”¹¹ Så, for ytterligere å overbevise dem, “da de ennå ikke trodde for glede,

og undret seg”,¹² spiste han stekt fisk og honningkake foran dem.¹³ Senere instruerte han dem: “Dere skal være mine vitner både i Jerusalem og i hele Judea og Samaria og like til jordens ende.”¹⁴

Utover disse bekreftede vitner i Jerusalem har vi den oppstandne Herres uforlignelige tjenestegjerning blant oldtidens innbyggere på den vestlige halvkule. I landet Overflod steg han ned fra himmelen og ba de mange forsamlede, rundt 2500, om å komme frem en etter en inntil de alle hadde gått frem, stukket hendene i hans side og kjent naglegapene i hans hender og føtter.¹⁵

“Og da de alle hadde gått frem og forvisset seg, ropte de som med én røst og sa:

Hosianna! Velsignet være Den Aller Høyeste Guds navn! Og de falt ned ved Jesu føtter og tilba ham.”¹⁶

Kristi oppstandelse viser at hans eksistens er uavhengig og evig. “For likesom Faderen har liv i seg selv, slik har han også gitt Sønnen å ha liv i seg selv.”¹⁷ Jesus sa:

“Derfor elsker Faderen meg, fordi jeg setter mitt liv til for at jeg skal ta det igjen.

Ingen tar det fra meg, men jeg setter det til av meg selv. Jeg har makt til å sette det til, og jeg har makt til å ta det igjen.”¹⁸

Frelseren er ikke avhengig av mat eller vann eller oksygen eller andre stoffer, krefter eller personer for å leve. Både som Jehova og Messias er han den store Jeg er, den selveksisterende Gud.¹⁹ Han ganske enkelt er og vil alltid være.

Ved sin forsoning og oppstandelse har Jesus Kristus overvunnet alle aspekter av fallet. Fysisk død vil være midlertidig, og til og med åndelig død har en ende, i og med at alle kommer tilbake til Guds nærhet, i det minste midlertidig, for å bli dømt. Vi kan ha den største tillit til hans evne til å overvinne alt annet og gi oss evig liv.

“For ettersom døden kom ved et menneske, så er også de dødes oppstandelse kommet ved et menneske.

For likesom alle dør i Adam, slik skal også alle bli gjort levende i Kristus.”²⁰

Med eldste Neal A. Maxwells ord: “Kristi seier over døden endte menneskenes knipe. Nå er det bare personlige kniper, og disse kan vi også bli reddet fra ved å følge læren til ham som reddet oss fra allmenn utryddelse.”²¹

Etter å ha tilfredsstilt rettferdighetens krav, trer nå Kristus inn i rettferdighetens sted, eller vi kan si at han er rettferdighet, slik han er kjærlighet.²² Og foruten å være en fullkomment rettferdig Gud, er han en fullkomment barmhjertig Gud.²³ Slik retter Frelseren opp i alle ting. Ingen urett i jordelivet er permanent, ikke engang døden, for han gjenoppretter livet igjen. Enhver skade eller uførhet, ethvert svik eller overgrep vil til slutt bli bøtet på på grunn av hans fullkomne rettferdighet og barmhjertighet.

Av samme årsak er vi alle ansvarlig overfor ham for vårt liv, våre valg og våre handlinger, til og med våre tanker. Fordi han forløste oss fra fallet, er livet vårt i virkeligheten hans. Han erklærte:

“Se, jeg har gitt dere mitt evangelium, og dette er det evangelium som jeg har gitt dere – at jeg kom til verden for å gjøre min Faders vilje fordi min Fader sendte meg.

Og min Fader sendte meg så jeg kunne bli løftet opp på korset, og etter at jeg hadde blitt løftet opp på korset, så jeg kunne trekke alle mennesker til meg slik at likesom jeg er blitt løftet opp av mennesker, slik skulle mennesker løftes opp ved Faderen for å stå for meg for å bli dømt etter sine gjerninger.”²⁴

Tenk et øyeblikk over betydningen av oppstandelsen for en gang for alle å fastslå Jesus fra Nasarets sanne identitet, og besvare de store filosofiske stridigheter og spørsmål i livet. Hvis Jesus virkelig oppsto i bokstavelig forstand, må han nødvendigvis være guddommelig. Ingen dødelig har makt i seg selv til å våkne til liv igjen etter døden. Fordi han oppsto, kan ikke Jesus bare ha vært en snekker, en lærer, en rabbiner eller en profet. Fordi han oppsto, måtte Jesus ha vært en Gud, ja, Faderens enbårne Sønn.

Derfor er det han underviste, sant, for Gud kan ikke lyve.²⁵

Derfor var han jordens Skaper, slik han sa.²⁶

Derfor finnes himmel og helvete, slik han forkynte.²⁷

Derfor finnes det en ånde verden som han besøkte etter sin død.²⁸

Derfor vil han komme igjen slik englene sa,²⁹ og personlig regjere på jorden.³⁰

Derfor er det en oppstandelse og endelig dom for alle.³¹

Gitt at Kristi oppstandelse fant sted, er betenkeligheter om Gud Faderens allmakt, allvitenskap og velvilje – han som ga sin enbårne Sønn for å forløse verden – grunnløse. Betenkeligheter om livets mening og hensikt er grunnløse. Jesus Kristus er virkelig

det eneste navn og den eneste vei som fører til frelse for menneskeheten. Kristi nåde er reell, og gjør både tilgivelse og renselse mulig for den angrende synder. Troen er virkelig mer enn fantasi eller en psykologisk oppfinnelse. Det finnes en høyeste og universell sannhet, og det finnes

objektive og uforanderlige moralnormer som han underviste om.

Gitt at Kristus virkelig sto opp fra de døde, er omvendelse fra ethvert brudd på hans lov og bud både mulig og presserende. Frelserens mirakler var virkelige, og det samme var hans løfte til disiplene om at de kunne gjøre

og Sidney Rigdons vitnesbyrd som, etter mange andre vitnesbyrd, erklærte det største vitnesbyrd i denne siste evangelieutdeling, "at han lever! For vi så ham."³⁹ Under Hans altseende øyes blikk står jeg selv som et vitne om at Jesus fra Nasaret er den oppstandne Forløser, og jeg vitner om alt som følger av den *kjensgjerning* at han er oppstanden. Måtte dere få den overbevisning og trygghet som dette vitnesbyrd gir. Dette ber jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Lukas 24:5–7.
2. Matteus 28:6–7.
3. Johannes 20:2.
4. Johannes 20:5, 7.
5. Johannes 20:8, 9.
6. Johannes 20:13.
7. Johannes 20:15.
8. James E. Talmage, *Jesus Kristus*, 3. utg. (1916), 500.
9. Se Lukas 24:34; 1 Korinterbrev 15:5.
10. Se Markus 16:12; Lukas 24:13–35.
11. Lukas 24:39.
12. Lukas 24:41.
13. Se Lukas 24:42–43.
14. Apostlenes gjerninger 1:8.
15. Se 3 Nephi 11:14–15.
16. 3 Nephi 11:16–17.
17. Johannes 5:26.
18. Johannes 10:17–18.
19. Se 2 Mosebok 3:14.
20. 1 Korinterbrev 15:21–22.
21. *The Neal A. Maxwell Quote Book*, red. Cory H. Maxwell (1997), 287.
22. Se 1 Johannes 4:8.
23. Alma 42:15; se også Mosiah 15:8–9.
24. 3 Nephi 27:13–14.
25. Se Enos 1:6.
26. Se for eksempel 3 Nephi 9:15.
27. Se for eksempel Lære og pakter 76.
28. Se Lære og pakter 138.
29. Se Apostlenes gjerninger 1:10–11.
30. 10. trosartikkel; se også Topical Guide, "Jesus Christ, Millennial Reign."
31. Se for eksempel 2 Nephi 9:15.
32. Se Johannes 14:12.
33. Lære og pakter 84:19–20.
34. Job 19:26.
35. Thomas S. Monson, "Han lever, min Forløser stor!" *Liahona*, mai 2007, 23.
36. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Smith* (2007), 49.
37. Se 3 Nephi 1:15–20.
38. Mosiah 27:31.
39. Lære og pakter 76:22–23.

de samme og enda større gjerninger.³² Hans prestedømme er nødvendigvis en reell kraft som "forvalter evangeliet og har nøkkelen til rikets mysterier, ja, endog nøkkelen til kunnskapen om Gud. Derfor, i dets ordinanser blir guddommelighetens kraft tilkjennegitt."³³ Gitt at Kristi oppstandelse fant sted, er ikke døden vår ende, og selv om hudormer ødelegger kroppen, skal vi i kjødet se Gud.³⁴

President Thomas S. Monson forteller om en Robert Blatchford, som for 100 år siden, "i sin bok *God and My Neighbor*, angrep akseptert kristen tro, som Gud, Kristus, bønn og udødelighet. Han hevdet dristig: 'Jeg påstår at jeg har bevist alt jeg hadde til hensikt å bevise, så fullstendig og avgjørende at ingen kristen, hvor stor eller dyktig han enn måtte være, kan motsi mine argumenter eller rokke ved min sak.' Han omga seg med en mur av skepsis. Så hendte noe overraskende. Muren smuldret plutselig opp... Langsomt begynte han å famle seg tilbake til den tro han hadde foraktet og latterliggjort. Hva hadde forårsaket denne store endringen i hans syn? *Hans hustru døde*. Med sønderknust hjerte gikk han inn i rommet der hennes jordiske legeme lå. Han så igjen på det ansiktet han var så glad i. Da han kom ut, sa han til en venn: 'Det er henne, men likevel er det ikke henne. Alt er forandret. Noe som

var der før, er borte. Hun er ikke den samme. Hva kan være borte om det ikke er sjelen?'"³⁵

Var det virkelig slik at Herren døde og sto opp igjen? Ja. "De fundamentale prinsipper i vår religion er apostlenes og profetenes vitnesbyrd om Jesus Kristus, at han døde, ble begravet og oppsto på den tredje dag og fór opp til himmelen; og alt annet som henhører til vår religion, er bare supplement til dette."³⁶

Da Jesu forutsagte fødsel nærmet seg, fantes det dem blant oldtidens nephitter og lamanitter som trodde, selv om de fleste tvilte. Etter hvert kom tegnet på hans fødsel – en dag og en natt og en dag uten mørke – og alle visste det.³⁷ I dag er det også noen som tror på Kristi bokstavelige oppstandelse, og mange tviler eller tror ikke. Men noen vet. Etter hvert vil alle se og alle vil vite, ja, "hvert kne skal bøyes og hver tunge bekjenne for ham."³⁸

Enn så lenge tror jeg på de mange vitner om Frelserens oppstandelse hvis opplevelser og vitnesbyrd finnes i Det nye testamente – Peter og hans følgesvenner i De tolv og kjære, rene Maria Magdalena, blant andre. Jeg tror på de vitnesbyrd som finnes i Mormons bok – apostelen Nephis sammen med den ikke navngitte folkemengden i landet Overflod, blant andre. Jeg tror også på Joseph Smith

Av president Thomas S. Monson

Til vi ses igjen

Måtte den ånd vi har følt i løpet av de siste to dagene, være med oss når vi går tilbake til våre hverdagssystemer.

Mine brødre og søstre, for en herlig konferanse dette har vært. Vi har fått åndelig næring når vi har lyttet til inspirerte ord fra de menn og kvinner som har talt til oss. Sang og musikk har vært enestående, budskapene har blitt forberedt og fremført ved hjelp av Den hellige ånds tilskyndelser, og bønnene har trukket oss nærmere himmelen. Vi har på alle måter blitt oppløftet mens vi har deltatt sammen.

Jeg håper vi vil ta oss tid til å lese konferansetalene når de blir tilgjengelige på LDS.org i løpet av noen

dager, og når de kommer på trykk i kommende nummer av *Ensign* og *Liahona*, for de fortjener grundig repetisjon og studium.

Jeg vet at dere stemmer i når jeg uttrykker vår oppriktige takk til de brødre og søstre som har blitt avløst under denne konferansen. De har virket godt, og har gitt betydelige bidrag til Herrens verk. Deres trofasthet har vært fullstendig.

Vi har også oppholdt, med opprakt hånd, brødre som har blitt kalt til nye og ansvarsfulle stillinger. Vi ønsker dem velkommen og vil de skal vite

at vi gleder oss til å virke sammen med dem i Mesterens sak.

Når vi tenker nøye over budskapene vi har hørt, måtte vi bestemme oss for å gjøre det litt bedre enn vi har gjort det før. Måtte vi være vennlige og kjærlige overfor dem som ikke deler vår tro og våre normer. Frelseren kom til jorden med et budskap om kjærlighet og velvilje overfor alle menn og kvinner. Måtte vi alltid følge hans eksempel.

Vi har mange alvorlige utfordringer i verden i dag, men jeg lover dere at vår himmelske Fader er oppmerksom på oss. Han vil veilede og velsigne oss hvis vi setter vår lit til ham, og vil lede oss gjennom enhver vanskelighet som måtte komme vår vei.

Måtte himmelens velsignelser være med oss alle. Måtte vårt hjem være fylt med kjærlighet og høflighet og med Herrens ånd. Måtte vi stadig gi næring til vårt vitnesbyrd om evangeliet, slik at det kan beskytte oss mot Satans tuktelse. Måtte den ånd vi har følt i løpet av de siste to dagene, være med oss når vi går tilbake til våre hverdagssystemer, og måtte vi alltid være opptatt med Herrens arbeid.

Jeg bærer vitnesbyrd om at dette verk er sant, at vår Frelser lever og at han leder og veileder sin kirke på jorden i dag. Jeg gir dere mitt vitnesbyrd om at Gud vår evige Fader lever og elsker oss. Han er i sannhet vår Fader, og han er personlig og virkelig. Måtte vi innse hvor nær oss han er villig til å komme, hvor langt han vil gå for å hjelpe oss, og hvor høyt han elsker oss.

Mine brødre og søstre, måtte Gud velsigne dere. Måtte hans lovede fred være med dere nå og alltid.

Jeg sier farvel til vi ses igjen om seks måneder, og jeg gjør det i Jesu Kristi, vår Herre og Frelseres navn. Amen. ■

Av Rosemary M. Wixom
Primærs president

Å holde pakter beskytter oss, forbereder oss og gir oss styrke

Vi er kvinner i alle aldre som inngår pakter mens vi vandrer på jordelivets vei tilbake til hans nærhet.

Søstre, vi er glad i dere. Da jeg besøkte Mexico nylig, fikk jeg et glimt av det søsterskap vi alle føler i kveld. Forestill dere følgende: Vi hadde nettopp fullført Primær på søndag morgen, og barna, lærerne og jeg strømmet ut i den overfylte gangen. Akkurat da gikk døren til Unge kvinner-klassen opp, og jeg så de unge kvinnene og deres ledere. Vi ga hverandre en klem. Med barna som holdt i skjørtet mitt og kvinnene rundt meg, ønsket jeg å uttrykke følelsene jeg hadde akkurat der og da.

Jeg snakker ikke spansk, så bare engelske ord kom til mitt sinn. Jeg så dem alle i øynene og sa: "Vi er døtre av en himmelsk Fader som elsker oss, og vi elsker ham." Alle stemte umiddelbart i på spansk. Der var vi i en overfylt gang og siterte Unge kvinners

tema sammen idet vi sa: "Vi vil stå som Guds vitner til alle tider og i alle ting og på alle steder."

I kveld samles vi over hele verden som hans disipler, med et ønske om

å forsvare og oppholde Guds rike. Vi er døtre av vår himmelske Fader. Vi er kvinner i alle aldre som inngår pakter mens vi vandrer på jordelivets vei tilbake til hans nærhet. Å holde pakter beskytter oss, forbereder oss og gir oss styrke.

Det er jenter blant oss i kveld som er i Primær-alder. Noen av dere har nylig tatt det første skritt på veien til evig liv med dåpsordinansen.

Se dere omkring. Fremtiden er lys når dere ser kvinner som også har inngått pakter og er rede til å vise dere veien videre.

Hvis du er 8, 9, 10 eller 11 år gammel, enten du er i Konferansesenteret, hjemme eller i et møtehus et eller annet sted i verden, vil du være så snill å reise deg? Velkommen til kvinnes fellesmøte. Vennligst bli stående, for vi vil be dere om å delta i kveld. Jeg kommer til å nynne en Primær-sang. Vil dere synge med når dere kjenner igjen melodien? Dere må synge ut slik at alle kan høre.

*Lær meg å vandre i lys av Guds Sønn.
Lær meg å søke min Fader i bønn.
Lær meg å vandre på sannhetens sti.
Led meg, led meg, stå alltid meg bi.*

Mexico City, Mexico

Bli stående, jenter, mens alle som er 12 år og eldre nå synger andre vers.

*Kom, kjære barn, la oss sammen
gå frem,
finne tilbake til himmelens hjem.
Der i Hans nærhet vi en gang
skal bo,
evig, evig hos Faderen god.¹*

Det var nydelig. Dere kan sette dere. Takk.

Som kvinner i alle aldre vandrer vi i *hans* lys. Vår reise på veien er personlig og godt opplyst av Frelserens kjærlighet.

Vi går inn porten til veien til evig liv ved dåpens ordinans og pakt, og så mottar vi Den hellige ånds gave. Eldste Robert D. Hales spør oss: "Forstår [vi] og forstår [våre] barn at når [vi] blir døpt, blir [vi] forandret for alltid?"

Han forklarer også at "når vi forstår vår dåpspakt og Den hellige ånds gave, vil det forandre vårt liv og gjøre oss fullstendig trofaste mot Guds rike. Når vi blir fristet, vil Den hellige ånd, hvis vi vil lytte, minne oss på at vi har lovet å minnes vår Frelser og adlyde Guds bud."²

Hver uke når vi tar del i nadverdens symboler, fornyer vi vår dåpspakt. Eldste David A. Bednar har sagt: "Når vi står i dåpens vann, ser vi hen til templet. Når vi tar del i nadverden, ser vi hen til templet. Vi lover at vi alltid vil minnes Frelseren og holde hans befalinger som forberedelse til å delta i templets hellige ordinanser."³

Tempelordinanser medfører de største velsignelsene som kan oppnås gjennom Jesu Kristi forsoning. Det er de ordinanser som er nødvendige for vår opphøyelse i det celestiale rike. Når vi gjør vårt beste for å holde våre pakter, begynner følelser av utilstrekkelighet og ufullkommenhet å falme, mens templets ordinanser og pakter

blir levende. Alle er velkommen til å gå på veien til evig liv.

Jeg er dypt imponert over styrken til jenter, unge kvinner og kvinner jeg har møtt rundt om i verden, hvis føtter er godt plantet på denne veien. La meg gi dere noen eksempler på paktens jenter og kvinner som jeg har møtt.

Luana var 11 år gammel da jeg besøkte familien hennes i Buenos Aires i Argentina. På grunn av en traumatisk hendelse i barndommen, kunne ikke Luana snakke. Hun hadde ikke snakket på flere år. Hun satt stille mens vi alle snakket sammen. Jeg håpet på i det minste et lite hvisk fra henne. Hun så intenst på meg som om det å uttale ord ikke var nødvendig for at jeg skulle kjenne hennes hjerte. Etter en bønn reiste vi oss for å gå, og Luana ga meg en tegning. Hun hadde tegnet Jesus Kristus i Getsemane. Jeg kunne se vitnesbyrdet hennes klart

og tydelig. Luana hadde inngått en pakt ved dåpen om å stå som vitne for Gud "til alle tider og i alle ting og på alle steder."⁴ Hun forsto Jesu Kristi forsoning, og vitnet om den med tegningen sin. Hadde hun fått vite at hun, ved forsoningens styrkende kraft, kunne bli helbredet og snakke igjen? Siden den dagen for tre år siden har Luana utviklet seg i sine forsøk på å snakke. Hun deltar nå i Unge kvinner sammen med sine venner. Trofast mot pakten hun inngikk i dåpen, fortsetter hun å bære vitnesbyrd om Frelseren.

Ungdom over hele verden tiltrekkes av templer. I Lima i Peru møtte jeg en far og tre av døtrene hans utenfor inngangen til templet. Jeg så lyset i ansiktene deres. To av døtrene var alvorlig funksjonshemmet og satt i rullestol. Mens den tredje datteren tok seg av søstrene sine, forklarte hun at hun hadde to søstre til hjemme. De satt også i rullestol. De var ikke

i stand til å reise de 14 timene til templet. Templet betydde så mye for denne faren og døtrene hans at fire av dem var kommet til templet den dagen – to av dem bare for å iakttatte den som kunne bli døpt for de døde og utføre denne hellige ordinansen. I likhet med Nephi “[frydte] seg også over Herrens pakter.”⁵

En enslig kvinne jeg kjenner, verdsetter den ukentlige

nadverdsordinansen og dens hellige løfte “så hans Ånd alltid kan være hos [henne].”⁶ Hans konstante veiledning er et løfte som lindrer ensomheten hennes. Den gir henne styrke til å fordype seg i å utvikle sine talenter, og et ønske om å tjene Herren. Hun har funnet stor glede i å elske alle barna i sitt liv, og når hun søker ro og fred, er hun å finne i templet.

Til slutt, en eldre kvinne i 90-årene har sett sine barn og barnebarn vokse opp og sine oldebarn komme til verden. I likhet med mange av oss, har hun hatt et liv fylt med sorger, plager og ufattelig glede. Hun innrømmer at hvis hun kunne omskrive sin livshistorie, ville hun velge å utelate noen av kapitlene som har blitt skrevet. Likevel sier hun med et smil: “Jeg må bare holde ut litt til og se hvordan det ender!” Hun fortsetter å holde fast ved paktene på veien.

Nephi forkynte:

“Etter at dere er kommet inn på denne snevre og smale sti, vil jeg spørre om alt er gjort? Se, jeg sier dere: Nei ...

Derfor må dere streve fremover med standhaftighet i Kristus og ha et fullkomment, klart håp og kjærlighet til Gud og alle mennesker. Hvis dere derfor strever fremover, nyter Kristi ord og holder ut til enden, se, så sier Faderen: Dere skal få evig liv.”⁷

Hver og en av oss er på denne stien. I kveld har vi sunget om å vandre på stien i lyset. Enkeltvis er vi sterke. Sammen med Gud er vi ustoppelige.

Herren sa til Emma Smith: “Oppløft ditt hjerte og fryd deg, og hold fast ved paktene som du har inngått.”⁸

Vi gleder oss over at ved å holde våre pakter kan vi føle vår himmelske Faders og vår Frelser Jesu Kristi kjærlighet. Jeg vitner om at de lever. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. “Lær meg å vandre i lys av Guds Sønn,” *Salmer*, nr. 193; eller *Barnas sangbok*, 70.
2. Robert D. Hales, “Dåpens pakt – å være i riket og av riket,” *Liahona*, jan. 2001, 8, 7.
3. David A. Bednar, “Ha en hederlig anseelse og plass,” *Liahona*, mai 2009, 98.
4. Mosiah 18:9.
5. 2 Nephi 11:5.
6. Lære og pakter 20:77.
7. 2 Nephi 31:19–20.
8. Lære og pakter 25:13.

Av **Bonnie L. Oscarson**
Unge kvinners president

Søsterfelleskap: Å, som vi trenger hverandre!

Vi må slutte å konsentrere oss om våre forskjeller og se etter hva vi har til felles.

I denne videoen så vi åtte land og hørte ni forskjellige språk. Tenk dere hvor mange flere språk som ble lagt til på det siste verset. Det er fantastisk å vite at vi som et verdensomspennende søsterfelleskap var i stand til å heve vår røst i vitnesbyrd om den evige sannhet at vi er døtre av en kjærlig himmelsk Fader.

Det er et stort privilegium å være her ved denne historiske anledning og få tale til alle Kirkens kvinner som er åtte år og eldre. Det ligger enorm styrke i vårt fellesskap i kveld. Når jeg ser alle som er samlet i Konferansesenteret og tenker på de tusener av andre som ser denne sendingen fra steder rundt om i verden, må den samlede kraften i vårt vitnesbyrd og vår tro på Jesus Kristus sikkert utgjøre en av de mest trosfylte og kraftfulle forsamlinger av kvinner i Kirkens, om ikke verdens historie.

I kveld gleder vi oss over våre mange forskjellige roller som kvinner i Kirken. Selv om vi på mange måter er forskjellige og unike, vet vi også at

vi alle er døtre av den samme himmelske Fader, noe som gjør oss til søstre. Vi er forenet for å bygge Guds rike og i de pakter vi har inngått, uansett hva våre omstendigheter måtte være. Denne sammensatte forsamlingen er utvilsomt det mest strålende søsterfelleskap i verden!¹

Å være søstre innebærer at det er et ubrytelig bånd mellom oss. Søstre tar vare på hverandre, passer på hverandre, trøster hverandre og stiller opp for hverandre i tykt og tynt. Herren har sagt: "Jeg sier til dere: Vær ett, og hvis dere ikke er ett, er dere ikke mine."²

Djevelen vil at vi skal være kritiske eller dømmende overfor hverandre. Han ønsker at vi skal konsentrere oss om våre forskjeller og sammenligne oss med hverandre. Dere liker kanskje å trene intenst i en time hver dag fordi det får dere til å føle dere bra, mens jeg anser det for å være en stor atletisk begivenhet om jeg går opp en trapp i stedet for å ta heisen. Vi kan fortsatt være venner, ikke sant?

Vi som kvinner kan være spesielt strenge med oss selv. Når vi sammenligner oss med hverandre, vil vi alltid føle oss utilstrekkelige eller kanskje bitre på andre. Søster Patricia T. Holland sa en gang: "Poenget er at vi simpelthen ikke kan kalle oss kristne og fortsette å dømme hverandre – eller oss selv – så hardt."³ Hun sier videre at det ikke finnes noe som gjør det verdt å miste vår medfølelse og vårt

Sydney, Australia

søsterfelleskap. Vi må bare slappe av og glede oss over våre guddommelige forskjeller. Vi må ikke glemme at vi alle ønsker å tjene i riket ved hjelp av våre unike talenter og gaver på vår egen måte. Da kan vi nyte vårt søsterfelleskap og vår omgang med hverandre, og begynne å tjene.

Faktum er at vi virkelig trenger hverandre. Kvinner søker naturlig vennskap, støtte og fellesskap. Vi har mye å lære av hverandre, og vi lar ofte selvpålagte barrierer hindre oss i å nyte fellesskap som kan være blant de største velsignelser i vårt liv. For eksempel trenger vi kvinner som er litt eldre, det som dere Primær-jenter har å tilby. Vi kan lære mye av dere om Kristus-lignende tjeneste og kjærlighet.

Jeg hørte nylig en fantastisk historie om en liten jente som het Sarah, hvis mor fikk anledning til å hjelpe en annen kvinne i menigheten ved navn Brenda. Brenda hadde multipel sklerose. Sarah elsket å bli med moren for å hjelpe Brenda. Hun tok fuktighetskrem på Brendas hender og masserte fingrene og armene fordi hun ofte hadde smerter. Sarah lærte så å forsiktig strekke Brendas armer over hodet for å trene musklene hennes. Sarah børstet Brendas hår og snakket med henne mens moren tok seg av andre behov. Sarah lærte viktigheten

og gleden av å hjelpe en annen, og forsto etter hvert at selv et barn kan gjøre en stor forskjell i en annens liv.

Jeg elsker eksemplet vi finner i første kapittel av Lukas, som beskriver det gode forholdet mellom Maria, Jesu mor, og hennes kusine Elisabet. Maria var en unge kvinne da hun ble informert om sin bemerkelsesverdige oppgave å være mor til Guds Sønn. Innledningsvis må det ha virket som et tungt ansvar å bære alene. Det var Herren selv som ga Maria en å dele byrden med. I budskapet fra engelen Gabriel fikk Maria navnet på en pålitelig og sympatisk kvinne som hun kunne støtte seg til – sin kusine Elisabet.

Denne unge jomfruen og hennes kusine som var “kommet langt opp i årene”,⁴ delte et felles bånd i sine mirakuløse svangerskap. Jeg kan knapt forestille meg hvor viktige de tre månedene de tilbrakte sammen, var for dem begge da de kunne snakke sammen, forstå hverandre og støtte hverandre i deres unike kall. For et fantastisk eksempel de er på kvinnelig omsorg mellom generasjoner.

De av oss som er litt mer modne, kan ha enorm innflytelse på de yngre generasjoner. Da min mor var en liten jente, var ingen av foreldrene hennes aktive i Kirken. Selv

i en alder av fem gikk hun alene til kirken og deltok på møtene – Primær, Søndagsskolen og nadverdsmøtet – alle til forskjellige tider.

Jeg spurte nylig mor hvorfor i all verden hun gjorde det uke etter uke når hun ikke fikk noen støtte eller oppmuntring hjemme. Hun svarte: “Jeg hadde Primær-lærere som var glad i meg.” Disse lærerne brydde seg om henne og underviste henne i evangeliet. De lærte henne at hun hadde en Far i himmelen som elsket henne, og det var deres omtanke for henne som fikk henne til å komme uke etter uke. Mor sa til meg: “Det var en av de viktigste innflytelsene i mitt tidlige liv.” Jeg håper jeg kan takke disse søstrene en dag! Det er ingen generasjonskløft når det gjelder Kristus-lignende tjeneste.

For noen uker siden møtte jeg en Unge kvinners president på stavsplan i California, som fortalte meg at hennes 81 år gamle mor nylig hadde blitt kalt som ungpikenes veileder. Jeg ble så fascinert at jeg ringte moren hennes. Da søster Val Bakers biskop ba om å få snakke med henne, så hun frem til å bli kalt som bibliotekar eller menighetens historiker. Da han spurte henne om hun ville tjene som ungpikenes veileder i Unge kvinner, var reaksjonen: “Er du sikker?”

Biskopen svarte høytidelig: "Søster Baker, det er ingen tvil – dette kallet er fra Herren."

Hun sa at hun ikke hadde noe annet svar på det enn: "Selvfølgelig."

Jeg elsker inspirasjonen denne biskopen følte om at de fire ungpikene i menigheten har mye å lære av denne modne søsterens visdom, erfaring og livslange eksempel. Og gjett hvem søster Baker vil gå til når hun trenger hjelp til å sette opp Facebook-siden sin?

Jeg tenker på det store bidraget søstrene i Hjelpeforeningen kan yte for å ta imot unge søstre som nylig har vært i Unge kvinner. Våre unge søstre føler ofte at de ikke passer inn eller har noe til felles med de andre i Hjelpeforeningen. Før de fyller 18 trenger de ledere i Unge kvinner og mødre som med glede vitner om de store velsignelsene ved Hjelpeforeningen. De trenger å føle entusiasme ved å bli en del av slik en strålende organisasjon. Når unge kvinner begynner å gå i Hjelpeforeningen, trenger de aller mest en venn å sitte ved siden av, en arm rundt skuldrene og en anledning til å lære og tjene. La oss alle strekke oss ut for å hjelpe hverandre gjennom overganger og milepæler i livet.

Takk til alle Kirkens kvinner som gjør sitt ytterste, på tvers av alder og kulturelle grenser, for å velsigne og yte tjeneste for andre. Unge kvinner utfører tjeneste for Primær-barn og eldre. Enslige søstre i alle aldre bruker utallige timer på å ta seg av behovene til menneskene rundt seg. Vi anerkjenner de tusenvis av unge kvinner som gir 18 måneder av sitt liv for å dele evangeliet med verden. Alle disse tingene er bevis på det vår kjære salmesier: "Som tjenende engler arbeider vi kvinner."⁵

Hvis det finnes barrierer, er det fordi vi selv har skapt dem. Vi må

Wien, Østerrike

slutte å konsentrere oss om våre forskjeller og se etter hva vi har til felles, deretter kan vi begynne å forstå vårt store potensiale og oppnå de største goder i denne verden. Søster Marjorie P. Hinckley sa en gang: "Å, som vi trenger hverandre. De av oss som er gamle, trenger dere som er unge. Og forhåpentligvis trenger dere som er unge, noen av oss som er gamle. Det er et sosiologisk faktum at kvinner trenger kvinner. Vi trenger dype og berikende og lojale vennskap med hverandre."⁶ Søster Hinckley hadde rett: Å, som vi trenger hverandre!

Søstre, det finnes ingen annen gruppe kvinner i verden som har tilgang til større velsignelser enn oss som siste-dagers-hellige kvinner. Vi er medlem av Herrens kirke, og uavhengig av våre individuelle omstendigheter, kan vi alle nyte de fulle velsignelser av prestedømmets kraft ved å holde de pakter vi har inngått i dåpen og i templet. Vi har levende profeter til å lede og undervise oss, og vi nyter Den hellige ånds store gave, som gir oss trygghet og veiledning. Vi er velsignet med å få arbeide hånd i hånd med rettskafne brødre mens vi styrker hjem og familie. Vi har tilgang til styrken og kraften i tempelordinanser, og så mye mer.

I tillegg til å nyte alle disse fantastiske velsignelsene, har vi hverandre – søstre i Jesu Kristi evangelium. Vi har blitt velsignet med en følsom og kjærlig natur som gjør oss i stand til å gi Kristus-lignende kjærlighet og tjeneste til menneskene rundt oss. Når vi ser utover våre forskjeller i alder, kultur og omstendigheter for å gi hverandre omsorg og hjelp, vil vi bli fylt med Kristi rene kjærlighet og inspirasjon som hjelper oss å vite når og hvem vi kan tjene.

Jeg gir dere en oppfordring som ble gitt en gang før, av en Hjelpeforeningens president som sa: "Jeg oppfordrer dere til ikke bare å elske hverandre, men til å elske hverandre *bedre*."⁷ Måtte vi innse hvor mye vi trenger hverandre, og måtte vi alle elske hverandre bedre. Det ber jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Barbara B. Smith, "The Bonds of Sisterhood," *Ensign*, mars 1983, 20–23.
2. Lære og pakter 38:27.
3. Patricia T. Holland, "'One Thing Needful': Becoming Women of Greater Faith in Christ," *Ensign*, okt. 1987, 29.
4. Lukas 1:7.
5. "Som søstre i Sion," *Salmer*, nr. 194.
6. *Glimpses into the Life and Heart of Marjorie Pay Hinckley*, red. Virginia H. Pearce (1999), 254–55.
7. Bonnie D. Parkin, "Å velge kjærlighet – den gode del," *Liahona*, nov. 2003, 106.

Av Linda K. Burton
Hjelpeforeningens president

Ønsket: Hender og hjerter til å fremskynde arbeidet

Vi kan rekke ut hender for å hjelpe og vårt hjerte for å fremskynde vår himmelske Faders fantastiske arbeid.

Kjære søstre, vi er så glad i dere! Så dere deres egen hånd strekke seg ut for å hjelpe noen videre på paktens vei da vi så den vakre videoen? Jeg tenkte på en ung Primær-jente som heter Brynn, som bare har én hånd, men likevel bruker den hånden til velsignelse for sin familie og sine venner – siste-dagers-hellige og de fra andre trosretninger. Er hun ikke vakker? Og det er dere også! Søstre, vi kan rekke ut hender for å hjelpe og vårt hjerte for å fremskynde vår himmelske Faders fantastiske arbeid.

Akkurat som våre trofaste søstre i Skriftene, slik som Eva, Sara, Maria og mange andre, kjente sin identitet og hensikt, vet Brynn at hun er en datter av Gud.¹ Vi kan også kjenne vår egen guddommelige arv som elskede døtre av Gud, og det viktige arbeidet han har for oss å gjøre.

Frelseren sa: "Om noen vil gjøre hans vilje, da skal han kjenne om læren er av Gud."² Hva trenger vi å vite og gjøre "så himlen blir [vårt] hjem"?³ Vi kan lære av historien om

den rike unge mannen som spurte Jesus hva han måtte gjøre for å få evig liv.

Jesus svarte: "Vil du gå inn i livet, så hold budene."

Den unge mannen spurte ham hvilke han skulle holde. Jesus minnet ham så på flere av de ti bud som vi alle er kjent med.

Den unge mannen svarte: "Alt dette har jeg holdt. Hva er det så jeg mangler?"

Jesus sa: "Vil du være fullkommen, da gå og selg det du eier, og gi det til de fattige. Så skal du få en skatt i himmelen. Kom så og følg meg!"⁴

Jesus kalte ham til å bli en del av sitt arbeid – en disippels arbeid. Vårt arbeid er det samme. Vi skal "legge til side de ting som er av denne verden"⁵, holde fast ved våre pakter, komme til Kristus og følge ham. Det er det disipler gjør!

Søstre, la oss ikke være harde mot oss selv fordi Frelseren talte til den rike unge mannen om å bli fullkommen. Ordet *fullkommen* i denne beretningen ble oversatt fra et gresk ord som betyr "komplett". Hvis vi gjør vårt beste for å komme videre på paktens vei, blir vi mer komplette og fullkomne i dette livet.

I likhet med den rike unge mannen på Jesu tid, blir vi noen ganger fristet til å gi opp eller snu fordi vi kanskje tror at vi ikke kan klare det alene. Og vi har rett! Vi kan ikke klare de vanskelige tingene vi har blitt bedt om å gjøre, uten hjelp. Hjelp kommer gjennom Jesu Kristi forsoning, Den hellige ånds veiledning og andres hjelpende hender.

En trofast enslig søster vitnet nylig om at hun på grunn av forsoningen fant styrke til å bruke sine hjelpende hender og villige hjerte til å oppdra de fire barna hennes søster etterlot seg da hun døde av kreft. Det minnet meg om noe eldste Neal A. Maxwell sa: "Alle de lette tingene Kirken har hatt å gjøre, er gjort. Fra nå av øker risikoen, og vår etterfølgelse av evangeliet vil bli prøvet på noen interessante måter."⁶ Dere har blitt sendt til jorden i denne evangelieutdeling på grunn av den dere er og det dere har blitt forberedt til å gjøre! Uavhengig av

hva Satan vil prøve å overtale oss til å tro om hvem vi er, er vår sanne identitet en disippel av Jesus Kristus!

Mormon var en sann disippel som levde på en tid da "hvert eneste hjerte var forherdet... og det hadde aldri vært så stor ugudelighet blant Lehis barn."⁷ Hvordan hadde dere likt å leve på den tiden? Likevel erklærte Mormon frimodig: "Se, jeg er en disippel av Jesus Kristus, Guds Sønn."⁸

Er ikke Mormon fantastisk? Han visste hvem han var og hva hans oppgave var, og ble ikke distraheret av ugudeligheten som omga ham. Faktisk så han på kallet sitt som en gave.⁹

Tenk hvilken velsignelse det er å bli kalt til å gi vår gave av daglig disippelskap til Herren, og erklære i ord og gjerning: "Se, jeg er en disippel av Jesus Kristus"!

Jeg elsker historien president Boyd K. Packer fortalte om en kjær søster som ble latterliggjort fordi hun fulgte profetens råd om å lagre mat. Den som kritiserte, antydte at dersom vanskelige tider kom, ville lederne

Gilbert, Arizona, USA

hennes be henne dele matvarelaget sitt med andre. Hennes enkle og resolute svar som en sann disippel, var: "Da har jeg i det minste noe å bidra med."¹⁰

Jeg elsker Kirkens kvinner, unge og gamle. Jeg har sett deres styrke. Jeg har sett deres tro. Dere har noe å gi, og er villige til å gi det. Dere gjør dette uten store fakter eller publisitet, og retter oppmerksomheten mot den Gud vi tilber, ikke dere selv, og uten tanke på hva dere vil få.¹¹ Det er det disipler gjør!

Jeg møtte nylig en ung kvinne på Filippinene hvis familie ble mindre aktiv i Kirken da hun var syv år gammel, og hun var alene igjen om å gå en farefull vei til kirken uke etter uke. Hun fortalte at da hun ble 14, bestemte hun seg for at hun ville være trofast mot sine pakter så hun kunne være verdig til å oppdra sine fremtidige barn i et hjem "velsignet av prestedømmets store kraft".¹² Den beste måten å styrke et hjem på, nå eller i fremtiden, er å holde pakter, løfter vi har gitt til hverandre og til Gud.

Det er det disipler gjør!

En trofast japansk søster og hennes mann besøkte vår misjon i Korea. Hun kunne ikke koreansk og var begrenset i sin evne til å snakke engelsk, men hun hadde et villig hjerte til å bruke sine unike gaver og hjelpende hender til å utføre Herrens arbeid. Det er det disipler gjør! Hun lærte våre misjonærer å lage enkel origami – en munn som kunne åpnes og lukkes. Hun brukte så de få engelske ordene hun kunne, til å lære misjonærene å "åpne munnen" for å dele evangeliet med andre – en leksjon hverken de eller jeg noensinne vil glemme.

Forestill dere at dere og jeg står sammen med de andre millioner av søstre og brødre i hans Kirke, idet vi går tappert og gjør det disipler gjør – tjener og viser kjærlighet, slik

Jeg avslutter med teksten i en Primær-sang:

*Vi er paktens [søstre], og vi er
himmelbragt.
Vi vil undervise ved eksemplets makt.
Med hvert ord, hver handling vil vi
vitne om
at vi tjener vår Gud, Jesus Krist!¹⁴*

Måtte vi, som sanne disipler, tilby vårt villige hjerte og våre hjelpende hender for å fremskynde hans verk. Det spiller ingen rolle om vi, som Brynn, bare har én hånd. Det spiller ingen rolle om vi ennå ikke er fullkomne og komplette. Vi er trofaste disipler som strekker oss ut og hjelper hverandre underveis. Vårt søsterfelleskap strekker seg på tvers av generasjonene til de trofaste søstre som har vandret før oss. Sammen som søstre og i fellesskap med levende profeter, seere og åpenbarere med gjengitte prestedømsnøkler, kan vi vandre som én, som disipler, tjenere med et villig hjerte og villige hender for å fremskynde arbeidet med å frelse sjeler. Hvis vi gjør det, vil vi bli som Frelseren. Dette vitner jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se "Brynn," [lds.org/media-library/video/2011-01-007-brynn](https://www.lds.org/media-library/video/2011-01-007-brynn).
2. Johannes 7:17.
3. "Jeg er Guds kjære barn," *Salmer*, nr. 187; eller *Barnas sangbok*, 2-3.
4. Se Matteus 19:16-22.
5. Lære og pakter 25:10, 13.
6. Neal A. Maxwell, "The Old Testament: Relevancy within Antiquity" (tale til lærere i Kirkens skoleverk, 16. aug. 1979), 4; [si.lds.org](https://www.lds.org).
7. Mormon 4:11-12.
8. 3 Nephi 5:13.
9. Se Moroni 7:2.
10. I Boyd K. Packer, "Kretsen av søstre," *Lys over Norge*, april 1981, 210.
11. Se 2 Nephi 26:29-30.
12. "Her fins kjærlighet," *Barnas sangbok*, 102-03.
13. M. Russell Ballard, "Rettferdige kvinner," *Liahona*, des. 2002, 39.
14. "Barnehender slår nå ring," *Liahona*, okt. 2003, B12-13.

Frelseren gjorde. Hva vil det si for dere å være en Jesu Kristi disippel?

Hjelpende hender-vester og -skjorter har blitt brukt av hundretusener av uselviske Jesu Kristi disipler som har benyttet muligheten til å yte timelig tjeneste. Men det finnes andre måter å tjene som trofaste disipler på. Forestill dere noen av de mulige åndelige "hjelp ønskes" - plakatene knyttet til arbeidet med å frelse sjeler:

- **Hjelp ønskes:** Foreldre til å oppdra sine barn i lys og sannhet
- **Hjelp ønskes:** Døtre og sønner, søstre og brødre, tanter og onkler, søskenbarn, besteforeldre og sanne venner til å være mentorer og gi hjelpende hender langs paktens vei
- **Hjelp ønskes:** De som lytter til Den hellige ånds tilskyndelser og følger dem
- **Hjelp ønskes:** De som etterlever evangeliet daglig på små og enkle måter
- **Hjelp ønskes:** Slektshistorie- og

tempelarbeidere til å knytte familier sammen for evig

- **Hjelp ønskes:** Misjonærer og medlemmer til å spre "godt nytt" – Jesu Kristi evangelium
- **Hjelp ønskes:** Redningsmannskap til å finne dem som har gått seg vill
- **Hjelp ønskes:** De som holder sine pakter og står fast på sannhet og rett
- **Hjelp ønskes:** Sanne disipler av vår Herre Jesus Kristus

For mange år siden ga eldste M. Russell Ballard en sterk oppfordring til søstrene i Kirken da han sa: "Fra nå og til dagen da Herren kommer igjen, trenger han kvinner i alle familier, i alle menigheter, i alle lokalsamfunn, i alle nasjoner som vil stå frem i rettferdighet og si ved sine ord og sine handlinger: 'Her er jeg, send meg.'"

Mitt spørsmål er: 'Vil du være en av disse kvinnene?'"¹³

Jeg håper hver enkelt av oss kan svare med et rungende "Ja!"

Av president Henry B. Eyring
Førsterådgiver i Det første presidentskap

Døtre i pakten

Den veien vi må ta på vår reise tilbake til vår himmelske Fader... er merket med hellige pakter med Gud.

Vi har blitt undervist med åndelig kraft i kveld. Jeg ber om at ordene som ble uttalt av disse flotte kvinnelige lederne, vil trenge inn i deres hjerte, slik de har i mitt.

Dette er et historisk møte. Alle Kirkens kvinner som er åtte år og eldre, har blitt invitert til å være sammen med oss i kveld. Mange av oss har bedt om at Den hellige ånd må være med oss. Denne velsignelsen ble gitt oss da vi hørte disse søstrene tale og lyttet til oppløftende sang og musikk. Jeg ber om at Ånden må fortsette å være med oss når jeg skal uttale noen oppmuntrende ord og mitt vitnesbyrd i tillegg til det som allerede har blitt sagt – og ikke minst vitne om at det vi har blitt fortalt, er det Herren ønsker at vi skal høre.

I kveld vil jeg tale om veien – som på så vakre måter har blitt beskrevet i dag – som vi må ta på vår reise tilbake til vår himmelske Fader. Denne veien er merket med hellige pakter med Gud. Jeg vil tale til dere om gleden ved både å inngå og holde disse paktene og hjelpe andre å holde dem.

Mange av dere ble nylig døpt og mottok Den hellige ånds gave ved håndspåleggelse. For dere er dette minnet ferskt. Andre ble døpt for lenge siden, så minnet om deres følelser ved denne paktsopplevelsen

er kanskje ikke like klart, men noen av disse følelsene kommer tilbake til dere når dere lytter til nadverdsbønnene.

Det finnes ikke to av oss som vil ha de samme minnene om den dagen da vi inngikk den hellige dåpspakten og mottok Den hellige ånds gave. Men hver av oss følte Guds anerkjennelse. Vi følte også et ønske om å tilgi og bli tilgitt og en sterkere beslutning om å gjøre det rette.

Hvor dypt disse følelsene trengte ned i deres hjerte ble i hovedsak

avgjort ved hvordan dere ble forberedt av kjærlige mennesker. Jeg håper at de av dere som kom inn i riket nylig, er velsignet med å sitte i nærheten av deres mor. Hvis dere er det, kan dere gi henne et smil som takk akkurat nå. Jeg kan huske gleden og takknemligheten jeg følte da jeg satt bak min mor på kjøreturen hjem etter min dåp i Philadelphia, Pennsylvania.

Mor var den som omhyggelig hadde forberedt meg til å inngå denne pakten og alle andre som skulle følge. Hun hadde vært trofast mot denne befalingen fra Herren:

“Og videre, i den grad foreldre i Sion eller i noen av hennes organiserte staver har barn, og de ikke lærer dem å forstå læren om omvendelse, tro på Kristus den levende Guds Sønn og om dåp og Den Hellige Ånds gave ved håndspåleggelse når de er åtte år gamle, skal synden være på foreldrenes hoder.

For dette skal være en lov for Sions innbyggere og for alle hennes organiserte staver.

Raymond, Alberta, Canada

Palmyra, New York, USA

Og deres barn skal døpes til sine synders forlatelse når de er åtte år gamle, og motta [Den hellige ånd].”¹

Mor hadde gjort sin del. Hun hadde forberedt sine barn med ord omtrent som Almas, slik de står i Mormons bok:

“Og det skjedde at han sa til dem: Se, her er Mormons vann (for slik ble det kalt), og nå, ettersom dere ønsker å komme inn i Guds hjord og kalles hans folk, og er villige til å bære hverandres byrder, så de kan være lette,

ja, og er villige til å sørge med dem som sørger, ja, og trøste dem som trenger trøst, og stå som Guds vitner til alle tider og i alle ting og på alle steder dere måtte være, like til døden, så dere kan bli forløst av Gud og bli regnet blant dem som får del i den første oppstandelse, så dere kan få evig liv –

nå sier jeg dere at hvis dette er deres hjertes ønske, hva har dere så imot å bli døpt i Herrens navn for å bekrefte for ham at dere har inngått en pakt med ham om at dere er villige til å tjene ham og holde hans bud, så han kan utøse sin Ånd over dere i enda rikere grad?

Og nå, da folket hadde hørt disse ord, klappet de i hendene av glede

og utbrøt: Dette ønsker vi av hele vårt hjerte.”²

Dere klappet kanskje ikke i hendene første gang dere hørte denne invitasjonen til å slutte en pakt ved dåp, men dere følte sikkert Frelserens kjærlighet og en sterkere beslutning om å hjelpe andre for ham. Jeg kan si “sikkert” fordi disse følelsene er lagt dypt i hjertet til alle vår himmelske Faders døtre. Det er en del av deres guddommelige arv fra ham.

Dere ble undervist av ham før dere kom inn i dette livet. Han hjalp dere å forstå og akseptere at dere ville få prøvelser, vanskeligheter og muligheter valgt ut nettopp for dere. Dere lærte at vår Fader hadde en plan for lykke som kunne bringe dere trygt gjennom disse prøvelsene, og at dere ville bidra til å bringe andre trygt gjennom deres prøvelser. Denne planen er merket med pakter med Gud.

Det er vårt frie valg å inngå og holde disse paktene. Bare et fåtall av hans døtre har mulighet i dette livet til å få høre om disse paktene. Dere er blant de begunstigede få. Dere kjære søstre, hver enkelt av dere, er en datter i pakten.

Vår himmelske Fader lærte dere før dere ble født om erfaringene dere ville få når dere forlot ham og kom

til jorden. Dere ble lært at veien hjem til ham ikke ville bli lett. Han visste at det ville være for vanskelig for dere å foreta reisen uten hjelp.

Dere har blitt velsignet ikke bare med å finne veien til å inngå disse paktene i dette livet, men også med å være omgitt av andre som vil hjelpe – som i likhet med dere er paktsdøtre av vår himmelske Fader.

Dere har følt velsignelsen i kveld ved å være sammen med Guds døtre som også er under pakt om å hjelpe og veilede dere slik de har lovet å gjøre. Jeg har sett det dere har sett når paktens søstre holder dette løftet om å trøste og hjelpe – og gjør det med et smil.

Jeg husker smilet til søster Ruby Haight. Hun var gift med eldste David B. Haight, som var medlem av De tolv apostlers quorum. Som ung mann var han president i Palo Alto stav i California. Han ba for og bekymret seg for jentene i ungpikenes klasse i sin egen menighet.

President Haight ble inspirert til å be biskopen kalle Ruby Haight til å undervise de unge jentene. Han visste at hun ville være et vitne for Gud som ville løfte, trøste og vise kjærlighet for jentene i den klassen.

Søster Haight var minst 30 år eldre enn jentene hun underviste. Selv 40 år etter at hun underviste dem, rakte en av jentene i klassen hennes ut hånden hver gang hun møtte min hustru, smilte, og Søster Haight sa til Kathy: “Å! Ungpiken min.” Jeg så mer enn smilet hennes. Jeg følte hennes dype kjærlighet til en søster hun fortsatt brydde seg om som om hun var hennes egen datter. Hennes smil og varme hilsen kom av å se at en søster og datter av Gud fortsatt var på paktens vei hjem.

Vår himmelske Fader smiler til dere også når han ser dere hjelpe en av

hans døtre videre langs paktens vei mot evig liv. Og han er fornøyd hver gang dere prøver å velge det rette. Han ser ikke bare hva dere er, men også hva dere kan bli.

Dere har kanskje hatt en jordisk mor eller far som mente at dere kunne være bedre enn dere trodde. Jeg hadde en slik mor.

Det jeg ikke visste da jeg var ung, var at min himmelske Fader, deres himmelske Fader, ser større potensial i sine barn enn vi eller til og med våre jordiske mødre ser i oss. Og når dere beveger dere oppover langs denne veien mot deres potensial, gir det ham glede. Dere kan føle hans anerkjennelse.

Han ser dette strålende potensialet i alle sine døtre uansett hvor de er. Dette legger et stort ansvar på hver enkelt av dere. Han forventer at dere behandler alle dere møter som Guds barn. Det er grunnen til at han befaler oss å elske vår neste som vi elsker oss selv, og å tilgi dem. Deres godhet og

tilgivelse overfor andre kommer som deres guddommelige arv fra ham som hans datter. Alle dere møter, er hans elskede åndebarn.

Når dere føler det store søsterfelleskapet, forsvinner det vi trodde skilte oss. For eksempel uttrykker yngre og eldre søstre sine følelser med forventning om å bli forstått og akseptert. Dere er mer like som døtre av Gud enn dere er forskjellige.

Med dette perspektivet skulle unge kvinner se frem til sin inntreden i Hjelpeforeningen som en mulighet til å utvide sin krets av søstre som de vil lære å kjenne, beundre og elske.

Den samme evnen til å se hva vi kan bli, vokser i familier og i Primær. Den finnes på familiens hjemmeaften og i Primærs programmer. Små barn blir inspirert til å uttale store og vidunderlige ting, slik de gjorde da Frelseren løste deres tunger da han underviste dem etter oppstandelsen.³

Selv om Satan kan angripe søstre i yngre alder, løfter Herren søstre

til høyere og høyere nivå av åndelighet. For eksempel lærer unge kvinner sine mødre hvordan de kan bruke FamilySearch til å finne og redde forfedre. Noen unge søstre jeg kjenner, velger å dra tidlig om morgenen for å utføre stedfortredende dåp i templer, uten annen oppfordring enn Elijahs ånd.

I misjoner over hele jorden blir søstre kalt som ledere. Herren skapte behovet for deres tjeneste ved å påvirke flere søstre til å tjene. Mange misjonspresidenter har sett søstermisjonærene bli stadig mer effektive i proselyttering og ikke minst som omsorgsfulle ledere.

Enten dere virker som heltidsmisjonær eller ikke, kan dere få den samme evnen til å berike deres ekteskap og oppdra flotte barn ved å følge gode kvinners eksempel.

Tenk på Eva, alle levendes mor. Eldste Russell M. Nelson har sagt følgende om Eva: "Vi og hele menneskeheten er for alltid velsignet på grunn

av Evas store mot og visdom. Ved å ta del i frukten først, gjorde hun det som måtte gjøres. Adam var klok nok til å gjøre det samme.”⁴

Enhver datter av Eva har potensial til å bringe den samme velsignelse til sin familie som Eva bragte til sin. Hun var så viktig for etableringen av familier at vi har denne rapporten om hennes skapelse: “Og Gudene sa: La oss gjøre en medhjelp til mannen, for det er ikke godt for mannen å være alene, derfor vil vi danne en medhjelp til ham, som er hans like.”⁵

Vi kjenner ikke alle måtene Eva hjalp Adam og sin familie på. Men

vi vet om én flott gave hun ga, som hver av dere også kan gi: Hun hjalp sin familie å se veien hjem, når veien videre virket vanskelig. “Og Eva, hans hustru, hørte alt dette, ble glad og sa: Var det ikke for vår overtredelse, ville vi aldri ha fått avkom, og ville aldri ha kjent godt og ondt og gleden ved vår forløsning og det evige liv som Gud gir til alle lydige.”⁶

Dere har hennes eksempel å følge.

Ved åpenbaring gjenkjente Eva veien hjem til Gud. Hun visste at Jesu Kristi forsoning gjorde evig liv mulig i familier. Hun var sikker, slik dere kan være, på at hvis hun holdt sine

pakter med sin himmelske Fader, ville Forløseren og Den hellige ånd hjelpe henne og hennes familie gjennom enhver sorg og skuffelse som måtte komme. Hun visste at hun kunne stole på dem.

“Sett din lit til Herren av hele ditt hjerte, og stol ikke på din forstand!

Kjenn ham på alle dine veier! Så skal han gjøre dine stier rette.”⁷

Jeg vet at Eva opplevde sorger og skuffelser, men jeg vet også at hun fant glede i vissheten om at hun og hennes familie kunne vende tilbake for å bo hos Gud. Jeg vet at mange av dere som er her, opplever sorger og skuffelser. Jeg velsigner dere med at dere, i likhet med Eva, kan føle den samme glede som hun følte, på deres reise hjem.

Jeg har et sikkert vitnesbyrd om at Gud Faderen våker over dere i kjærlighet. Han elsker hver og en av dere. Dere er hans døtre i pakten. Fordi han elsker dere, vil han gi dere den hjelpen dere trenger for å bevege dere selv og andre oppover langs veien tilbake til hans nærhet.

Jeg vet at Frelseren betalte prisen for alle våre synder og at Den hellige ånd vitner om sannheten. Dere har følt denne betryggelsen under dette møtet. Jeg har et vitnesbyrd om at alle nøkler som binder hellige pakter, har blitt gjengitt. De innehas og utøves i dag av vår levende profet, president Thomas S. Monson. Jeg gir disse ord til trøst og håp til dere, Hans elskede paktsdøtre, i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Lære og pakter 68:25–27.
2. Mosiah 18:8–11.
3. Se 3 Nephi 26:14.
4. Russell M. Nelson, “Constancy amid Change,” *Ensign*, nov. 1993, 34.
5. Abraham 5:14.
6. Moses 5:11.
7. Ordspråkene 3:5–6.

Fortegnelse over historier

Følgende liste over utvalgte historier fra generalkonferansen kan brukes i personlig studium, på familiens hjemmeaften og i annen undervisning. Sidetallene viser til første side av talen.

TALER	HISTORIE
Neil L. Andersen	(18) En laurbærpike forsvaret det tradisjonelle ekteskap til tross for at hun blir latterliggjort og hånet.
M. Russell Ballard	(78) M. Russell Ballard "følger opp" med Barbara Bowen, som han møter på en universitetsdans, begynner å gå ut med og til slutt gifter seg med. En åtte år gammel gutt inviterer sin venn og familien hans til et åpent hus i en menighet i Buenos Aires.
David A. Bednar	(87) En pickup får trekraft i snøen etter at den blir fylt med en tung last med fyringsved.
Linda K. Burton	(122) En ung kvinne på Filippinene er trofast mot sine pakter. En japansk søster som besøker Korea, underviser misjonærene.
Quentin L. Cook	(44) Vilate Kimball skriver til ektemannen om den "storartede læren" om dåp for de døde, som ble åpenbart gjennom Joseph Smith.
Henry B. Eyring	(22) Heinrich Eyring emigrerer til Amerika, slutter seg til Kirken, utfører tre misjoner trofast og gir sin familie en arv av håp. (62) Henry B. Eyring blir formet av barndommens helter: hans far, hans leder i Det aronske prestedømme, en marineinfanterist og baseballspilleren Joe DiMaggio. (125) 40 år etter at hun ble kalt til å undervise Kathy Johnson (Henry B. Eyrings fremtidige hustru), viste Ruby Haight fortsatt kjærlighet og omtanke for henne.
Donald L. Hallstrom	(53) Til tross for fysiske begrensninger utfører en trofast mann i India en misjon og forbereder seg sammen med sin familie til å bli beseglet i Hong Kong Kina tempel.
Jeffrey R. Holland	(6) To søstermisjonærer går sin vei uten å si noe til en mann som banner til dem, kaster mat på dem og prøver å slå en av dem.
Thomas S. Monson	(66) En 18 år gammel soldat i Sjøforsvaret ber hver kveld til tross for hånsord fra andre i kompaniet. En ung mann bærer vitnesbyrd under nadverds møtet, men blir senere på dagen sett mens han røyker en sigarett. (91) To kvinner blir venner for livet etter at den ene hjelper den andre å lære jobben sin som syerske på en klesfabrikk. Passasjerene på et fly klager ikke når flyet deres blir omdirigert for å hente en skadet gutt og fly ham til sykehuset. En kvinne angrer på at hun ikke lot naboen ta en snarvei over eiendommen sin.
Russell M. Nelson	(29) Russell M. Nelsons datter Emily viser mot og tro mens hun ligger for døden med kreft.
Bonnie L. Oscarson	(119) En ung jente lærer gleden av å tjene andre når hun og hennes mor tar seg av en kvinne med multipel sklerose. En 81-år gammel søster blir kalt til å dele sin visdom, sin erfaring og sitt eksempel som Ungpikenes veileder i menigheten.
Boyd K. Packer	(94) Boyd K. Packer mottar en åndelig tilkjennevisning om evangeliets sannhet mens han ber i en bunker under 2. verdenskrig.
Ronald A. Rasband	(9) En jente i femteklasse havner midt i en tornado og blir beskyttet av engler.
Linda S. Reeves	(15) Linda S. Reeves lærer datteren hvordan hun kan få lindring gjennom Frelserens forsoning etter at hun har sett urovekkende bilder på TV.
Randall L. Ridd	(56) En ung mann bestemmer seg for å reise på misjon i stedet for å gifte seg, etter at han får et glimt av hvem han var i den førjardiske verden.
Richard G. Scott	(32) Kjærlighet og eksempel fra Richard G. Scotts bestemor og hans fremtidige hustru hjelper ham i hans åndelige utvikling.
Jean A. Stevens	(81) Jean A. Stevens blir tilskyndet til å tilby skyss til en ung mann som hadde kommet for sent til bussen hjem fra skolen. Medlemmene av familien Gatrell holder fast ved evangeliet etter at bror Gatrell blir diagnostisert med en aggressiv kreftform.
Gary E. Stevenson	(84) Den siste-dagers-hellige OL-utøveren Noelle Pikus-Pace vinner sølvmedalje i skeleton etter mange års trening og forberedelser. Den siste-dagers-hellige OL-utøveren Torah Bright viser Kristus-lignende kjærlighet ved å klemme en nervøs halfpipe-konkurrent.
Michael John U. Teh	(106) En 73 år gammel filippinsk kvinne er trofast mot evangeliet etter at et jordskjelv og en tyfon tar livet av familien hennes.
William R. Walker	(97) Robert og Maria Harris slutter seg til Kirken og er sanne og trofaste mot evangeliet til tross for motgang og adskillelse.
Claudio D. Zivic	(39) Claudio D. Zivic tar feil vei ved å følge etter en annen turgåer.
W. Craig Zwick	(41) W. Craig Zwick og hans hustru viser kjærlighet for hverandre etter at hun hopper med sin nyfødte sønn fra det røykfylte førerhuset på semitraileren deres.

Gjør konferansen til en del av livet

Overvei å bruke noen av følgende aktiviteter og spørsmål som grunnlag for samtaler i familien eller selvstudium.

For barn

- President Dieter F. Uchtdorf, annenrådgiver i Det første presidentskap, sa at vi kan velge å være takknemlig uansett hvilke vanskelige ting som skjer i livet (side 70). Å være takknemlig vil hjelpe oss å være lykkeligere og snillere og ha tro på og tillit til Gud. Hvordan føler du deg når du er takknemlig? Hva kan du gjøre for å føle takknemlighet hver dag?
- Bonnie L. Oscarson, Unge kvinners president, fortalte om Sarah, en ung jente som ble med moren sin for å hjelpe Brenda, en kvinne med

multippel sklerose. Sarah børstet Brendas hår, tok fuktighetskrem på hendene hennes, massert fingrene og armene hennes og hjalp henne å tøye ut (side 119). Tenk på hvordan du kan utføre tjeneste. Selv når du er ung, er det mange ting du kan gjøre.

- Eldste L. Tom Perry i De tolv apostlers quorum underviste om hvordan en kusk bruker seletøy og bissel til varsomt å veilede og styre et hestespann (side 100). Kusken vet best, og hesten følger kuskens ledelse, akkurat som Herren vet hva som er best for oss, og vi kan

være lykkelige når vi følger ham. Selen og bisselet er som Den hellige ånds tilskyndelser. Når har du følt Den hellige ånd veilede deg? Hvordan følte det?

- Jean A. Stevens, førsterådgiver i Primærs presidentskap, fortalte om en gutt som hadde kommet for sent til den siste bussen for dagen, og måtte gå hjem (side 81). Med mange kilometer igjen å gå, ble han redd og knelte for å be. Få minutter senere ble søster Stevens tilskyndet av Ånden til å stoppe og hjelpe ham. Kan du komme på tilfeller da vår himmelske Fader har besvart dine bønner? Hvordan har du bidratt til å besvare en annens bønn?

For ungdom

- President Thomas S. Monson sa at vi trenger “mot til å si nei når vi bør, mot til å si ja når det er hensiktsmessig, mot til å gjøre det rette fordi det er rett.” Når du studerer talen hans (side 66), kan du tenke på utfordringene du står overfor. Hvilken plan kan du utarbeide for å utvikle den slags mot?
- Eldste Jeffrey R. Holland i De tolv apostlers quorum minnet oss på at hvis vi elsker Frelseren, vil vi holde hans bud og elske andre slik han gjorde (side 6). Selv når vi gjør det, må vi være beredt til å forsvare vår tro “med høflighet og medfølelse”. Kjenner du noen som er uenig i noe av det du tror på? Hvordan kan du vise respekt når du diskuterer og forsvaret din tro?
- Flere talere snakket direkte til de unge. For eksempel ga eldste Neil L. Andersen i De tolv apostlers quorum flere forslag til ungdom om hvordan de kan overvinne “åndelige virvelvinder”, for eksempel ved å finne fred i templet (side 18).

Når du leser hans og andre generalkonferansetaler, kan du vurdere å skrive ned ideer om hvordan du kan holde deg sterk.

- Ett av vår tids store onder er pornografi. Linda S. Reeves, annenrådgiver i Hjelpeforeningens presidentskap, sa at det beste filter mot den slags ondskap er et dypt og varig vitnesbyrd om Jesu Kristi evangelium (side 15). Hvor sterkt er ditt personlige filter? Hva kan du gjøre for å styrke det?

For voksne

- President Thomas S. Monson sa at når vi lærer å forstå forsoningens “uforlignelige gave”, blir vi fylt med kjærlighet til vår himmelske Fader, Frelseren og alle Guds barn (side 91). Hvordan kan denne kunnskapen forbedre ditt studium av Frelserens liv og forsoning under ditt skriftstudium alene og i familien og når du deltar i Kirkens klasser?
- President Henry B. Eyring, første-rådgiver i Det første presidentskap,

sa at han skylder mye av sin lykke til en oldefar som sluttet seg til Kirken, tjente trofast og var standhaftig til enden, og dermed etterlot seg en arv av håp til sin familie (side 22). Vurder å lage en liste over alle i familien og skrive ned hvilke pakter og ordinanser de trenger for å fortsette på paktens vei. Utarbeid en plan for å hjelpe dine familiemedlemmer å motta

sin neste pakt. Du kan undersøke hvordan dine pakter kan spille en mer betydelig rolle i livet ditt, slik at du kan gi din familie en arv av håp.

- Eldste David A. Bednar i De tolv apostlers quorum sa at motgang kan få oss til å stole på “Den Hellige Messias’ fortjeneste, barmhjerthet og nåde”, som “vil hjelpe oss å bære våre byrder med letthet” (side 87). Når du leser talen hans og talene som begynner på side 9, 18, 70, 81 og 106, kan du se etter hvordan Frelseren og hans evangelium kan hjelpe deg å møte livets utfordringer.
- Undervisningsmateriellet for ungdom i mai fokuserer på profeter og åpenbaring. Som en del av dine samtaler om evangeliet med ungdom hjemme og i kirken, kan du vurdere å studere talene av eldste Lawrence E. Corbridge (side 103) og eldste Marcos A. Aidukaitis (side 108) i De sytti, og se etter svar på følgende spørsmål: Hvorfor lot ikke Joseph Smiths kritikere ham være i fred? Hvordan kan vi gjenkjenne sannhet i en verden som stadig angriper evangeliets læresetninger? ■

Fremskritt med templer, nye funksjonærer oppholdt på generalkonferansen

Løpet av de siste seks månedene har “arbeidet i Kirken gått uhindret fremover”, sa president Thomas S. Monson i sin åpningstale på Kirkens 184. årlige generalkonferanse.

Idet han mimret om innvielsen av Gilbert Arizona tempel 2. mars 2014, så frem til den kommende innvielsen av Fort Lauderdale Florida tempel og forventet ferdigstilling og innvielse av templer i mange deler av verden i løpet av 2014 og 2015, sa president Monson at når alle tidligere bekjentgjorte templer er ferdige, vil Kirken ha 170 templer i drift over hele verden.

“Selv om vi nå konsentrerer oss om å fullføre de tidligere bekjentgjorte templene og ikke vil bekjentgjøre

noen nye templer i den nærme-ste fremtid,” sa han, “vil vi fortsette prosessen med å kartlegge behov og finne steder for templer i tiden fremover. Bekjentgjørelser vil så bli gjort på fremtidige generalkonferanser. Vi er et tempelbyggende og et tempelbesøkende folk.”

Under konferansen ble et nytt medlem av De syttis presidentskap, fire nye generalautoriteter, et nytt Søndagsskolens generalpresidentskap og 42 områdesyttier oppholdt.

Eldste Lynn G. Robbins ble kalt til De syttis presidentskap.

Eldste Jörg Klebingat fra Kiev, Ukraina og eldste Chi Hong (Sam) Wong fra Hong Kong, Kina ble

oppholdt som medlemmer av De syttis første quorum. Eldste Larry S. Kacher fra Midway, Utah og eldste Hugo E. Martinez fra Arecibo, Puerto Rico ble oppholdt som medlemmer av De syttis annet quorum.

Eldste Tad R. Callister, som hadde virket i De syttis presidentskap og som medlem av De syttis annet quorum, ble oppholdt som Søndagsskolens generalpresident, med John S. Tanner og Devin G. Durrant som første- og annenrådgiver.

Se en fullstendig oversikt over oppholdelser og avløsninger på side 26-27, og finn biografier av eldste Robbins, de nylig kalte syttiene og Søndagsskolens generalpresidentskap fra og med side 141.

En uke før generalkonferansen ble det første kvinnes fellesmøte – for alle kvinner, unge kvinner og jenter fra åtte år og oppover – avholdt i Konferansesenteret. Dette møtet kommer i stedet for de tidligere fellesmøtene for Hjelpeforeningen og Unge kvinner. Alle talene fra kvinnes møte finnes på side 116-28.

Før konferansen ble også Unge kvinners generalutvalg omorganisert, for første gang med søstre kalt fra steder i tillegg til Salt Lake City, blant annet Peru, Sør-Afrika, Japan, Brasil og Brooklyn, New York. Les biografier og se bilder på lds.org/callings/young-women.

“Frelseren kom til jorden med et budskap om kjærlighet og velvilje overfor alle menn og kvinner,” sa president Monson på slutten av generalkonferansen. “Måtte vi alltid følge hans eksempel.” Han forsikret Kirkens medlemmer og andre som lyttet, om at “vår himmelske Fader er oppmerksom på oss. Han vil veilede og velsigne oss hvis vi setter vår lit til ham.” ■

KUNSTNERE INVITERT TIL Å DELTA I KONKURRANSE

Kirkehistorisk museum inviterer siste-dagers-hellige kunstnere til å lage nye kunstverk til den 10. internasjonale kunstkonkurranse. Kunstnere oppfordres til å bruke sine talenter til å skape kunst som gjenspeiler utstillingens tema, "Å, la meg høre om Jesus". Til denne konkurransen skulle kunstverkene bare fokusere på historier fra Det nye testamente.

Informasjon og påmelding på Internett er tilgjengelig på lds.org/artcomp, og kunstnere som registrerer seg, vil motta informasjonsoppdateringer. Bidrag mottas fra 3. november 2014 til 27. februar 2015. Alle kunstneriske medier, stilarter og kulturelle tilnærminger er velkommen. Deltagere må være 18 år eller eldre. Bidrag vil bli bedømt av en jury, og verker som blir utvalgt, vil bli vist på Kirkehistorisk museum og på Internett fra og med oktober 2015.

OPPLÆRING FOR HJELPEORGANISASJONENE SKAL BLI TILGJENGELIG PÅ LDS.ORG

For bedre å dekke den voksende Kirkens behov, vil generalpresidentskapene for Hjelpeforeningen, Primær, Unge kvinner, Unge menn og Søndags-skolen gi verdensomspennende opplæring via Internett hvert år. Det er forventet at denne opplæringen vil være tilgjengelig på LDS.org på mange språk en gang midt på året hvert år.

Opplæringsmøtene for hjelpeorganisasjonene som før ble avholdt i Salt Lake City i forbindelse med generalkonferansen i april, har blitt avvirket. Hjelpeorganisasjonenes presidentskap på generalplan og deres utvalg vil fortsette å gi personlig opplæring på flerstavsmøter etter oppdrag.

Ny film vil gi anledning til å møte mormonene

S kulle du noen ganger ønske at det fantes en enkel måte å la andre vite at siste-dagers-hellige bare er vanlige mennesker som finner mening og veiledning når de retter sitt liv mot Jesus Kristus? Det er det en dokumentarfilm som snart vil bli utgitt av Kirken, vil hjelpe deg å gjøre.

Møt mormonene starter med en munter titt på hvordan medlemmer av Kirken ofte blir misoppfattet av andre. Så presenterer den seks familier, som alle forteller om personlige erfaringer og beskriver hvordan evangeliet hjelper dem i deres liv. De medvirkende er:

Biskopen. Jermaine Sullivan og hans hustru Kembe fra Atlanta, Georgia arbeider for å skape samhold i et mangfoldig lokalsamfunn mens de oppdrar sine tre unge sønner.

Treneren. Ken Niumatalolo, hovedtrener for den amerikanske Sjøkrigsskolens fotballag i Annapolis, Maryland, og hans hustru Barbara holder sabbaten hellig, med støtte fra deres barn og trenerstaben.

Godteri-bomberen. Gail Halvorsen, en 93 år gammel veteran fra 2. verdenskrig, og hans hustru Lorraine, 90, fra Amado, Arizona, minner barn på verdien av tjeneste. Bror Halvorsen er fortsatt pilot, og slipper godteri fra et fly slik han gjorde under luftbroen til Berlin etter krigen.

Kampsportutøveren. Carolina Marin, en kickbokser fra San José i Costa Rica, og hennes trener og ektemann, Milton, balanserer sine oppgaver som ektefeller og foreldre

På et åpent hus for de medvirkende hilser president og søster Uchtdorf på Carolina Marin fra Costa Rica.

til små barn med sin forkjærlighet for å konkurrere.

Filantropen. Bishnu og Mangala Adhikari fra Katmandu i Nepal, hedrer sitt hjemlands tro og kulturarv. Bror Adhikari er ingeniør og har bygget veier, skoler og drikkevannsanlegg til velsignelse for mange små lokalsamfunn.

Misjonærmoren. Craig og Dawn Armstrong og deres sønn Anthony fra Salt Lake City forteller at søster Armstrong var en hjemløs alenemor da hun møtte misjonærene. Evangeliet de presenterte, hjalp henne å vende opp ned på livet sitt. Hun giftet seg senere med Craig, og historien blir fullendt når Anthony drar på heltidsmisjon til Sør-Afrika for å dele det evangeliet som har velsignet moren så mye, med andre.

Møt mormonene vil bli vist i Joseph Smith Memorial Building i Salt Lake City og på andre steder som ennå ikke er bestemt. ■

MORMON CHANNELS PUBLIKUM VOKSER

Millioner av lyttere og seere over hele verden nyter Mormon Channel, som sender på engelsk og spansk 24 timer i døgnet, syv dager i uken fra Temple Square i Salt Lake City.

Denne offisielle mediekana-len for Kirken ble lansert for fem år siden. Mange siste-dagers-hellige liker å dele innholdet med andre medlemmer og andre. Innholdet er reklamefritt og omfatter tre radiostrømmer med tale og musikk og korte Mormon Messages-videoer.

Finn Mormon Channel på mormonchannel.org og også på YouTube, iTunes, Roku, Tumblr, Facebook og Twitter. Gratis mobilapplikasjoner for iOS- og Android-brukere er også tilgjengelig.

Undervisning i kirken skulle følge Kristi eksempel

“Vi prøver å følge i Frelserens fotspor når vi underviser,” sa Søndagsskolens nye generalpresident, Tad R. Callister, etter generalkonferansen.

Det innebærer å stille inspirerte spørsmål som hjelper folk å bli omvendt til evangeliet, sa han. Målet er “å hjelpe dem å forstå og føle evangeliets ånd i sitt liv.”

Han sa at han er imponert over *Kom, følg med meg*, det elektroniske undervisningsmateriellet for ungdom som inneholder de nyeste talene fra generalkonferansen samt kirkepro-duserte medier. Deltagelse har erstattet forelesninger, sa han, og “det er en klar dreining fra bare å holde en leksjon til å prøve å tilpasse den til behovene til elevene i klassen.”

Han la til at *Kom, følg med meg* bidrar til omvendelse til evangeliet og ikke bare å formidle informasjon. “Jeg tror vi kommer til å oppdra en generasjon ungdommer som er de beste lærere i verden, de beste foreldre i verden,” sa han, “fordi de nå får denne opplevelsen som ungdommer og ikke må vente til [de er] voksne... med å finne ut hvor effektiv undervisning og forståelse kan være.”

Jesus Kristus er Mesterlæreren, sa bror Callister, og vår undervisning i kirken skulle bringe mennesker til Kristus. Han understreket behovet for å undervise læren klart og konsist, og sa: “Når som helst vi prøver å etterligne Frelseren, er vi på sikker grunn.” ■

Undervisning for vår tid

Fra mai 2014 til og med oktober 2014 skulle leksjonene i Det melkisedek-ske prestedømme og Hjelpeforeningen den fjerde søndagen i måneden, utarbeides fra en eller flere taler som ble holdt på generalkonferansen i april 2014. I oktober 2014 kan det velges taler fra enten konferansen i april 2014 eller konferansen i oktober 2014. Stavs- og distriktspresidenter skulle velge ut de taler som skal brukes i deres område, eller de kan overlate dette ansvaret til biskopene og grenspresidentene.

De som deltar på leksjoner på fjerde søndag, oppfordres til å studere de valgte talene på forhånd. Konferansetalene er også tilgjengelige på mange språk på conference.lds.org. ■

Teknologi og sosiale medier utvider generalkonferansens verdensomspennende rekkevidde

I tillegg til de mer enn 100 000 som deltok på de fem møtene av den 184. årlige generalkonferanse i Konferansesenteret i Salt Lake City, var det flere millioner som så eller lyttet til møtene på 95 språk via TV-, radio-, satellitt- og Internett-sendinger.

Mens Konferansesenteret i Salt Lake City har plass til 21.000 mennesker, strekker generalkonferansens publikum seg rundt hele jorden idet millioner av Kirkens medlemmer og andre slår på og kobler seg til. I mer enn 50 år har Kirken tolket møtene på mange språk. I dag gjør teknologien

det mulig å se møtene direkte i mer enn 200 land over hele verden.

I tillegg til sendinger til lokale møtelys, strømmes Kirken konferansen direkte på LDS.org, BYUtv, BYUtv International, Mormon Channel, Roku, Facebook og YouTube. Antallet Internett-seere under generalkonferansen i oktober 2013 økte med ca 30 prosent i forhold til den forrige konferansen.

Mange deltar også på generalkonferansen gjennom sosiale medier. En flom av meldinger med emnetagen #ldsconf legges ut på Twitter i løpet

av hvert av de fem konferansemøtene, noe som gjør generalkonferansen til et av de mest diskuterte temaene på Twitter i disse periodene. I løpet av oktober 2013 ble det for eksempel lagt ut 155 000 Twitter-meldinger i forbindelse med generalkonferansen. (Hver Twittermelding er en individuell kommentar på 140 tegn eller mindre.)

Gjennom sine offisielle sosiale mediekanaler legger Kirken ut budskap direkte fra konferansen på flere språk, og den oppfordrer andre til å dele disse budskapene med andre. Under generalkonferansen i oktober 2013 var det mange flere som så eller lyttet til generalkonferansen etter å ha sett et innlegg på sosiale medier. Innlegg har blitt delt på engelsk, spansk og portugisisk.

Konferansens møter er nå tilgjengelig for et stadig større publikum. ■

Konferansen er nå tilgjengelig for et bredt publikum, takket være teknologi og sosiale medier.

Nettsteder forteller om tjeneste og tro

Siste-dagers-hellige yter tjeneste og deler sin tro med andre over hele verden. Rapporter om slike aktiviteter legges ut på de enkelte lands newsroom-nettsteder, som regelmessig oppsummeres på newsroom.lds.org, Kirkens offisielle ressurs for nyhetsmedier, opinionsledere og allmennheten.

I Stillehavsområdet sørget siste-dagers-hellige for vann, mat, motorsager, vannfiltre, generatorer og andre nødforsyninger for å hjelpe tonganere etter den tropiske syklonen Ians

herjinger. På Samoa deltok Kirkens ungdom i et to-dagers tverrkirkelig arrangement med åndelig oppmunt-ring, musikk, dans og sport.

I Brasil hjalp Kirkens medlemmer iført Hjelpende hender-skjorter til med oppryddingsarbeidet og distribusjon av forsyninger etter at oversvømmelser skadet nabolag og bedrifter og gjorde mange hjemløse. Andre steder bisto medlemmer med utdelingen da Kirkens humanitærtjeneste ga 211 rullestoler til personer med spesielle

behov. I Brasil er det nå delt ut nesten 700 rullestoler.

I Afrika samarbeidet nasjonale og verdensomspennende organisasjoner med Kirkens veldedighetstjeneste under Ghanas første nasjonale kampanje for å utrydde meslinger og røde hunder ved vaksinerings av barn fra spedbarnsalder til 14 år. I Nigeria og Ghana kom en Hjelpende henderdag til nytte for tusenvis av mennesker i 100 lokalsamfunn da siste-dagers-hellige i alle aldre var med på å bygge broer, plante trær, luke ugress, male bygninger og rydde og forskjønne nabolag. I Zimbabwe meldte mer enn 60 ungdommer fra Kirken seg frivillig til å gi blod. Og i Sør-Afrika ble Nozibele Makanda, en siste-dagers-hellig mor til seks, valgt til borgermester i Queenstown, en by med 200 000 innbyggere.

I Mellom-Amerika samarbeidet mer enn 500 ungdommer fra Kirken i Guatemala med lokale myndigheter om å plante 1944 trær. I Costa Rica ble Kirkens møtehus innsamlingspunkter for melk, og 370 frivillige fra Kirken hjalp til med å levere den til supermarkeder som deltok i en aktivitet for å hjelpe de trengende.

Og i Canada samarbeidet siste-dagers-hellige med organisasjonen Christian-Jewish Dialogue i Montreal (Quebec) om å forberede videointervjuer før statlige høringer om verdinormer. De intervjuede uttalte seg til støtte for fellesskapets ansvar for respekt, forståelse, toleranse og religionsfrihet, og understreket at religion fortsatt er viktig for mange innbyggere i Quebec.

Du finner en oversikt over internasjonale landsnettsteder på ulike språk på mormonnewsroom.org/newsroom-country-sites. ■

I Guatemala samler mer enn 500 siste-dagers-hellige ungdommer seg for å hjelpe til med å plante 1944 trær.

Besøkscenteret ved Mexico City tempel har mange utstillinger som underviser i evangeliets sannheter for å styrke familier.

Besøkscenteret ved Mexico City tempel åpner igjen

I måneden etter gjenåpningen besøkte mer enn 30 000 gjester besøkscenteret ved Mexico City tempel, som hadde gjennomgått to år med ombygging og utvidelse. Alle utstillinger er nå på spansk og omfatter originale medier som er utviklet spesielt for et meksikansk publikum. Det ombygde senteret er også det første besøkscenteret som har et helt

utstillingsområde utformet spesielt for å undervise barn i evangeliets prinsipper.

Dette besøkscenteret er det tredje største av 17 slike fasiliteter, de fleste av dem i nærheten av et tempel eller et kirkehistorisk sted. Et besøkscenter er for tiden under oppføring i nærheten av templet som oppføres i Roma, og det er sentre i England, New Zealand, Hawaii og

i ni delstater på USAs fastland. Sentrene er utformet for å ta imot aktive og mindre aktive sistedagers-hellige, samt personer fra andre trossamfunn, ikke bare for å gjøre folk kjent med Kirken, men også for å hjelpe dem å forstå dens tro og få et ønske om å lære mer om Frelseren og evangeliets gjengivelse. De gir også budskap for å styrke familier.

Mexico er et anker i Kirken, med mer enn 1,2 millioner medlemmer, mer enn 200 staver og 12 templer. ■

Mens de er på opplæringscenteret får misjonærer undervisning om å forkynne Jesu Kristi evangelium.

Opplæringscentre for misjonærer bidrar til å fremskynde arbeidet med å frelse sjeler

Over hele verden gir 15 misjonær opplæringscentre opplæring til mer enn 85 000 misjonærer fra 143 land. Til sammen lærer misjonærene 55 språk av 1600 lærere, for så å virke i opptil to år i 405 misjoner i mer enn 150 land.

Med veksten i antall misjonærer siden aldersgrensen ble endret i oktober 2012, tar misjonær opplæringscenterne imot et større antall misjonærer enn noen gang før. Med minst ett misjonær opplæringscenter på hver halvkule, går solen aldri ned over opplæringen.

Misjonærer kommer som regel til et misjonær opplæringscenter med et grunnlag av religiøs kunnskap

fra undervisning hjemme og i Kirken. Sentrene gir ytterligere opplæring som omfatter hvordan man underviser på den måten som Jesus Kristus underviste, og hvordan man oppfordrer andre til å følge ham. Misjonærer over på undervisnings-situasjoner, får språkopplæring der det er aktuelt, lytter til ukentlige andakter med taler fra Kirkens ledere og personale ved senteret, og deltar i tjenestemuligheter.

Det største misjonær opplæringscenteret ligger i Provo i Utah. Det gir opplæring til tusenvis av misjonærer på 55 språk. Det nest største misjonær opplæringscenteret finnes i Mexico City. I juni 2013 ble det flyttet fra en mindre bygning til et

område på 360 mål som tidligere rommet en privat videregående skole som ble drevet av Kirken, Benemérito de las Americas. De tidligere fasilitetene hadde plass til rundt 125 misjonærer på en gang, mens de nye har plass til mer enn 1000.

Ytterligere misjonær opplæringscenter finnes i Buenos Aires, Argentina; São Paulo, Brasil; Santiago, Chile; Bogotá, Colombia; Santo Domingo, Den dominikanske republikk; Preston, England; Accra, Ghana; Guatemala City, Guatemala; Auckland, New Zealand; Lima, Peru; Manila, Filippinene; Johannesburg, Sør-Afrika; og Madrid, Spania. ■

Kirken anvender velferdsprinsipper under gjenoppbyggingen på Filippinene

Mange måneder etter at tyfonen Haiyan rammet Filippinene i november 2013, og ødela nesten 1,2 millioner boliger og tok livet av mer enn 6200 mennesker, fortsetter Kirken å hjelpe, men retter nå innsatsen mot mer langsiktig hjelp istedenfor nødhjelp. En spesielt vellykket innsats innbefatter frivillige som har lært å bygge boliger til dem som fortsatt er uten husly.

Følgende personer som er rammet av uværet, er blant mange som uttrykte takknemlighet for hjelpen de fikk fra kirken, selv om de ikke er siste-dagers-hellige:

- En kvinne som søkte tilflukt i et av Kirkens møtelys under tyfonen, fant etterpå ut at hjemmet hennes var blitt ødelagt da kokospalmer falt over det. Hun og familien hadde ingen mulighet til å reparere det, men frivillige hjalp henne med å bygge et nytt hus, og hun hjelper nå en annen familie å bygge et hus. "Jeg lærte å arbeide sammen med dem som også er i nød her, slik at vi kan komme oss etter [tyfonen] sammen," sa hun.
- En mann som mistet jobben da bedriften der han jobbet ble totalskadd, lærer nå å bygge boliger

Frivillige fester kryssfinerplater på reisverket til et nytt hus i Tacloban på Filippinene.

til sin familie og andre. "Vi vet at vi må hjelpe hverandre slik at arbeidet kan gjennomføres raskere," sa han, og la til at han er takknemlig for Kirkens hjelpearbeid.

Presiderende biskop Gary E. Stevenson sa at vi, sammen med omsorg for de fattige og trengende, "også ser prinsippet om selvhjelpenhet i virksomhet akkurat nå, og det er ganske forbløffende." Han sa: "Noe av det vi prøver å gjøre, er å sørge for materialer mens [mottakerne] står for arbeidskraften. Alle som mottar husly, arbeider også med å bygge det selv."

Kirkens lokale ledere og humanitær-representanter møter lokale samfunnsledere for å gi yrkesrettet opplæring og sertifisering til personer som har lært tømmerferdigheter. Ressurser fra Det vedvarende utdannelsesfond har blitt brukt til å hente inn 20 byggmestere til å bistå med opplæring, og 2000 av 3000 prosjekterte boliger er allerede fullført.

Lokale lærlinger viser hva de har lært ved å bygge 10 boliger for å motta statlig sertifisering og en verk-tøykasse fra Kirken, slik at de kan søke lønnet arbeid. Det akutte behovet for bygningsarbeidere er så stort at den katolske hjelpeorganisasjonen

Catholic Relief Services har inngått avtale om å ansette hundrevis av snekkere som har fått opplæring av Jesu Kristi Kirke.

Biskop Stevenson sa at 500 medlemmer av Kirken deltok på et møte hvor kirkeledere beskrev oppgaven med opplæring og sertifisering, "og da dette ble beskrevet for dem, brøt det ut applaus og gråt, idet de de kunne se en mulighet... til å forsørge sin familie."

Kirken har også samarbeidet med flere andre veldedige organisasjoner, så vel som filippinske myndigheter i en vedvarende innsats for å levere mat, vann, medisinsk utstyr, hygienepakker, generatorer, husly-pakker, kokesett, fiskeutstyr og såkorn.

Kirken har funnet ut at den mest effektive måten å avhjelpe katastrofer på er å arbeide lokalt og kjøpe nødvendige forsyninger i det berørte landet, så nær katastrofen som mulig. Ikke bare sikrer dette at varene er aktuelle for området, men det bidrar også til å bygge opp svekkede lokale økonomier.

Medlemmer over hele verden blir oppfordret til å be for dem som bor i katastrofeområder langt fra der de selv bor, og å vurdere å øke sine fasteofferbidrag eller bidra til Kirkens humanitærfond. ■

Drikkevanns- initiativ hjelper millioner i Afrika

Over 20 år har Kirken vært involvert i drikkevannsprosjekter i mer enn 100 land. I Afrika alene har disse prosjektene vært til velsignelse for mer enn fire millioner mennesker ved å sørge for brønner, lagrings- og leveringssystemer og vannrensing.

Ett slikt prosjekt fant sted på øya Idugo, utenfor kysten av Mosambik. De fleste av de 15 000 menneskene som bor på øya, arbeider på familiebruk, fisker i de omkringliggende farvannene i Det indiske hav eller arbeider ved fordampningsdammer for å samle salt fra sjøvann. Øya har ikke rennende vann, elektrisitet, veier eller kjøretøy. Man kommer til øya ved hjelp av håndlagede båter eller uthulte kanoer.

I århundrer har de eneste drikkevannskildene på Idugo vært grunne brønner gravd for hånd. Brønnene blir stadig fylt med slam og rusk. De gir gjørmete vann som er vanskelig å få tilgang til. Under regntiden blir vannet forurenset, noe som forårsaker kolera, diaré og andre sykdommer.

Da Kirkens humanitærmisjonærer fikk høre om forholdene på Idugo, møtte de lokale ledere der. Sammen utarbeidet de en plan om at Kirkens humanitærtjeneste skulle sørge for materialer, verktøy og instruksjoner for å bygge 10 støpte brønner med stållokk, hver av dem i stand til å betjene 1000 personer. Misjonærene skulle gi opplæring i hygiene og renhold, og landsbyboerne skulle

På øya Idugo i Mosambik deltar landsbyboere og lokale embedsmenn på en seremoni der lokalsamfunnet offisielt overtar en brønn.

stå for all nødvendig arbeidskraft til å bygge og vedlikeholde brønnene.

Fra et oppsamlingspunkt på fastlandet ble fire lastebillaster med grus, 300 sekker med sement, to lass med sand, stålarmingsjern og spesiellagede sementformer i stål fraktet over til øya. Forsyningene ble deretter fraktet over øya til fots eller med håndkjerre. Mange medlemmer av Kirken fra Quelimane i Mosambik bodde i telt ute på øya i tre måneder for å hjelpe til med undervisning og byggearbeider.

Brønnene ble utformet slik at regnvannet blir drenert for å unngå forurensning. I noen lokalsamfunn bygget beboerne tregjerder og gangstier av murstein rundt brønnene, med murstein de lærte å lage selv av materialer som Kirken ga dem.

Ved offisielle seremonier ble eierskapet av brønnene overført til innbyggerne i hver landsby. Flere av innbyggerne som hadde arbeidet på brønnene, uttrykte takknemlighet for at deres nylig lærte ferdigheter – å

lage murstein, arbeide med sement og armere den med stål og bruke redskaper – ville gjøre dem i stand til å finne ekstra arbeid. Andre uttrykte takknemlighet for anledningen til å lære lederskapsferdigheter.

Etter neste regntid ble det ikke rapportert om vannbårne sykdommer i landsbyene med brønner.

Ifølge Verdens helseorganisasjon mangler mer enn en milliard mennesker over hele verden tilgang til rent vann. Takket være Kirkens drikkevannsinisiativ reduseres dette antallet gjennom en prosess som engasjerer medlemmer av lokalsamfunnet i planlegging og gjennomføring av prosjekter ved at de sørger for arbeidskraft til å bygge nødvendige fasiliteter, får opplæring og vedlikeholder fullførte ressurser.

I tillegg til drikkevannsprosjekter over hele Afrika, leder Kirken drikkevannsinisiativer i Asia, Mellom-Amerika, Øst-Europa, India, Indonesia, Stillehavsøyene, Sør-Amerika, Sørøst-Asia og andre steder rundt om i verden. ■

Eldste Lynn G. Robbins

De syttis presidentskap

Siden han ble kalt som generalautoritet i april 1997, har eldste Lynn G. Robbins gledet seg over den "store velsignelsen ved å bli kjent med medlemmer over hele verden."

"Man føler et umiddelbart bånd til andre uansett hvor man kommer," sier han.

Eldste Robbins håper å fortsette å møte siste-dagers-hellige over hele verden som medlem av De syttis presidentskap.

Lynn Grant Robbins ble født 27. oktober 1952 i Payson, Utah, sønn av Joshua Grant og Evelyn R. Robbins. Han tilbrakte sitt tidlige liv i Springville, Utah, hvor han møtte Jan Nielson, som han har kjent siden barndommen. De ble viet Manti Utah tempel 27. juni 1974, og har syv barn og 15 barnebarn.

Eldste Robbins har bachelorgrad i spansk og statsvitenskap fra Utah State University og MBA i internasjonal ledelse fra American Graduate School of International Management i Glendale, Arizona. Han er medstifter og nestleder av Franklin Quest.

Eldste Robbins var president for Uruguay Montevideo misjon da han fikk sitt kall til De syttis annet quorum. Tre år senere ble han medlem av De syttis første quorum. Han har vært president for området Syd-Amerika syd, området Mellom-Amerika og området Nord-Amerika vest. Han har også virket i området Nord-Amerika sentralt.

En stor velsignelse ved denne tjenesten var anledningen til å komme tilbake til Argentina, hvor han var heltidsmisjonær. Da han var i Argentina som ung eldste, tjenestegjorde han i Jujuy, et område med én gren. Da han kom tilbake til området flere år senere, fant han en stav med et dusin enheter.

"Det er noe man ser over hele verden," sier han. "Dette er en tid med mirakler." ■

Eldste Jörg Klebingat

De syttis første quorum

Eldste Jörg Klebingat har vært utholdende hele sitt liv. Han har tro på å være lydige, holde budene og følge Åndens tilskyndelser.

Eldste Klebingat ble født 19. desember 1967, sønn av Klaus-Peter og Doris Elke Klebingat, og vokste opp i Zweibrücken i Tyskland uten evangeliets innflytelse. Som tenåring møtte han et medlem av Kirken på en konsert, og de to ble venner.

"Da jeg besøkte min nye venn, ble jeg imponert av familien hans," forteller han. "Jeg følte Ånden i hjemmet hans, og ønsket å gå i Kirken."

Det var på dette første møtet i Kirken at han hørte om Mormons bok. Vennen hans ga ham et eksemplar av boken sammen med sitt vitnesbyrd om at den var sann, og eldste Klebingat forlot møtene fast bestemt på å finne det ut selv.

"Jeg var et sted i 1 Nephi da jeg fikk mitt vitnesbyrd om at boken var sann," sier eldste Klebingat. "Å få et vitnesbyrd om profeten Joseph Smith var også et avgjørende øyeblikk for meg. På min misjon spurte jeg alltid mine ledsagere om jeg kunne fortelle den delen av historien."

Før sin heltidsmisjon i Colorado Denver misjon, tjenestegjorde eldste Klebingat i den tyske Hæren i 18 måneder. Han ble beseglet til Julia Poltorak i Salt Lake tempel 21. desember 1992. De har tre barn.

Eldste Klebingat studerte russisk ved Ricks College, og tok senere mastergrad i organisasjonsadferd ved Brigham Young University. Han har arbeidet som konsulent innen bedriftsledelse for Price Waterhouse og Arthur Andersen og i flere stillinger i Kirken.

Før dette kallet virket eldste Klebingat som stavens representant for unge enslige voksne, eldstenes quorumpresident, Unge menns president, høyrådsmedlem, grenspresident og biskop. Han vil fullføre sin tjeneste som president for Ukraina Kiev misjon i juni 2014. Han ble oppholdt som medlem av De syttis første quorum 5. april 2014. ■

Eldste Chi Hong (Sam) Wong

De syttis første quorum

Som ny konvertitt og student ved Brigham Young University-Hawaii, fikk eldste Chi Hong (Sam) Wong mye mer enn utdanning – han fikk sikker kunnskap om at det finnes en Gud som kjenner “detaljene i vårt liv”.

Eldste Wong ble født i Hong Kong, Kina 25. mai 1962, sønn av Ngan Kan og Fat Wong, og var et av syv barn som vokste opp i en liten leilighet.

På jobb møtte han Carol Lu, som presenterte evangeliet for ham. Den unge undersøkeren ble døpt 14. februar 1982.

Et år senere, 9. juli 1983, giftet han seg med Carol. De flyttet til Laie på Hawaii, slik at han kunne studere. Fordi han var der på studentvisum, kunne eldste Wong bare jobbe 20 timer i uken. “Vi måtte virkelig utøve vår tro og våre bønner,” sa han om hva som skulle til for å forsørge familien.

Han arbeidet hardt for å oppnå et stipend, og så tok han så mange studiepoeng som universitetet ville tillate. “Det var ikke lett,” forteller han. “Etter denne erfaringen visste vi at vi alltid kunne stole på himmelens krefter.”

Bror og søster Wong ble beseglet i Laie Hawaii tempel 9. august 1984, og deres første barn ble født. Ytterligere tre barn skulle etter hvert slutte seg til familien. “De årene var svært spesielle og svært hellige,” sier eldste Wong.

Eldste Wong tok bachelorgrad i regnskapsføring samt en grad i informatikk. Så følte han behov “for å dra tilbake til Hong Kong for å utføre tjeneste der.”

Han tok senere en MBA ved Hong Kong Open University. Eldste Wong var grunnlegger og partner i et konsulentfirma for bedriftsledelse og kvalitetskontroll, og arbeidet også i en materialprøvnings- og inspeksjonsgruppe hvor han begynte som ledende regnskapsfører og forlot firmaet som dets nestleder.

Før han ble oppholdt som medlem av De syttis første quorum 5. april 2014, var han biskop, stavspreident og områdesytti. ■

Eldste Larry S. Kacher

De syttis annet quorum

Etter mange tilskyndelser i løpet av hans unge voksne år, begynte eldste Larry S. Kacher å forstå at en større makt veiledet ham i hans liv. Da han var 19, ledet følsomhet for Ånden ham til Jesu Kristi evangelium – en endring som har gjort hele forskjellen.

Han ble født 12. februar 1952 som det nest eldste av fem barn født til Albert og Elaine Kacher. Han vokste opp i Bloomington, Minnesota.

Etter videregående skole dro han til Europa for å stå på ski, og etter mer enn seks måneder der følte han behov for å dra hjem. Da han kom hjem, følte han at han trengte å dra et annet sted, men visste ikke hvor. En barndomsvenn planla å flytte til Utah, og eldste Kacher bestemte seg for å flytte sammen med ham. I Utah begynte eldste Kacher å studere ved Brigham Young University, lærte om Kirken og ble døpt.

“Da misjonærene underviste oss, følte jeg at det var sant,” sier han. “Da jeg ba, følte jeg at Kirken var sann.”

Han bestemte seg for å reise på misjon, og ble kalt til Tahiti Papeete misjon i 1973. Da han kom hjem, gjenopptok han studiene ved BYU, hvor han møtte Pauline Miller. De ble viet i Manti Utah tempel 29. oktober 1976, og har seks barn og 11 barnebarn.

Eldste Kacher tok bachelorgrad i psykologi og mastergrad i organisasjonsadferd, begge ved BYU. Han arbeidet som konsulent for store selskaper både nasjonalt og internasjonalt.

Før han ble oppholdt som medlem av De syttis annet quorum 5. april 2014, var eldste Kacher grenspreident, eldstenes quorumspreident, biskop og rådgiver til en stavspreident. Han presiderte over Sveits Genève misjon fra 2000 til 2003. Noen år etter at han kom hjem fra Sveits, førte arbeidet hans ham til Abu Dhabi i De forente arabiske emirater, der han ble kalt som den første områdesytti i Midtøsten. ■

Eldste Hugo E. Martinez

De syttis annet quorum

I 1982 holdt eldste Hugo E. Martinez og hans hustru, søster Nuria Alvarez de Martinez, begge på med sin turnustjeneste som leger i Mississippi, USA, da det uventet banket på døren.

Der sto to mormonmisjonærer.

“Vi åpnet vårt hjem for dem, men vi visste ingenting om Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. Vi kjente ikke engang til Tabernakelkoret, sier eldste Martinez og smiler.

Likevel gjorde evangeliets lærdommer som eldstene delte med dem, umiddelbart inntrykk på det unge ekteparet. De takket snart ja til misjonærenes oppfordring om å bli døpt.

“Og vi har ikke sett oss tilbake siden.”

5. april 2014 ble eldste Martinez kalt til De syttis annet quorum, og ble den første generalautoritet fra Karibien. Han er forståelig nok “overveldet” over sin nye oppgave.

“Men så kommer en behagelig fred over meg og lar meg vite at Herren har styringen,” sier han.

Et år og en måned etter at de ble døpt ble Hugo og Nuria Martinez beseget i Salt Lake tempel 3. oktober 1983. De har fem barn og fem barnebarn.

Eldste Martinez ble født i Mayaguez, Puerto Rico 10. januar 1957, sønn av Hugo E. Martinez-Sandin og Daly Morales-Alamo de Martinez. Som ung mann valgte han å følge sin fars yrkesvei og bli lege. Han fullførte medisinstudiet ved University of Puerto Rico i 1981 og utførte sin turnustjeneste ved University of Mississippi (1984). Han praktiserte medisin til han pensjonerte seg i 2004.

Kort tid etter at han ble døpt, ble han kalt som Søndagsskole-lærer for ungdom. Senere virket han som biskop, rådgiver i stavspresidentskapet, distriktpresident og rådgiver i presidentskapet for Puerto Rico San Juan misjon. Han presiderte også over Guatemala Guatemala City sentrale misjon og var områdesytti da han ble kalt som generalautoritet. ■

Tad R. Callister

*Søndagsskolens
generalpresident*

Flere tiår før hans seneste kall som Søndagsskolens generalpresident, spilte Søndagsskolen en sentral rolle i Tad R. Callisters liv.

Mens bror Callister var Søndagsskolens president i en menighet ved Brigham Young University, ble han kjent med sin fremtidige hustru, Kathryn L. Saporiti, som han ble viet til i Los Angeles tempel 20. desember 1968.

De har to døtre og fire sønner, samt 24 barnebarn. “Mange gode ting skjer når man er Søndagsskolens president,” sier bror Callister.

Han ble født i Glendale, California 17. desember 1945, sønn av Reed Eddington og Norinne Callister, og han erklærer han – i likhet med Nephi – ble født av “gode foreldre”.

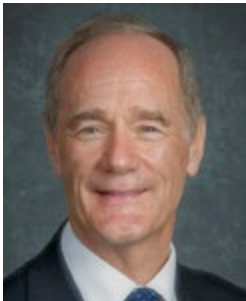
“Min far var min biskop da jeg vokste opp,” sier bror Callister. “Han pleide å ha med seg små kort for å lære utenat ord og skriftsteder og Shakespeare.”

I likhet med sin far, utdannet bror Callister seg til advokat. Etter eksamen i regnskapsføring ved Brigham Young University, studerte han jus ved University of California, Los Angeles, og tok mastergrad i skatterett ved New York University. Han ble ansatt som praktiserende advokat i firmaet Callister & Callister.

Da han ble kalt, hadde bror Callister nettopp blitt avløst fra sitt kall i De syttis presidentskap og i De syttis annet quorum, der han hadde virket siden 2008.

Før det var han president for Canada Toronto øst misjon, områdesytti, regionalrepresentant, stavspresident, biskop, stavens misjonspresident, eldstenes quorumpresident, og som ung mann var han misjonær i Øststatene misjon.

I en kommentar til de kommende endringene i Søndagsskolens undervisningsplan for voksne, sier bror Callister: “Undervisningsplanen er naturligvis svært viktig, men den er ikke så viktig som hvordan man underviser. Det viktigste er at vi underviser på Frelserens måte, at vi underviser ved Ånden, og at vi underviser for omvendelse til evangeliet.” ■

John S. Tanner

*Førsterådgiver i
Søndagsskolens
generalpresidentskap*

Siden han var liten har John Sears Tanner funnet glede i å lære.

Denne gleden har påvirket hans utdannelse, karriere og hans mange muligheter til å undervise i evangeliet: først som misjonær i Brasil syd misjon og deretter som biskop, stavspreident, høyrådsmedlem, lærer i evangeliets lære, president for Brasil São Paulo syd misjon (som han avslutter til sommeren), og nå som førsterådgiver i Søndagsskolens generalpresidentskap.

“Når [undervisning] foregår på riktig vis, er Den hellige ånd der, og man føler gleden ved å lære. Man føler at man er på hellig grunn,” sier president Tanner.

President Tanner ble født i Salt Lake City, Utah 27. juli 1950, sønn av William Coats Tanner jr. og Athelia Sears Tanner, og vokste opp i South Pasadena i California som det femte av 13 barn. Hans foreldre skapte et fruktbart pedagogisk miljø i hjemmet, med evangeliet som en sterk kjerne. “Jeg kan ikke huske at jeg lærte noe i kirken som jeg ikke allerede hadde lært hjemme,” sier han. Han utviklet også en forkjærlighet for litteratur som fikk næring da han studerte engelsk ved Brigham Young University og senere tok doktorgrad i engelsk ved University of California, Berkeley.

Mens han studerte ved BYU, møtte han Susan Winder. De to utviklet et sterkt vennskap som de senere bygget et romantisk forhold på. De ble beseget i Salt Lake tempel i 1974. Sammen har de oppdratt fem barn.

President Tanner begynte sin akademiske karriere som amanuensis ved Florida State University. Han ble medlem av fakultetet ved BYU i 1982, og har arbeidet der siden, som amanuensis, førsteamanuensis og professor i engelsk, samt som styreformann og faglig nestleder.

Den viktigste delen av undervisning i evangeliet, sier han, kommer av noe han lærte tidlig i sin karriere: Undervisning må ikke komme av frykt eller ambisjon, men av kjærlighet – Kristi rene kjærlighet. ■

Devin G. Durrant

*Annenrådgiver i
Søndagsskolens
generalpresidentskap*

Da Devin G. Durrant ble kalt som annenrådgiver i Søndagsskolens generalpresidentskap, er det mulig at mange av Kirkens medlemmer tenkte tilbake på hans glansdager i en basketballtrøye fra Brigham Young University.

Sport har naturligvis spilt en viktig rolle i president Durrants liv. Han har til og med konkurrert en sesong i NBA mot de beste spillerne i USA. Han har imidlertid vært mye mer enn en idrettsstjerne: misjonær i Madrid, Spania, ektemann, far, bestefar, forfatter, forretningsmann, trofast medlem og president for Texas Dallas misjon de siste to og et halvt årene.

President Durrant, som ble født i Brigham City, Utah 20. oktober 1960, sier at hans barndomshjem spilte en avgjørende rolle i å forberede ham for hver av disse livsoppgavene. Hans foreldre, George og Marilyn Durrant, var begavede lærere.

“Selvsagt underviste de med ord – men de virkelig store lærdommene jeg fikk i hjemmet, kom ved å se hvordan de levde.”

President Durrant og hans hustru, Julie Mink Durrant, vet godt betydningen av sterke lærere når det gjelder å forberede fremtidige misjonærer.

“[Fremtidige misjonærer] blir godt undervist av sine foreldre i hjemmet og av sine lærere i kirken og i utmerkede Seminar- og Institutt-programmer.”

Søndagsskolens program, la han til, gjør at lærere og elever i alle aldre kan “undervise på Frelserens måte”.

President og søster Durrant ble viet i Salt Lake tempel 23. april 1983, og har seks barn og seks barnebarn.

Før han ble kalt som misjonspreident, var han biskop, rådgiver til en stavspreident, medlem av Søndagsskolens presidentskap på stavsplan og Institutt-lærer.

Han studerte amerikansk samfunnsfag ved Brigham Young University og tok senere MBA ved University of Utah. Han eier et eiendoms-investeringselskap. ■

Økende lys, av Elspeth Young

I 1830 lot Isaac Morley 12 år gamle Mary Elizabeth Rollins låne sin splitter nye Mormons bok. Ettersom dette var eneste eksemplar av Mormons bok i Kirtland, Ohio den gangen, byttet den nydøpte Mary Elizabeth og familien hennes på å lese i den til langt på natt. Tidlig neste morgen åpnet hun boken igjen og lærte utenat de første linjene i 1 Nephi. Lyset i maleriet symboliserer lyset som strømmet til Mary Elizabeth mens hun leste.

“Når vi tenker tilbake på budskapene vi har hørt, måtte vi bestemme oss for å gjøre det litt bedre enn vi har gjort det før,” sa president Thomas S. Monson på det siste møtet av den 184. årlige generalkonferanse i Kirken. “Måtte vi være vennlige og kjærlige overfor dem som ikke deler vår tro og våre normer. Frelseren kom til jorden med et budskap om kjærlighet og velvilje overfor alle menn og kvinner. Måtte vi alltid følge hans eksempel.”

JESU KRISTI
KIRKE
AV SISTE DAGERS HELLIGE

